

СИНТИЯ ИДЪН ГОРЕЩО СЛЕД ПОЛУНОЩ

Част 1 от „Полунощ“

Превод от английски: Сия Монева, 2014

chitanka.info

ГЛАВА 1

Вампирът, лежащ на дивана, страдаше от сериозна фобия — страхуваше се да пие кръв. Доктор Емили Дрейк леко почукваше с върха на химикала по долната си устна, докато слушаше обясненията за малкия му проблем.

— Аз просто... не мога да я пия. Опитвах се да пия кръв направо от източника... — Той погледна към нея с широко отворени кафяви очи. — Нали разбирате... направо от врата на жив човек.

Емили кимна. О, да, тя беше наясно с това. След което записа в бележника си: „Страхува се да пие директно от вена“.

— В момента, в който зъбите ми докоснат нечия кожа — Марвин замълча за момент, след което тялото му потръпна, — имам чувството, че ще ми стане лошо и ще повърна.

Хм-м-м! Емили можеше само да предполага как би се чувствала точно в този момент „храната“ му.

— Кажете ми Марвин, опитвал ли си с Центъра за кръводаряване?

Знаеше от опит, че някои вампири не понасят да се хранят с топла човешка кръв, взета направо от „източника“. Предпочитаха да я пият хладна, дори ледена, направо от пакета — чудовищно и зловещо, но вкусна и готова храна за тях.

Пациентът ѝ кимна, затвори очи и изрече уморено:

— Вече съм минал през това, доктор Дрейк... Опитвал съм, но и това не е за мен! — След което последва тежка въздишка.

Емили успя някак си да сдържи усмивката си. Вампирите не дишаха и затова не се нуждаеха от въздух. За да продължат съществуването си им беше необходима единствено кръв. Но явно с някои навици се разделяха много трудно.

Дори и мъртви.

— Аз ще умра... — В кабинета настъпи тишина, след което Марвин отвори очи и се втренчи в тавана. — Отново. — Ръцете му се вдигнаха във въздуха и започнаха яростно да жестикулират, докато гласът му се променяше към по-висок. — Вампир съм само от шест

дни! Шест дни! И ще умра от глад. Аз ще съм първият вампир в историята, които ще е умрял от това, че е гладувал, защото се е страхувал да пие кръв! Аз ще изсъхна, ще се превърна просто в едно нищо... Няма да останат нито кости, нито пепел. Само...

О, Боже, младият мъж просто беше роден за сцената. Емили се наклони напред. Всички вампири си приличаха — бяха готови с часове да говорят само за себе си... Аз, аз и пак аз... Ако ги слуша човек, би си помислил, че те са единствените свръхестествени същества с проблеми.

Разбира се, това да не можеш да пиеш кръв, за вампир си беше сериозно. И точно поради тази причина Марвин Скрампс бе дошъл при нея. Тя имаше репутацията на човек, способен да помогне в сложни ситуации като тази, на същества — такива като него.

Емили свали очилата си, разтри горната част на носа си и след това попита:

— Опитвал ли си да смесиш кръвта с нещо?

Пациентът ѝ скочи от дивана и развълнувано започна да се мята из стаята — слабото му тяло се напрегна, а дланите му се свиха в юмруци:

— Това е кръв! Не мога да пия кръв! Не мога...

Емили въздъхна дълбоко и леко отпусна защитния щит, които беше изградила около съзнанието си. Бавно и внимателно тя се откри за мислите на вампира пред нея.

„Кръв! Ужасна, лепкава и червена кръв. Стича се в гърлото ми. Задавя ме. О, и този вкус... воднист и метален. Мразя го, мразя го!“

О, да, младият мъж определено имаше проблем.

Емили проникна по-дълбоко в съзнанието на Марвин, опитвайки се да премине през страха и отвращението му. Както обикновено, причината за фобията се криеше някъде... Ако само можеше да намери необходимия спомен...

Особеният дар на Емили бе способността ѝ да прониква в съзнанието на обкръжаващите я. Тя чуваше мислите и чувстваше емоциите им и точно тези нейни екстрасензорни способности ѝ бяха помогнали да стане най-известната психоложка в Джорджия. Но не всеки можеше да се докосне до тази нейна сила. Нейният „подарък“ не беше за всички. Той работеше само при свръхестествените същества — Другите. Затова Емили носеше прозвището Доктор Чудовище.

Разбира се, това не беше официалната ѝ титла. И не можеше да бъде изписана със златни букви върху табелката на вратата ѝ.

— Не мога да живея по този начин! — Марвин почти крещеше. Стигна до прозореца и се загледа надолу. Разрошената му светла коса опираше в стъклото.

Емили едва успя да се въздържи и да не напомни на младия мъж, че погледнато чисто технически в действителност той вече е мъртъв. По дяволите! Зачуди се, в чия глава се е зародила тази невероятна идея — да превърне Марвин във вампир. Той определено не е бил създаден за живот след смъртта.

Но нейна работа бе да му помогне.

А тя беше изключително добра в работата си.

— Ела тук, Марвин. — На Емили определено не ѝ харесваше начина, по който той се бе загледал надолу. Нямаше никакви шансове да оживее, ако решише да скочи от двадесет и третия етаж. Само демон девето ниво или много силен шифтър можеха да оживеят след такова падане.

Дланите на Марвин се притиснаха към стъклото:

— Ако не мога да пия кръв, аз ще умра.

Със сигурност.

— Имаш месец — отвърна Емили с тих и мек глас, опитвайки се да успокои пациента си, след което продължи: — Вампирите трябва да се хранят веднъж на месец при пълнолуние. — Младият мъж бе пил вече кръв при трансформацията си, което означаваше, че разполага с още три седмици до следващото си хранене.

Емили отвори чекмеджето на бюрото си и извади визитника си. Отвори го, взе една сива визитка и я подаде на Марвин.

— Ето, вземи я.

Мъжът се обърна и я погледна подозрително:

— Какво е това? — Бавно се отдръпна от прозореца и я приближи, протегнал ръка.

— Просто име и телефон. — Тя му предаде визитката, гледайки го право в очите. — Много тайно име и телефон. Има и други вампири с твоя проблем, Марвин. Такива, на които е необходима помощ... за да се хранят.

Марвин потръпна.

— При най-лошото развитие на нещата, тогава, когато гладът ти стане непоносим, звънни на този номер и кажи на отговорилия на обаждането, че те изпращам аз.

— И... какво ще направи той?

— Ще ти направи преливане. — Алармата завибрира върху китката ѝ, давайки сигнал, че времето за сеанса им бе свършило.

— Преливане? — за пръв път откакто Марвин влезе в кабинета ѝ, лицето му светна. — Значи могат да ми прелеят кръв, без аз да се налага да я пия?

Емили кимна:

— Ако е наложително. — Но това не можеше да бъде трайно решение на проблема. — Марвин, ти си вампир. В природата ти е заложено да пиеш кръв. — Естествено той нямаше да може вечно да отказва на природните си инстинкти. — Рано или късно ще ти се наложи да се храниш.

Вампирът преглътна трудно.

— Така че можеш да спреш да се тревожиш толкова много за това. — Емили се опита да се усмихне. — Сега вече имаш резервен вариант, така че можеш да си спокоен, че няма да ти се наложи да гладуваш.

Устните му се извиха насмешливо, откривайки леко крайчеца на вампирските му зъби.

— Резервен вариант. О, това е добре, нали? — Пръстите му стиснаха визитката по-здраво.

Коженото кресло меко проскърца, когато Емили се изправи зад бюрото.

— Двамата с теб ще се справим с този проблем. — Тя се нуждаеше от доверието му, за да успее безпрепятствено да проникне в съзнанието му и да му помогне да се справи със страха си. — Искам да дойдеш следващата седмица по същото време.

— О, добре!

Марвин взе протърканото си кожено яке и се отправи към вратата.

— Благодаря. — Отвори я и се насочи към празната приемна. Минаваше полунощ, а помощничката на Емили, Ванеса, си бе тръгнала веднага, след като започна сеансът ѝ с Марвин. А той в този

момент се поспря и поглеждайки я през рамо, каза обнадеждено: — До следващата седмица тогава...

Изпращайки го към вратата, Емили наместваше очилата си:

— Не се притеснявай, всичко ще...

На вратата на офиса ѝ се почука силно и внезапно.

Марвин стреснато подскочи.

Емили леко се намръщи. Сеансите ѝ за тази нощ бяха приключили и тя не очакваше пациенти. Така, че никой...

Шумните удари върху дървото се разнесоха отново.

— Доктор Дрейк? — дочу се мъжки глас. Дълбок и рязък. И леко раздразнен. От външната страна на вратата дръжката се разтърси.

Добре че Ванеса винаги заключваше вратата, когато си тръгваше.

Вампирът се доближи до Емили:

— Знаете ли... кой е отвън?

Не, тя със сигурност не знаеше, но щеше да разбере. Изправи рамене, хвана дръжката на вратата...

— Доктор Дрейк, зная, че сте тук!

Отключи я, и се намери срещу висок и намръщен непознат. Към колана на избелелите му дънки беше прикрепена полицейска значка. Ченге.

В главата ѝ звъннаха предупредителни звънчета. Ако полицаей я търсеше по това време на нощта, означаваше, че не е за добро.

Ченгето я прониза с чифт небесносини очи и свали ръката си, с която се канеше отново да удари по вратата.

Емили не можеше да отмести поглед от него, докато стомахът ѝ се сви на топка от лошо предчувствие. Този човек беше опасен, много опасен. Нейният дар го подсказваше, а инстинктите ѝ направо крещяха, опитвайки се да я предупредят за опасността.

Черната му коса бе малко по-дълга от нормалното, а лицето му — изгоряло до тъмен златист тен. Имаше тежка квадратна челюст, голям прав нос и високи скули, което му придаваше вид на опасен хищник. В момента пълните му устни издаваха единствено раздразнението му.

Полицаят беше едър мъж. Висок повече от метър и осемдесет, а под черната му тениска ясно си личаха широките рамене и мускулесто телосложение. Освен това, излъчваше лека светлина.

Дяволите да го вземат!

Емили много добре знаеше какво означава това блещукане около тялото му.

Полицаят не беше човек!

Сред различните свръхестествени същества само при един вид сиянието ги обгръщаше като втора кожа.

Полицаят беше шифтър!

По дяволите! По дяволите! Много хора знаеха легендите за шифтърите. Някои народи дори ги наричаха „Променящи се“ — същества, способни да изменят облика си, приемайки формата на животно.

Дарът на Емили ѝ позволяваше да види тази втората форма на тези създания, като леко сияние около тялото на човека, но не и вида на самото животно, живеещо в него. Понякога животното вземаше връх и тогава шифтърите ставаха бесни и неконтролируеми — започваха да нападат хората и да ги убиват...

— Вие ли сте доктор Дрейк? — Погледът на ченгето премина през нея и се спря върху Марвин, който стоеше зад гърба ѝ. Очите му леко се присвиха.

— А, да... да, аз съм. — Проклятие. Емили не вярваше на шифтърите. Никога не се доверявай на този, който е роден с две лица — това беше нейното мото.

В какво ли животно се превръщаше ченгето? През живота си тя бе срещала много и различни шифтъри — едни се превръщаха в пантери, други в змии, а един можеше да се превърне в сова. Но в какво се превръщаше полицаят? Може би в нещо съвсем безобидно, като змия или сова, например. Или пък в опасен хищник... като мечка, дракон, или, опазил я Господ, във вълк? Върколаците бяха най-зли — неконтролируеми, агресивни и с нестабилна психика...

Полицаят промърмори нещо под носа си и изрече:

— Наложително е да дойдете с мен — след което ѝ протегна ръка.

Емили се втренчи в дланта му с дълги и силни пръсти, протегнати към нея. Косъмчетата върху тила ѝ се изправиха. Да тръгне с евентуален върколак? Какво, на челото ѝ да не би да пише „глупачка“! Дори не се помръдна, за да хване ръката му. Вместо това го попита:

— А вие кой сте?

— Детектив Колин Гит. — Той отдръпна ръката си, извади черен портфейл, който отвори за няколко секунди, за да ѝ покаже удостоверението си.

— О... Искам да го видя още веднъж. — Да, точно така. Никога не се доверявай на шифтър.

Намръщвайки черните си вежди, ченгето набута удостоверението в ръцете ѝ.

На Емили ѝ отне минута, за да разгледа снимката и изучи информацията, написана в документа. Определено не приличаше на фалшификат. Но какво искаше детективът от нея?

— Хм..., доктор Дрейк? — чу тя гласа на Марвин.

Почти беше забравила за него. Отмести се от вратата и дори успя да му се усмихне леко.

— Всичко е наред, Марвин. Вече можеш да си вървиш.

Младият мъж премести поглед към полицая.

— Сигурна ли си?

Тя кимна.

— Е, добре тогава. — Колин Гит не си направи труда да се отмести от вратата, затова на Марвин му се наложи да се притисне между него и касата.

Ноздрите на ченгето леко се разшириха, докато той извърна глава, наблюдавайки внимателно как Марвин върви към асансьора. Не пророни дума, докато ярките огледални врати не се затвориха зад слабата фигура на вампира.

— Клиент ли е?

Емили не му отговори, само го изгледа втренчено.

— Съжалявам, не ми влиза в работата, нали?

Точно така, изобщо не му влизаше в работата.

— Чуйте, доктор Дрейк, при вас ме изпраща моя капитан. Имаме случай, който...

— Вашият капитан? — сърцето ѝ заби силно. Тя познаваше мъжа, работещ в полицейското управление на Атланта. Той бе един от първите ѝ клиенти, когато започна частната си практика тук.

— Да, Дени МакНийл. Той иска да огледате местопрестъплението.

Дени.

Тя запази неутралното изражение на лицето си. Това умение Емили бе развила преди много години. Когато си способен да четеш най-съкровените мисли на събеседника си, това ти помага да скриеш ответната си реакция. Защото мислите, които тя понякога чуваше, я плашеха до смърт...

Хм. Значи, Дени го е изпратил. Това малко я успокои, но...

— Аз не съм съдебен психолог и не мога да ви помогна със специфичните...

Колин я хвана за ръката.

— Капитанът ми каза да дойда и да ви взема.

Ръката му беше топла и силна. Ароматът му, богат и мъжествен, се уви около нея, а в стомаха ѝ започна да се заражда странна топлина.

Сините очи на полицая приковаха погледа ѝ.

— И мадам, аз съм сигурен, че няма да напусна тази сграда без вас.

Тя не беше това, което той очакваше.

Колин Гит погледна към д-р Дрейк, Емили, с крайчеца на очите си, докато паркираше джипа на паркинга пред двуетажната сграда на Байрон стрийт.

Разбира се, че беше чувал за нея и преди — всякакви слухове и сплетни за Доктор Чудовище. Но от опит знаеше, че слуховете и сплетните обикновено са преувеличени и неверни.

И затова след като получи заповедта на капитана, бързо събра информация за нея. Ако се вярваше на шофьорската ѝ книжка, Емили почти бе навършила тридесет и две години, тежеше петдесет и девет килограма и беше висока метър и шестдесет и седем. Узна още, че се е родила и израснала в Атланта. Постъпила и се дипломирала в колежа Емъри. Защитила научна степен доктор по психология и е специализирала неврология и поведенческа реакция при животните. Майка ѝ е учителка в местното основно училище, а баща ѝ е починал. И добрата докторка никога не е имала никакви неприятности със закона. Плаща си данъците навреме, притежателка е на къща в една от историческите части на града и е неомъжена.

Дългата ѝ синьо-черна коса в момента беше прибрана в стегнат кок. Носеше очила с черни рамки, които още повече подчертаваха и

увеличаваха големите ѝ зелени очи.

Да, той беше разбрал основните неща в живота ѝ, но не беше подготвен за това, колко... красива е тя в действителност. И думата симпатична за описание ѝ прилягаше идеално. Жената не бе мила или зашеметяваща. Просто беше симпатична — лице във формата на сърце, заострена брадичка, високи скули и идеално оформени червени устни.

А тялото ѝ... Много, много елегантно. Приятно закръглена гръд и дълги стройни крака. Докато се качваше в джипа, черната ѝ пола се вдигна с няколко сантиметра нагоре, което позволи на Колин да се наслади на гледката на великолепните ѝ бедра. Тази жена имаше убийствено красиви крака.

А убийствено красивите крака винаги са били неговата слабост.

— Това... това ли е мястото? — Той просто застина при звука на гласа ѝ. Този топъл, мек и леко повлечен южняшки начин на говорене... Колин си представи, колко добре би звучал същият този глас, но късно през нощта и в леглото му.

Какво по дяволите му ставаше? Тръсна глава. Не беше най-удачното време да си фантазира за докторката. Работеше върху тежък случай. И честно казано, дамата не беше неговият тип. Никога не е харесвал умните жени. Падаше си по лекомислените красавици. По онези, които днес-са-тук-а-утре-там-и-никакви-въпроси-момичета.

А колкото до д-р Дрейк... По дяволите, та тя си изкарваше хляба, като задаваше въпроси.

И определено не е неговият тип жена.

Колин се прокашля и отмести поглед от краката на Емили към ярко осветената сграда. Полицейските екипи бяха заети с рутинна си работа. Една част от тях осветяваха и претърсваха двора за улики, а другата — разпитваха съседите.

— Да, тук е.

Не бе сигурен защо МакНийл му нареди да доведе д-р Дрейк на местопрестъплението. Но Колин работеше под негово ръководство достатъчно дълго, за да знае, че щом капитанът дава заповеди, ти просто ги изпълняваш.

Излезе от колата и се насочи към нейната врата, смятайки да ѝ помогне да слезе, но не успя. Емили вече беше изскочила от джипа и се насочваше към къщата.

Униформен полицай препречи пътя ѝ, вдигайки ръка с намерението да я спре, докато тя приближаваше отворената врата.

— Хей, госпожице, не можете да влезете тук...

— Да, може! — разнесе се отвътре дрезгавият глас на МакНийл.

Капитанът се появи зад гърба му и го потупа по рамото. Полицаят се притесни, промърмори някакво извинение и се оттегли.

— Привет, Дени! — в гласа на Емили се прокрадна лек намек на топлота.

Колин присви очи, докато вървеше към тях. Какви отношения я свързват с капитана? Дени МакНийл беше един от най-упоритите кучи синове, които изобщо беше срещал през живота си — около четиридесетте, напълно плешив, но с телосложение, сякаш специално създадено за нападател в американския футбол.

И доколкото Колин знаеше, капитанът не беше шифтър, демон или някакъв друг вид чудовище.

Нормален човек с неприятен характер.

Но откъде познаваше Доктор Чудовище?

Когато МакНийл прегърна Емили, Колин буквално се вцепени. А нещо, което, по дяволите, в никакъв случай не можеше да бъде ревност, сякаш го прониза. Не, това не е ревност. Та той се запозна с тази жена буквално преди няколко часа. И беше сигурен, че не е заявявал правата си върху нея.

Ръцете на капитана се позадържаха върху Емили и Колин остана с впечатлението, че двамата ги свързва искрено и топло чувство. Дали не са били любовници?

МакНийл погледна Гит в очите:

— Колин, дай ни минута.

Кимайки със силно стиснати зъби, той се обърна и направи няколко крачки встрани. Дори да отстъпеше на повече от десет метра, нямаше да има никакво значение. МакНийл можеше да смята, че има исканото уединение, но слухът на Колин бе свръхчувствителен и свръхостър.

— Имам нужда от твоята помощ — прошепна МакНийл.

Колин им обърна гръб и започна да наблюдава полицаите, претърсващи наоколо.

— Вътре има тяло — продължаваше капитанът с тих глас. — Необходимо е да знам дали е човек, или... — той не довърши. Настъпи

тишина, след което отново се чу шепненето на МакНийл. — Зная, че ти можеш да разбереш дали това е „Друг“, само като го погледнеш. И зная, че това се отнася за живите. Но може ли да опиташ и за мъртвите?

По дяволите! Всяко мускулче в тялото на Колин се напрегна. „Другите“ беше дума, която се отнасяше за всички свръхестествени същества — название, измислено преди много години. Стисна клепач и ѝ почувства, че започва леко да се поти. Докторката можела да определи дали пред нея е „Друг“, или обикновен човек? И ако това истина е така, то той сериозно е загазил. Никой в полицията не знаеше тайната му. И ако някой разбереше, или пък ако капитана се досетеше...

— Мога — най-накрая отвърна Емили със същия тих глас като на МакНийл. — Ако смъртта е настъпила скоро, някаква част от аурата му все още ще се вижда.

Проклятие! Проклятие! Проклятие! Колин отвори очи. Д-р Дрейк току-що бе потвърдила, че може да каже дали един труп е на обикновен човек или на „Друг“. Тогава тя знаеше за него. Но защо не каза нищо? Седеше спокойно и невъзмутимо до него в джипа му, пропътува няколко мили, без да каже нищо за него...

— Младежът е умрял преди два часа.

— Тогава ще мога да кажа.

— Искане ми се и да разбера какво е направило това.

Какво, а не кой, отбеляза си Колин. Беше видял тялото и знаеше защо у капитана имаше подозрение, че убиецът не е човек.

— Ще направя всичко, което мога — обеща Емили.

МакНийл кимна, след което извика малко по-силно:

— Колин, ела насам!

Колин се обърна и се насочи към тях, старателно избягвайки погледа на Емили. С нея щеше да се разбере после.

МакНийл направи жест към вратата.

— Покажи ѝ жертвата!

Насочвайки се към стълбите, Колин мина покрай нея, докосвайки я леко по рамото.

— Надявам се, че стомахът ви ще издържи.

Това беше всичко, което ѝ каза като предупреждение. Но действителност не смяташе, че тя ще може да издържи на зрелището,

което представляваше тялото на жертвата. Все още можеше да усети миризмата на повръщано, появила се, след като тялото бе намерено от двама новопостъпили полицаи.

Колин поведе Емили навътре по гладкия и блестящ паркет във фойето, покрай спираловидната стълба — направо към мъртвеца.

Или към това, което беше останало от него.

— О, Боже мой! — Емили си пое уплашено дъх и леко препъвайки се, застана до локвата съсирена кръв.

Едва сега Колин я погледна. Лицето ѝ беше пребледняло, а очите ѝ бяха станали направо огромни от изпълнилия ги ужас.

Изпита импулсивното желание да я докосне и успокои. Протягаше ръката си към нея, когато тя се свлече на колене до Мъртвото тяло.

Колин сви пръстите си в юмрук и отпусна ръка.

Лека тръпка разтърсваше тялото ѝ, докато Емили гледаше към мъртвия мъж. Очите му бяха широко отворени и отпращени към тавана, с изражение на безкраен ужас, а устните му бяха изкривени от последния му писък.

След това погледът ѝ се премести към шията на жертвата, която бе разкъсана.

— Аз... Аз трябва да видя капитан МакНийл — Емили се изпрани на крака и леко залитна.

Човек ли е жертвата? Колин едва успя да се сдържи и да не ѝ зададе този въпрос. Той водеше случая и имаше нужда от цялата информация, която можеше да получи, а не да остава в неведение заради капитана и психоложката.

Колин трябваше да намери убиеца, който и да е той — дали луд човек или нещо по-лошо. Нуждаеше се от цялата информации, която можеше да събере за престъпника.

Вдигна ръка и даде знак на МакНийл, наблюдавайки го как тръгва забързано към тях от другия край на стаята.

— Колин, ще ни извиниш ли за минута? — И капитанът протегна ръка към Емили.

Гит пристъпи пред него, принуждавайки го да спре.

— Искам да чуя какво има да каже тя — и той пресрещна погледа му.

Капитанът стисна зъби:

— Ще ти предам мнението на доктора...

Не е достатъчно.

Емили мина покрай Колин и се спря до МакНийл. Колин я проследи с крайчеца на очите си и продължи:

— Искам да знам какво мисли за това Доктор Чудовище.

Тя трепна — леко движение, което говореше много.

МакНийл също, след което присви очи.

— И колко много знаеш?

— Достатъчно. — Повечето хора не знаеха за съществата, живеещи рамо до рамо с тях, не знаеха и за опасния свят, скрит в сенките.

Хората мислеха, че чудовищата живеят само във филмите на ужасите, а животът е низ от наслаждения — редуване на рождени дни, новогодишни елхи и летни ваканции.

Но той знаеше много повече за това. По дяволите, той беше прекарал по-голяма част от живота си в тъмнината, от която всички се страхуваха. Подушваше мириса на злото и беше свидетел на това, колко извратен може да бъде светът.

Да, той знаеше за чудовищата.

В края на краищата нали беше един от тях.

МакНийл се огледа. В стаята имаше петима полицаи — трима мъже и две жени, които продължаваха работата си. Показалецът му посочи вратата на кухнята.

Емили кимна, че е разбрала, и се насочи към белите летящи врати. Тук нямаше ченгета, защото всички следствени процедури в стаята бяха приключили.

МакНийл почака, докато вратата зад гърба на Колин се затвори, след което почти изръмжа.

— И това няма да излезе по-далеч от тази стая и от нас тримата, нали разбра, Гит?

Колин кимна.

— Добре, разбрахме се. — МакНийл погледна към Емили: — И?

— Жертвата е човек.

Чу се леко прокашляне.

— Това е добре. Поне няма да се безпокоя, че съдебният патолог може да намери в тялото му две сърца... — и капитанът тежко

въздъхна. — Всеки път става все по-сложно и по-сложно да намирам обяснения за това.

Колин беше готов да поспори, че това е чистата истина. Цялото му внимание обаче се насочи към Емили:

— И така, Док, какво същество е могло да направи това с жертвата?

Доктор Дрейк за момент ухапа долната си устна, след което отговори:

— Може да е било нападение на животно, може би на куче...

Капитанът поклати глава:

— Собственикът е обезопасил сградата с една от новите и модерни охранителни системи — камери, насочени към вратите. Имаме снимка на извършителя — човек с черна качулка, който е бил достатъчно съобразителен, за да остави лицето си в сянка. И с него няма никакво животно.

Очите на Емили се присвиха.

— И така, какво мислите, Док? — настояваше Колин. — Какво същество би направило това?

Тя леко наведе глава настрани и му отправи всезнаещ поглед.

— Ами, детектив — най-накрая му отговори Емили, — както показва ситуацията, можем да заподозрем три вида същества.

Колин не пророни и дума, очаквайки какво ще каже д-р Дрейк.

Тя вдигна един пръст.

— Вампир.

Вдигна втори пръст.

— Демон.

След което прибави и трети.

— Или... — и Емили го погледна право в очите — ... шифтър.

— Шифтър ли? — МакНийл тихо подсвирна. — А какъв точно шифтър би направил това? Емили леко присви рамене.

— Мечка, пантера... Всъщност всеки един вид, принадлежащ към семейството на котките, или... вълк — зелените ѝ очи не се откъсваха от Колин — наблюдаваха го, претегляха го, преценяваха го...

Само благодарение на волята си Колин успя да остане неподвижен.

МакНийл замислено въздъхна.

— Има ли начин, това да бъде казано с по-голяма сигурност?

— Ако това е шифтър, то съдебният патолог ще успее да го определи. — Емили свали очилата си и разсеяно ги почисти с края на блузата си.

Колин премигна. О, определено му хареса без очила. Така изглеждаше по-мека и помила, като...

— Трябва да се търсят следи от животински косми и да се сравни радиусът на следите от ухапването, за да разберете кой точно вид търсите.

Колин повдигна вежди, впечатлен от думите ѝ. Докторката може да е специалистка в мозъчните игри, но от криминалистика също разбираше.

Погледът на Емили се премести към вратата, която ги отделяше от местопрестъплението.

— Толкова ярост — прошепна тихо тя. — Чувам дори ехото му.

И как, дявол да го вземе, тя може да направи това?

Доктор Дрейк се оказа голяма загадка и дяволски голяма заплаха за Колин, която той не беше отчел до момента.

— Трябва да намерите убиеца — преглътна тя и изправи рамене, сякаш отърсвайки се от непосилна тежест. — Преди той да го направи отново.

Колин се напрегна.

— Отново? — повтори той меко. Засега имаха едно тяло. И беше очевидно, че убиецът е изпаднал в ярост — доказваше го кръвта, която бе навсякъде — в локвата около тялото, в пръските по стените и мебелите, но нищо не показваше, че си имат работа със сериен убиец...

— Той ще го направи отново — повтори Емили с уверен глас.

МакНийл тихо изруга.

— Сигурна ли си?

— Да.

Колин застана пред нея толкова плътно, че само няколко сантиметра разделяха телата им.

— И откъде знаете?

— Защото той вече е опитал вкуса на убийството. — Емили не отмести поглед от него. Лекото ѝ дишане, галещо докосваше кожата му. Ароматът ѝ на жена, примесен с лекия аромат на рози, изпълни

въздуха около Колин. — А опитали веднъж вкуса, за такива същества няма връщане назад.

Добрата докторка говореше толкова убедено, сякаш вече беше свидетел на това. Докато той се надяваше с всяка фибра на тялото си, тя да не се окаже права.

Защото, ако един от неговия вид е тръгнал по пътеката на убийствата, хората бяха обречени.

ГЛАВА 2

Не можеше да спре да мисли за мъртвия мъж.

Емили безучастно се взираше в трепкащия екран на телевизора, придържайки с една ръка в скута си голямата кутия с шоколадов сладолед, докато с другата стискаше здраво лъжицата.

Напусна местопрестъплението преди доста време. В офиса ѝ я върна един от дежурните полицаи. След като му благодари учтиво, седна в колата си и се отправи към дома си. И през цялото това време не спря да трепери.

По дяволите! Това не беше първият труп, с който се сблъскваше. Беше намерила баба си мъртва след сърдечен пристъп и баща си след самоубийството му.

Бръкна с лъжицата в бързо топящия се сладолед. Не, това определено не беше първият труп, видян от нея, но гледката ѝ подейства като юмрук в стомаха.

Господи! Толкова много кръв!

Към момента Емили имаше за пациенти четири вампира, така че беше привикнала към кръвта. Всеки път, когато се докоснеше до мислите им, кръвта заемаше централно място в тях.

Но днес, мъртвият мъж... беше нещо съвсем различно. Познаваше вампирите и знаеше, че за тях кръвта бе свещена. За тях кръвта бе живот.

А видяното днес на местопрестъплението ясно показваше, че кръвта не означаваше нищо друго, освен смърт.

Трябва да престана да мисля за трупа. Емили сложи в устата си голяма лъжица от сладоледа, усещайки как студеният и вкусен шоколад се плъзга по езика ѝ.

Остави се удоволствието да я погълне и зарови присвитите си палци в мекия килим. О да, определено така е по-добре. Така вече...

Гостната ѝ се освети от нечии фарове.

Какво по дяволите...

Емили постави картонената кутия със сладоледа върху масичката за кафе, стана бързо и се обърна към стъклото. Измежду тънките щори виждаше автомобила, завил по алеята към къщата.

Чуваше се мекото ръмжене на двигателя и скърцането на настилката от дребни камъчета под гумите.

Обърна глава към телевизора и очите ѝ потърсиха червените цифри на автоматичния часовник на стойката под него — два и половина след полунощ.

Кой би я търсил в два и половина през нощта?

Чу се звук на затваряща се автомобилна врата и малко след това стъпки, приближаващи към входа.

Пред очите ѝ изникна картината на опръскана с кръв стая, смъртта и последния, изпълнен с ужас писък на жертвата.

Позвъни се.

Емили, пристъпвайки почти безшумно по килима, се прокрадна към входната врата. Притисна ръце върху нея, наведе се напред и поглеждайки през шпионката видя... детектив Колин Гит. Той стоеше от другата страна на вратата, осветен от слабата светлина на лампата над входа.

Въздъхна нервно. Добре. Всъщност трябваше да се радва, че от външната страна на вратата ѝ има полицай, а не грабител или още по-лошо психопат-убиец, решил да я посети посред нощ. Но детектив Гит...

Той не беше просто едно ченге...

А мъж, който я правеше изключително нервна.

Отключи само долната ключалка, като остави веригата, което позволи на вратата да се отвори само с няколко сантиметра. Съвсем достатъчно, за да говорят.

— Детектив Гит?

Той пристъпи по-близо. Лицето му попадна в ивицата слаба светлина, и дългите сенки му придадоха зловещ вид.

О, Боже, точно сега нямаше нужда от подобни мисли.

— Трябва да поговорим.

Вече се бе досетила, след като Гит си беше направил труда да стигне до дома ѝ. И как всъщност е разбрал къде живее? Проверил е, осъзна тя бързо, и то вероятно когато Дени му е наредил да се свърже с нея.

— Доктор Дрейк? — ченгето вдигна ръка и допря длан до вратата. — Позволи ми да вляза.

Не ѝ се искаше да го прави. Дори инстинктите ѝ бяха против това решение. Да пусне Колин Гит в дома си щеше да бъде сериозна грешка.

— Не искам да правя представления. — Мрачния му глас звучеше приглушено. — Но ако се налага да събудя съседите ти, за да вляза вътре, повярвай ми, ще го направя.

Емили вирна брадичка.

— Не обичам заплахите, детектив. — И понечи да затвори вратата. Само две от съседните къщи бяха населени, но в момента в едната от тях нямаше никой — семейството замина за Дисни Уърлд. Колкото до другата, Емили беше уверена, че Шърли все още не се е прибрала.

— Почакай! — Колин притисна с длан вратата, спирайки движението ѝ. След което я погледна в очите. — Би ли ми разрешила да вляза, моля?

Хм, това определено прозвуча искрено, но Емили все още не помръдваше.

— Какво искаш?

— Вече ти казах. Трябва да говоря с теб.

Аха, това беше нужно и на всичките ѝ пациенти, но тя не ги канеше в дома си посред нощ, нали?

— Става въпрос за разследването.

Това вече привлече вниманието ѝ.

— Добре. — Пръстите ѝ непохватно свалиха веригата. — Можеш да влезеш за пет минути. Разбрахме ли се? Късно е, искам да спя и ти не можеш просто така да...

Колин рязко бутна вратата и прекрачи прага, избутвайки Емили назад с тялото си. Бавно погали с палец долната ѝ устна, след което го облиза.

— М-м-м...

Тя се втрени изненадано в него, с леко отворени устни и удивени очи. Той току-що...

Устните на Колин трепнаха в усмивка.

— Обичам шоколад — погледът му се задържа върху устните ѝ. — Имаш ли нещо против да опитам пак?

Емили отстъпи крачка и опря гръб в стената. Изведнъж сърцето ѝ заби твърде бързо, дланите ѝ се изпотиха, а в стомаха ѝ отново се появи усещането за стегната, гореща топка. А той само докосна устните ѝ.

О не, тя не можеше да желае този мъж!

Отношенията с шифтър са чиста проба идиотизъм.

Прокара ръка върху устните си, опитвайки се да изтрие шоколада, останал там. Не искаше да му оставя изкушения.

— Хм-м. Предполагам, че това значи не, нали? — въздъхна Колин, поглеждайки към гостната.

— Определено е не. — Въпреки че в главата ѝ едно тъничко гласче все питаше какво би почувствала, ако Колин я целунеше.

Емили рязко си пое дъх. Беше късно, мозъкът ѝ определено съобразяваше лошо и тя не намираще нищо привлекателно в детектива, който беше шифтър.

— Заради това ли е, кой съм аз в действителност? — Попита я той, след което ѝ обърна гръб и влезе в стаята.

— Какво? — Тя разтърси глава, припряно затръшна вратата, заключи я и се забърза след него. — Мислех, че искаш да говорим по случая.

— Хм... — Това не приличаше на отговор. Той се беше настанил удобно на дивана и бе вдигнал краката си върху масичката за кафе. — Готино! Превърнала си го в удобно местенце. — Той огледа светложълтите стени, книжните рафтове и телевизора с огромен екран. — Харесва ми.

Да, направо страхотно! Изобщо не трябваше да го пуска да прекрачи през прага.

— Двамата с теб имаме проблем, Док. — Погледът на яркосините му очи се насочи към Емили, която стоеше до дивана, сърдито гледайки към него.

Тя мълчеше, очаквайки продължението.

— Ти знаеш кой съм аз. — Гласът му прозвуча леко раздражено.

Тя не отрече. А и какъв смисъл имаше да отрича?

Присвил очи, Колин изучаваше изражението на лицето ѝ:

— И това не ми харесва. Изобщо не ми харесва.

Емили започна леко да нервничи. Не усещаше физическа заплаха от страна на ченгето, но може би не беше потърсила достатъчно

дълбоко?

Той я хвана за ръката и под пръстите му пулсът ѝ неистово се забърза.

— Много ли знаеш?

Емили преглътна, опитвайки се да прецени колко може да признае.

Колин усили натиска върху ръката ѝ.

Седеше и затова му се налагаше да я гледа отдолу нагоре, но на Емили ѝ се струваше, че точно тя се намира в по-неизгодната позиция.

— Аз... Аз зная, че ти не си човек — отвърна тя с глас много по-мек и дрезгав, отколкото на нея ѝ се искаше.

Надяваше се, че Колин ще се задоволи с отговора и няма да настоява за повече.

— Ах, скъпа, аз това го зная.

Емили се опита да отскубне ръката си, но хватката му бе здрава.

— Ти си Доктор Чудовище, при когото ходят всички местни ужасии. — Думите бяха произнесени с лек оттенък на веселие в гласа. Но очите му гледаха внимателно, настойчиво и без капка хумор.

Тя стисна челюсти:

— Пусни ръката ми.

Колин се усмихна и разтвори пръсти.

Емили веднага се отдалечи към другия край на стаята, оставяйки помежду им разстояние от няколко метра. Комфортно и безопасно разстояние.

— Слушай, ако не си тук, за да обсъдим детайли по случая, то тогава искам да си вървиш. — Обърна се и се отправи към вратата.

— Как го правиш?

Думите му я накараха да спре.

— Как определяш кой е човек и кой не е?

По проскърцването на дивана Емили разбра, че той се изправи.

— Притежаваш невероятен и интересен талант. И аз направо умирам от желание да разбера как го правиш.

Емили хвърли поглед, изпълнен с копнеж към входната врата.

— Струва ми се, че ще продължиш да живееш с неудовлетворено любопитство, детектив. — Защото, по дяволите, тя не смяташе да разкрива своите най-съкровени тайни пред един абсолютно непознат мъж. Да, определено направи грешка, че го пусна да влезе.

— Хм-м-м. — Диханието му погали тила ѝ.

Емили подскочи, стресната да го намери толкова близо до себе си. Мъжът беше пресякъл стаята абсолютно безшумно.

— Искам да пуснеш косата си — тихо проговори Колин, прокарвайки пръсти по кока на тила ѝ, от който тя все още не беше извадила фибите.

Тя се отдръпна от него.

— А аз искам да си тръгнеш. И познай кой от нас е на път да получи желаното?

Устните на Колин се разтегнаха в усмивка, в която прозираше неподправена топлота.

— Ти си била упорита жена, така ли?

Трябваше да стане такава.

Усмивката му бавно изчезна.

— Но повярвай ми, аз съм много по-упорит, отколкото ти си мечтаела да бъдеш някога. — За секунди я прикова към стената. Неговото силно и стегнато тяло се притисна в нейното, мускулестото му бедро се притисна между нейните, повдигайки полата ѝ, а дясната му ръка обхвана китките ѝ и със сила ги притисна над главата ѝ.

Емили успя да издаде само едно смаяно ахване.

— А сега, нека да опитаме отново — почти изръмжа Колин. — Колко много знаеш за мен?

И в този момент я връхлетя гневът му — горещ и свиреп. О, да, детективът определено беше ядосан. И освен това... изплашен.

„Ако в полицията разберат какъв съм в действителност, ще ме изхвърлят. Ще ме накарат да напусна. Никой няма да ми се довери. Всички ще си мислят, че съм някакво дяволско животно — също както си мислеха и момчетата от Грисъм. Майк се опита да ме убие. Защото знаеше. Той знаеше, също както и тя. Тя също знае.“

Мислите му я връхлетяха и със сила се понесоха през съзнанието ѝ.

„Тя мисли, че съм животно..., чудовище...“

— Аз не мисля така! — изрече тя неволно, при което мислите му, преминаващи през нея направо литнаха. Прекалено бързо. Тя се опита да постави менталната си бариера и да блокира потока от образи...

Колин, целият облян в кръв, се държи за рамото, гледайки към пребледнелия мъж с лунички по лицето и пита: „Защо? Защо?“

Колин гледа към горящата къща — юмруците му са стиснати, а на лицето му е изписана ненавист.

Колин се променя, превръща се...

— А-а-ах! — Емили най-накрая успя да постави бариерата. Не искаше да вижда нищо повече. Не искаше да знае в какво животно се превръща Колин.

— Емили?

Тя беше стиснала очи.

— Няма да те нараня.

Да, тя му вярваше. Яростта бушуваше в него, но Колин се контролираше. Миглите ѝ се повдигнаха и тя му отправи бърз поглед.

— Не се притеснявай, — искрено произнесе тя. — Няма да разкажа на никого. — В продължение на години тя пазеше тайните на хората — на пациенти, приятели и дори непознати, с които се срещаше на улицата.

— И аз просто трябва да ти повярвам? — дрезгаво попита Колин.

— Да, трябва. — От това близко разстояние тя можеше да види златистите искрици в очите му. А той имаше красиви очи. И те съвсем не бяха толкова студени и жестоки, за каквито ги мислеше в началото.

— Извинявай, но не ти вярвам дори за минута.

Така беше честно. Емили също не му вярваше, докато не видя мислите му. Разбира се, ако той разбереше за малкото ѝ „пътешествие“ в мислите му, яростта му щеше да избухне с още по-голяма сила.

— Ти знаеш кой съм в действителност, нали?

Емили кимна. Нямаше смисъл да отрича.

— Ти си шифтър.

Пръстите му стиснаха китките ѝ малко по-силно, причинявайки ѝ лека болка.

— По дяволите, как разбра?

— Ами... може би малко ще отпуснеш... Гит?

Веждите му се повдигнаха нагоре.

— Ръцете ми — поясни Емили. — Прекалено силно стискаш.

Колин веднага отслаби захвата си.

— Как разбра?

— Аз винаги разбирам. — И това бе истина. — Мога да определя вида. — Понякога определяше това по звука на гласа или мириса. Когато ставаше дума за „Другите“, тя просто беше настроена за тях. —

Такива като теб, вие светите. — Сякаш ярка дъга, която винаги е с тях. — Като ореол на животното, в което се превръщате.

Той потръпна.

— А другите могат ли да видят това проклето светене?

Доколкото тя знаеше, не.

— Аз никога не съм срещала хора, които могат да виждат такива неща. — А беше търсила отчаяно. Дълги години. Особено в самото начало, когато мислеше, че полудява.

— По дяволите!

Да, ругатнята добре описваше ситуацията. Емили размърда пръсти.

— Може би вече нямаш нищо против да ме пуснеш?

Погледът му се спря на устните ѝ, а ноздрите му се разшириха и потрепнаха.

— Честно казано имам против.

Жената миришеше на грях. Вкусна комбинация от рози, тръпчив шоколад и съблазнителна женска плът. И той много, ама наистина много искаше да вкуси тази плът.

Кучешките му зъби започнаха да растат — неприятен страничен ефект от същността му на шифтър. Всеки път, когато се ядосаше или възбудеше, животното в него започваше да се пробужда.

А сладката докторка успя да направи и двете — силно да го ядоса и да го възбуди до крайност.

Очилата ѝ ги нямаше и очите ѝ изглеждаха меки и сексапилни.

Главата на Колин се наведе към нея.

— К-какво правиш? — Тя замря под него.

Дамата имаше докторска степен по психология, така че трябваше да има пълна представа за онова, което се канеше да направи. Бавно и без да бърза, той покри устните ѝ със своите.

Въздъхвайки изплашено, Емили отвори своите. Идеално.

Устните му се притиснаха върху нейните, а езикът му се плъзна във влажната топлина на устата ѝ.

Проклятие, тя имаше толкова сладък вкус. Той плъзна езика си по края на зъбите ѝ и започна да се потърква в нейния. Да я гали. Да я дразни.

Емили издаде слаб стон и отвърна на целувката му.

Гърдите ѝ се притиснаха към тялото му, зърната ѝ се напрегнаха. На Колин му се искаше да ги докосне, но не мислеше, че докторката е готова за това.

Той бавно смучеше езика ѝ, наслаждавайки се на всяка секунда от това удоволствие. Възбуденият му член се притискаше между бедрата ѝ.

Колин би дал всичко, за да я има в този момент гола под него. С усилие на волята си прекъсна целувката и повдигна глава. Устните ѝ бяха зачервени и влажно блестяха. Тя погледна нагоре към него и задъхано произнесе:

— Сега доволен ли си?

Не, не беше! Но имаше няколко идеи за това, как тя можеше да го удовлетвори.

Най-вероятно спалнята ѝ беше зад някоя от вратите в коридора. Можеше да я отнесе дотам, да я съблече и...

— Няма да се получи. — Емили бавно въздъхна и поклати глава. — Така че забрави за това. Целувката е едно нещо, а сексът — съвсем друго.

Той премигна.

— Ах, скъпа, какво те кара да мислиш, че смятах да...

— Сега си махни ръцете — рязко отвърна тя, без да отговори на въпроса му, присвивайки великолепните си зелени очи.

Харесваше очите ѝ. Тяхната дълбока изумрудена зеленина. Разбира се, в момента тези очи блестяха от ярост.

Неохотно Колин отпусна ръце, вдъхна още веднъж аромата ѝ и отстъпи назад, освобождавайки я напълно.

Емили отпусна ръце.

— Отбелязвам за в бъдеще... — Тя вирна предизвикателно брадичка. — Ако поискам да ме целунеш, ще ти кажа. Не съм привърженичка на самоуверените мъжкари.

— О, няма вече мислиш вече за нашето бъдеще?

Тя стисна зъби.

— Всичко е наред Док, ако ти се прииска целувка — само ми кажи. — А той, разбира се, щеше да бъде повече от щастлив да ѝ помогне.

— Всичко, което искам, е да си вървиш. — Емили му посочи вратата. — И то сега!

Колин не смяташе, че това е истинското ѝ желание. Усещаше аромата на възбудата ѝ, а и зърната на гърдите ѝ бяха все още напрегнати от желание и ясно личаха под бялата тениска. Но той кимна.

С посещението си тази вечер при докторката, бе постигнал целта си. Изясни си, че тя е наясно с неговата истинска същност на шифтър и даде дума, че няма да разкрие тайната му. Поне засега повярва на думите ѝ, а и каква друга алтернатива му оставаше? Ще опита да ѝ се довери заради самата нея, с надеждата тя да не прати по дяволите това негово доверие.

Той успя да накара Емили да сложи картите си на масата и най-накрая да опита вкуса ѝ. През последните три часа не спираше да желае да усети устните ѝ върху своите. И сега, когато най-накрая успя, искаше да я вкуси отново.

И щеше да го направи. Съвсем скоро.

Колин се отпрати към входната врата и я отключи.

— Ти не си имал намерение да говориш с мен по случая, нали?
— спря го гласът на Емили.

Колин се обърна. Тя все още стоеше до стената, но сега ръцете ѝ бяха кръстосани пред гърдите, а левият ѝ крак потропваше по пода.

— Засега не искам да го обсъждам. — Поне до тогава, докато не получи отчета от патолога и не поговори с МакНийл за възможността да привлече Емили да работи върху случая на едно по-официално ниво.

И ако тя е права и убиецът принадлежи към „Другите“, тогава на полицейското управление ще е необходима всичката възможна помощ, за да не остане този случай неразкрит.

А с кого е най-добре да се ловуват чудовища, ако не с милата доктор Чудовище?

— А ти ще се съ согласиш ли да работиш с нас? — поинтересува се Колин, започвайки да прилага плана си в действие.

МакНийл сам я привлече в разследването и най-вероятно няма да има нищо против Емили да продължи да работи по него.

— Да работя с вас? — Тя престана да потропва. — Аз вече го направих. Разказах ви всичко, което зная и...

— Сладка, имам чувството, че знаеш много повече, отколкото ми казваш. — За случая и за самия него, но с всичко това щеше да се

разправя с течение на времето.

Изражението на лицето ѝ не се промени.

— Какво искаш от мен?

След като получише официалното разрешение, му се искаше Емили...

— Профайлър. Искам да поработиш над профила на убиеца. Да ми разкажеш как мисли, как живее. — За да може да го хване, преди да е пострадал още някой. — Можеш ли да го направиш?

Тя само кимна.

— Тогава ще се видим скоро, Док. — И ще започнат да проследяват дирите на убиеца.

Хм! Не е типичната среща, но имаше чувството, че с докторката ще му се наложи да се задоволи с това, което му се предлага.

Те бяха в къщата вече двадесет минути. Ченгето се държеше така, сякаш всичко наоколо му принадлежеше. И беше вътре с нея от двадесет минути. Яростта бавно започна да клоочи в гърдите му. Това не трябваше да се случва. Никога!

Входната врата на дома ѝ се отвори и ченгето се появи. Обърна се към жената, каза ѝ нещо, след което започна да слиза по стълбите.

Тялото му се напрегна, наблюдавайки полицая. Беше се скрил добре. Не можеха да го видят в тъмното, той беше...

Ченгето застина. Вдигна глава и бавно огледа наоколо.

— Какво има? — чу се нейният глас. Доктор Дрейк излезе на верандата и се оказа стъпила в ивицата светлина. За секунда, обляна от нейния блясък, заприлича на ангел.

Но той знаеше, че тя не е ангел. Не, не е ангел. Изобщо не е. Докторката беше демон. Също като другите.

Точно в този момент ченгето погледна точно към неговото скривалище. Дори направи крачка в неговата посока.

— Гит? Има някой там ли? — Емили се приближи до него.

Капка пот се стече по скулата му. Усети, че щурците наоколо престанаха да свирят. Нощта стана тиха, прекалено тиха.

Сега не му е времето, реши той, старайки се да се скрие по-надълбоко в храстите.

Той ще се върне за докторката друга нощ. Ще я изчака да остане сама.

И тогава ще унищожси демона.

В края на краищата ловът на демони беше неговата работа.

Колин се вглеждаше в тъмните, заплетени дървета, растящи в запустелия парцел от другата страна на улицата. За миг, той би се заклек в това, че чу нещо или някого.

Хвърли бърз поглед към Емили. Тя също се взираше към дърветата, а между веждите ѝ се образува лека бръчка.

— Искам да проверя онзи участък — проговори Колин и извади пистолета от кобура, пристегнат на кръста му. — Остани тук.

Той не се забави, за да се увери, че Емили го е послушала, а просто тръгна бавно и безшумно през улицата. Може би грешеше, защото бе прекалено изморен, но трябваше да провери района.

И защото инстинктите му буквално крещяха, че нещо не е наред. А Колин никога, никога не ги игнорираше.

Слабата миризма на цигари подразни носа му, когато се приближи още. Да, някой определено е бил тук.

Но защо?

Лунната светлина с труд си пробиваше път сред короните на дърветата, но Колин превъзходно виждаше в тъмното. Още един страничен ефект на неговата същност на шифтър. Затова успя лесно да различи на земята смачканата трева на мястото, където някой е стоял на колене и е наблюдавал.

Ръмженето завибрира в гърлото му.

Пръстите му се стегнаха около дръжката на пистолета и...

Зад гърба му се счупи клонче.

Той се о бърна, вдигна оръжието, насочи го и се приготви да стреля... точно между очите на Емили.

— Дяволите да го вземат! — Колин свали оръжието си. — Не ти ли казах да останеш на мястото си?

Очите ѝ проследиха как той отпусна пистолета, след което се впиха в неговите:

— Да, но аз не съм куче. И обикновено на командата „Стой на място!“ не реагирам.

Той се досети, че Емили е ядосана. Добре. Това отговаряше и на неговото настроение.

— Забележка за в бъдеще — промърмори той, използвайки нейните думи. — Когато давам нареждане, зад него обикновено стоят дяволски основателни причини за това. И следващият път, по дяволите, ще бъде по-добре, ако просто го изпълниш!

Емили стисна зъби.

— Мислех, че ще имаш нужда от помощ.

— Какво? — Господи. Той е полицай. Няма нужда от докторка по мозъци, която да му прикрива гърба. Освен това е и шифтър — факт, който означаваше, че много добре знае как да предпази собствения си задник.

Емили промърмори нещо под нос, което не можа ясно да чуе, но му се строи, че прозвуча като „проклет шифтър“.

— По дяволите! Просто стой зад мен, разбра ли? — Колин искаше да провери хрустите по-напред. Напрегна се, опитвайки се да улови и най-малкия издайнически шум, който да покаже, че онзи, който е наблюдавал, е все още наоколо. Но се чуваше само песента на щурците и тихото шумолене на листата, раздвижвани от вятъра.

Приведе се и се промъкна напред, без да отпуска оръжието си. Зад него се чуваха леките стъпки на Емили. С дясната си ръка разбута хрусталаците, но видя само тъмна земя. Вдигна глава и огледа наоколо — нямаше никакви признаци за нечие присъствие. Не се чуваше нищо, а слухът на Колин беше дяволски добър.

Наблюдателят беше изчезнал.

Жалко. На Колин определено щеше да му хареса да разбере защо копелето се криеше навън около къщата на докторката. Обърна се и намръщено се вгледа в Емили. Знаеше, че в тъмнината тя не може да го види ясно — едва ли можеше да различи нещо повече от контура на тялото му.

— Имаш ли врагове, за които трябва да знам, Док?

С острото си зрение, Колин можеше да види всеки детайл от тялото ѝ и изражението на лицето ѝ. Затова лесно успя да забележи напрежението, изписано върху него.

— Док?

Тя преглътна.

— Не.

Опитът, получен при разпита на заподозрени, го беше научил да разпознава, когато лъжат, но Колин реши да не притиска Емили. Поне за сега.

Прибра пистолета в кобура си:

— Е, изглежда един от нас все пак е успял да привлече нечие внимание. — И закрачи обратно към кръга от смачкана трева. Приклекна, вдиша и усети същия аромат на цигари, който долови по-рано.

Някой определено се беше крил в тъмното, наблюдавайки него или нея. Но защо?

Определено искаше да разбере.

Но първо трябваше да узнае кои са враговете на загадъчната доктор Дрейк.

ГЛАВА 3

— Ти искаш какво? — Дени МакНийл се наклони напред в протърканото си кожено кресло.

Колин издържа на погледа му.

— Хей, ти я забърка в това. — Замълча за секунда, след което добави: — Сега, когато докторката е в час, искам да продължа да я използвам.

МакНийл почеса с дясната си ръка плешивата си глава.

— Не мисля, че разбираш с какво си имаш работа, Гит.

О, той вече имаше доста добра представа за това.

— И сега какво? Срещнал си една нощ вампир или демон в парка, видял си, че са реални и си решил, че вече си станал специалист в борбата си с тези създания?

Не точно.

— Е, имам новина за теб! — МакНийл вече гледаше свирепо изпод намръщените си вежди. — Тези създания ще те глътнат и ще ти изплюят останките — буквално!

Да, но не и без борба.

— Зная какво правя — отвърна Колин, стараяйки се гласът му да звучи спокойно. Знаеше, че не става въпрос за игра, но беше далеч от мисълта да разкрива истинската си същност на капитана.

Вече съм го правил, пробвал съм го. Познаваше и шибания резултат.

МакНийл изсумтя и завъртя стола си към прозореца. Не че през него се виждаше нещо — прозорецът гледаше към задния двор и две съседни сгради. Но ако човек се напругне, можеше да види зелената трева на парка в далечината.

— Получи ли вече доклада на Смит?

От сутринта беше в кабинета на патолога.

— Още не е завършила аутопсията на тялото, но предварителното й заключение е, че Престън Майерс е нападнат от животно.

МакНийл впи пръсти в подлакътниците на креслото и бавно се обърна към Колин:

— Но ние знаем, че не е точно така.

Да, но да се докаже това, е съвсем друга история.

— Тя смята, че жертвата е нападната от куче или от вълк. — Колин плъзна върху бюрото му кафяв плик. — Но ако се съди по радиуса на следите от ухапването, бих казал, че това може да е направено и от вампир.

— О, мамка му! — МакНийл стисна очи. — Защо този кретен не остана далеч от моя град? — въздъхна той раздражено. Отвори очи и погледна Колин въпросително. — Смяташ ли, че д-р Дрейк е права? Че това откачено копеле ще убие пак?

Колин просто кимна. У него нямаше никакво съмнение, че убиецът ще посегне пак. Местопрестъплението наподобяваше кърваво бойно поле — толкова много ярост, ненавист и омраза — никой не би могъл да контролира тази опасна и избухлива смес, клокочеца вътре в него.

Да, той щеше да убие отново. Освен ако не успеят да го спрат.

— Тя има достатъчно опит — промърмори МакНийл. — Но репортерите ще надушат, че сме я привлекли като профайлър. — Той се наклони напред, грабна вестника от края на бюрото си и го размаха пред лицето на Колин. — Видял ли си какво са напечатали днес тия идиоти? Мъжът е извършил само едно убийство, а те дори са му дали име.

Върху белия фон ясно се открояваха големите черните букви: „*Нощният Касапин* си избра жертва“.

О, Господи! Само това им трябваше. *Нощният Касапин!*

— Няма подробности за състоянието на трупа. — МакНийл изхвърли вестника в коша. — Но явно някой идиот е успял да огледа местопрестъплението с мощен обектив и да заснеме цялата кръв наоколо.

— Името, което са дали на нашия убиец, определено ще му хареса — предупреди Колин. Той вече се беше сблъсквал с подобни случаи и бе виждал престъпници, получаващи удоволствие от убийствата. Но те още повече се вдъхновяваха, когато средствата за масова информация ги превръщаха в шибани знаменитости.

— Зная. — МакНийл изскърца със зъби. — И съм наясно, че разполагаме с много малко време, преди да убие пак.

За Колин настъпи момента да сключат сделка.

— Затова ни трябва Доктор Чудовище. — Наведе се напред и продължи: — Тя в течение на години лекува такива като него; знае начина, по който мислят. Сигурен съм, че тя може да ни помогне. Зная, че може!

Капитанът леко се напрегна:

— Не мисля, че тя е лекувала точно такъв. — След това присви устни. — И не вярвам, че тя има за пациенти убийци.

— Не, но и двамата знаем кои са пациентите ѝ.

Капитанът кимна с неохота, след което попита:

— Откъде знаеш, че Емили дори ще се съгласи да те изслуша? Тя не обича да привлича внимание към себе си, а когато пресата разбере, името ѝ ще бъде върху всяка страница на вестниците.

Значи д-р Дрейк сега стана Емили. Гит присви очи. Намирисваше на фамилиарност даже повече от необходимото.

— Вземи съгласието ѝ да ни сътрудничи, и тогава пак ще говорим...

— Вече го получих.

— Вече си го получил? — Думите не прозвучаха като въпрос. МакНийл отново присви очи и Колин осъзна, че е навлязъл в територията на капитана.

По дяволите! Спокойно и внимателно той подбра следващите си думи.

— Още в петък вечерта. Преди да дойда при теб, исках да съм сигурен, че докторката е съгласна да работи с нас. — Сега решението оставаше за МакНийл.

МакНийл мълчаливо го гледа минута, втора, след което кимна:

— Е, тогава предполагам, че трябва да звънна на няколко места и официално да изискам разрешение за това разследване. — И посегна към телефона си.

Колин разбра намека. Изправи се и тръгна към вратата. Спря се за момент и неспособен да сдържи любопитството си, попита:

— Капитане, как се запознахте с д-р Дрейк?

МакНийл вече беше допрял телефонната слушалка до ухото си. За секунда устните му се извиха в някакво подобие на язвителна

усмивка.

— Когато си готов да споделиш тайните си, детектив Гит, тогава и аз ще ти открия своите.

— Имам нужда от нещо повече, не просто от секс.

Емили повдигна вежди и изучаващо изгледа сукубата, полегнала на дивана:

— Какво по-точно искаш, Кара?

Кара удари с юмрук по кожената възглавница.

— Искам някой, който да желае мен... Мен! А не някакъв нереален образ на секс богиня!

Аха, ясно откъде идва сложността на проблема...

— Ами ти... хм... Нали знаеш, че ти всъщност си много близка до образа на секс богиня? — Сукубите са създадени, за да съблазняват мъжете и са родени с високо ниво на феромони. Само лекият аромат на едно такова създание като Кара, можеше да накара един нормален мъж да полудее от похот.

И обикновено точно така трябваше да бъде — сукубите трябваше да вземат ума на мъжете и да ги побъркват от секс. При сексуалния контакт те се зареждаха с магическа енергия, която им позволяваше да променят външността си и да живеят по-дълго. И всички сукуби бяха съгласни, че това си струва.

Е, явно с едно изключение. Кара определено не приличаше на повечето сукуби.

Тя седна на дивана, отмятайки назад дългите си и разкошни руси коси:

— Уморих се от това, мъжете да ме поглеждат само веднъж и да искат все едно и също.

Емили стоеше мълчаливо. Знаеше, че понякога е по-добре само да седиш и да слушаш, позволявайки на пациента си да се изговори.

— Уморих се от случайните връзки. Уморих се от мъже, който само след седмица, вече не помнят името ми.

Между веждите на Емили се образува лека бръчка. Кой идиот би забравил името на такава разкошна жена като Кара?

— Имам нужда от някой, който да знае, че обичам залезите, че обичам да плувам всяка сутрин преди разсъмване и че обичам

палачинки с боровинково сладко. — Лицето на Кара се зачерви. — Проклятие! Имам нужда от някой, който да ме познава! И не само като сексбогиня. Какво не е наред с мен, д-р Дрейк? — Ръцете на Кара отново се свиха в юмруци. — Не съм като другите, нали? Всички останали са щастливи. На всичките ми приятелки им харесва властта, която имат над смъртните мъже. Те дори се шегуват с това, но аз... аз... — Тя замълча, опитвайки се да намери точните думи. След това махна една самотна сълза, плъзнала по лявата ѝ скула. — По дяволите! Сигурно съм ненормална!

Протягайки се за кутията със салфетки, Емили тихо каза:

— Не, не си. — След което я предложи на Кара. — Ти просто... — И сега идваше ред на трудната част. Може би Кара не бе готова да го чуе, но трябваше да го разбере. — Ти просто искаш някой, който да те обича.

Салфетката се изплъзна от пръстите на Кара:

— Но мъжете не обичат такива жени като мен.

Мъжете не обичат такива жени като мен. Гледайки право в проблясващите сини очи на Кара, Емили тихо попита:

— Нима?

Кара идваше на сеансите в продължение на месец. И за това време Емили бе открила, че под идеалната ѝ външност, явяваща се фасадата на същността ѝ на сукуба, се криеше умна, добра и внимателна жена. Жена, родена за живот, който не съответстваше на нейния вътрешен мир. И беше настъпило времето Кара да промени живота си.

Едва Емили успя да изпрати Кара Малоун, когато се чу интеркомът.

— Ей, шефе, имаш обаждане на първа линия. — Ванеса тихичко подсвирна — Мъжът се представи с името Колин Гит. Мно-о-о-го секси глас.

Колин Гит. Емили побърза да заобиколи бюрото си.

— О, добре. — Бяха изминали три дни след последния им разговор. Не че тя разчиташе на нещо. — Свържи ме!

Въздъхна дълбоко и се забави за миг, очаквайки звука, сигнализиращ за прехвърлянето на разговора. Едва тогава вдигна

слушалката и каза:

— Емили Дрейк.

— Привет, Док!

Топлината започна да се разлива между бедрата ѝ. И Ванеса беше права — мъжът притежаваше сексапилен-като-грях глас. Бе забравила за дълбокия му тембър.

По дяволите. Какво не беше наред с нея? Нима се възбуди само от това, че чу гласа на Колин?

Проблемът на Кара беше, че животът ѝ бе прекалено наситен със секс. А може би нейният проблем беше, че тя нямаше достатъчно секс в живота си?

Може би прекалено дълго остана сама. Колко станаха вече? Пет, шест месеца, откакто се разделиха с Травис? Или по-точно, откакто Травис я напусна?

„Не те разбирам, Емили. Ти не ме допускаш до себе си. Уморих се да се блъскам в стената, която не ми дава възможност да се приближа до теб.“

Свали очилата си. Да, това е лошо, много, много лошо.

— Хей, Док? Там ли си?

— Да... да, извинявай. — Емили се прокашля. — Какво мога да направя за теб, детектив? — Тя се надяваше той да не беше доловил възбудата в гласа ѝ. В рамките на двеминутния разговор с Колин тя се беше превърнала от професионален психотерапевт в хленчеца от възбуда жена.

Може би трябваше да опита върху себе си собствените си методи на лечение?

На другия край на линията настъпи кратка пауза, след което Гит произнесе с дълбокия си глас:

— Можете ли да потвърдите, че наистина ще помогнете за разследването, както говорихме?

Това привлече вниманието ѝ и тя изправи гръб.

— Да... да, разбира се, че съм готова да помогна. — Той се обаждаше по работа. Време беше професионалният психотерапевт да се появи.

— Добре, защото големите клечки дадоха зелена светлина на вашето участие в разследването в качеството на профайлър.

Профайлър ли? Пръстите ѝ стиснаха телефона. Да работи над разследване за убийство?

— Пресата вече се е захванала със случая. И след като официално потвърдим участието ви, те ще ви открият. — Колин въздъхна, след което добави — Така че се пригответе да се видите в новините в шест часа.

За момент тя се поколеба. Не помисли за репортерите. Дори не предположи, че те могат да разберат за нея.

— А може ли да не се набляга на участието ми?

— Окръжният прокурор иска да се създаде впечатление, че правим всичко възможно да заловим престъпника. Искане да се публикува информация за профайлъра, който ни помага, за да могат хората да се почувстват по-спокойни.

— Д-добре. — Сигурно никой няма да успее да разрови и да се докопа до миналото ѝ. Изминаха толкова години, откакто...

— Спокойно, Док. Контактът ни с пресата ще е най-лесната част от общата ни работа. Истинското ни изпитание ще бъде залавянето на убиеца. — На заден план се чува неясни гласове, след което Колин се поинтересува — Хей, кога свършваш работа днес?

— Вече съм приключила. — Малоун беше последната ѝ пациентка за деня, а за нощен прием записани нямаше.

— Това е добре. Ще дойда след двадесет минути.

— След двадесет минути? Но...

— Трябва да започнеш с психологическия профил, нали? Ще те закарам до местопрестъплението, а след това може да се срещнем със Смит.

— Смит?

— Съдебният патолог.

Стомахът ѝ се сви. Те нямаше опит в общуването със съдебни патолози.

Колин тихо се засмя.

— Не се притеснявай, Док. Ще бъда до теб през цялото време.

А това изобщо не беше успокояващо.

Тънката жълта полицейска лента пречеше на достъпа до врата № 208 на Байрон стрийт. Колин извади нож, преряза я и отвори.

Усети миризмата още щом прекрачи прага. Студеният и спарен дъх на смъртта. Медният аромат на кръвта.

Емили преглътна. Къщата тънеше в мрак, а върху пода се кръстосваха мрачни сенки.

— Може ли да включим някакво осветление?

Колин натисна ключа на стената и светлината заля фойето и стаята.

Тръгна напред, гледайки внимателно към пода. Колин ѝ беше разказал, че убиецът е влязъл през входната врата. Значи е минал по същия път, по който вървеше тя сега, бавно и внимателно, и е продължил към стаята.

Стигна до нея, а дебелият килим поглъщаше шума от стъпките ѝ. Убиецът също е стигнал до стаята, открил е Престън Майерс и го е нападнал.

Очертанията на тялото му все още бележеха пода. Петната от кръвта му покриваха килима.

Вдигна поглед към близката стена — цялата беше покрита с изсъхнала кръв. Толкова много кръв.

— Извършителят е изпаднал в ярост — прошепна Емили, навеждайки се към килима. И нерешително протегна ръка над контура.

— Док, това е първото ти убийство, нали?

Не го бе чула да се приближава, но не се изненада да чуе гласа му точно зад гърба си. Шифтърите се движеха безшумно.

Пръстите ѝ трепереха. Сви ги в юмрук и се обърна към Колин.

— Да. — Но това не беше първото място, пропито с кръв, което виждаше.

За съвсем кратък миг спомените ѝ я върнаха в друга, оплискана с кръв стая. Тя видя тялото на мъжа, свлечен на пода. Мозъкът заедно с дребни парченца кости от черепа бяха опръскали стените, а тялото лежеше в огромна локва кръв.

Смъртта на баща ѝ не беше сред приятните ѝ спомени. Дори сега, понякога през нощта, тя се будеше от собствените си писъци.

Емили си пое дълбоко дъх. Трябваше да се съсредоточи върху Престън, а не над собственото си минало.

Изправяйки се, огледа отново стаята — картините, украсяващи камината, шахматната дъска в ъгъла, книгите, наредени по рафтовете...

Всичко показваше, че Престън е бил един обикновен човек. Напълно нормален човек.

Но защо е бил нападат? Как го е избрал убиецът?

— Пълна безсмислица — промърмори Емили. — СС обикновено държат на своя вид.

— СС... Какво е СС?

— Свръхестествени същества. — Знаеше от собствения си опит, че СС се придържаха в рамките на собствения си вид — за брак, за развлечение и дори за убийства.

Но какво беше накарало убиеца да излезе от тези рамки, за да убие човек, и то така жестоко?

Очите ѝ се присвиха, когато забеляза едно познато лице на една от снимките.

Проклятие!

Приблужи до камината и взе снимката.

— Хей, Док? Какво...

Пръстите ѝ импулсивно стиснаха здраво малката рамка:

— Проверихте ли хората около Престън?

— Още работим по въпроса. Партньорът ми се занимава с това. — Колин се намръщи. — Защо, Док? Да не би да разбра нещо?

Тя му подаде снимката.

— Един от мъжете на снимката е демон.

Колин въпросително повдигна вежда:

— Пациент?

— Не — тя никога не би се съгласила да лекува Найл. Вълните тъмна енергия, които излизаха от него, я караха да се чувства твърде нервна. Емили посочи с пръст сериозното лице на Найл. — Но съм се срещала с него няколко пъти. Държи бар тук наблизо. Казва се „Парадайз Фаунд“.

— Тогава, мисля, че трябва да го посетим — усмихна ѝ се Колин. — Добре, че те доведох тук. Може да не си узнала нищо ново за убиеца, но точно помогна да...

— О, узнах и нещо за убиеца — прекъсна го Емили и намръщено го погледна, чувствайки се обидена. С какво се занимаваше тя тук, според него? Бленуваше върху мъртвото тяло ли?

Колин измъкна бележника си.

— Казвай тогава!

Емили облиза устни:

— Убийството не е било импулсивно. Нищо не е местено, нищо не е взето... Когато убиецът е влязъл тук, нападението вече е било планирано. Знаел е къде се намират охранителните камери и как да ги избегне. Това означава, че той е бил тук, познавал е жертвата.

Посочи към кръвта по стената.

— Когато има толкова много кръв, ярост и насилие, обикновено мотивите са много лични.

— Да, досетих се за това. — До този момент, съдейки по гласа му, Колин изобщо не беше впечатлен.

Емили отпусна ръка, изправи рамене и се обърна към него.

— Убиецът трябва да е бил достатъчно силен, за да успее да надделее над Престън. Който беше колко? Метър и деветдесет, около 80 килограма? Изглежда той се е съпротивлявал с всички сили. — За миг стисна устни. — Но в края на краищата Другите са по-силни от хората, нали? Престън е нямал никакъв шанс да оцелее.

— Да — съгласи се Колин тихо. — Няма е.

На излизане пред къщата ги чакаше репортер. Блондинка с късо подстригани коси стоеше на алеята пред къщата, а ръката ѝ стискаше черен микрофон. Зад нея стоеше оператор, чието лице частично беше скрито зад камерата.

— Детектив Гит! — лицето на жената направо светна от възторг. — Дарла Митчъл от „Нюз Флаш Файф“. Имам няколко въпроса.

— По дяволите. — Думите бяха казани тихо, но Емили ги чу. И почти се усмихна, доловила отвращението в гласа на Колин.

Но в този момент Дарла бутна микрофона право в лицето ѝ.

— Д-р Дрейк, моите източници твърдят, че сте се присъединили към разследването като профайлър?

— Аз... — Нейните източници ли! Емили се беше присъединила към разследването преди по-малко от час. Как бе успяла тази репортерка да разбере за участието ѝ?

Колин застана пред Емили.

— На този етап полицейското управление на Атланта няма да коментира.

Дарла се опита да го заобиколи.

— Но какво ще кажете за д-р Дрейк? Тя има ли...

Колин сграбчи микрофона, наклони се и отсече:

— Без коментар.

— Страхотно! — почти изръмжа Дарла. — Изключи я, Джейк!

Емили стигна до Колин в момента, в който Джейк пусна камерата.

Гневът беше загрозил миловидното лице на Дарла.

— Не можеш вечно да криеш информация от обществеността, нали знаеш това, Гит?

— Когато имам информация, ще ти я предоставя. — И той се усмихна. Е, не беше много хубава усмивка, а по-скоро показване на зъби. Или още по-точно — озъбване.

Дарла му хвърли сърдит поглед, след което се завъртя на пет сантиметровите си токчета и се отправи към буса на „Нюз Флаш Файф“.

Операторът внимателно ги огледа, след което въздъхна.

— Бясна е, откакто Трети Канал я изпревари с историята за „Нощния Касапин“. — Погледът му се спря върху Емили. — Д-р Дрейк... Много съм слушал за вас.

Тръпка премина през тялото ѝ, когато се вгледа в златистите му очи.

Той беше от „Другите“.

Усмихна ѝ се и за част от секундата очите му се промениха — златното се скри под среднощната тъма.

Това бяха очите на Демон.

И в този момент тя почувства силата му във въздуха. Беше слабичка, от ниско ниво — двойка или тройка по скалата на демоните.

— Ако мога да ви бъда полезен с нещо, д-р Дрейк, или ако искате да дадете интервю за „Нюз Флаш Файф“ — просто ми позвънете. — И той ѝ подаде визитката си.

— Джейк!

Той погледна с въздишка през рамо — Дарла стоеше до буса със скръстени на гърдите ръце и ядосани очи.

— Е..., предполагам, че ще поговоря с вас друг път. — Вдигна ръка за поздрав, взе камерата и се отправи към колата.

— Изглежда, че лешоядите започнаха да се събират. — Колин поклати глава и тръгна надолу по алеята.

Емили го последва.

— Гит, знаеше ли, че те ще бъдат тук?

С присвити очи той рязко отвори вратата на джипа от нейната страна.

— Не. — След което, върху лицето му се изписа разбиране. — Какво? Да не мислиш, че съм ги довел тук, за да ти устроя проверка?

Е, имаше нещо такова, което премина през главата ѝ.

— Каза ми, че скоро ще се видя по новините в шест. Изглежда, че позна.

Пръстите на Колин здраво стиснаха вратата.

— Аз казах, че ще се появиш в новините в шест часа, защото окръжният прокурор смята в близките дни да свика пресконференция по случая. И ти трябва да присъстваш на нея.

Емили се качи в колата.

— Значи, за протокола — ти не си знаел, че Дарла ще бъде тук?

Колин затвори вратата.

— Не, по дяволите! Не знаех.

Тя въздъхна дълбоко, докато детективът заобиколи и седна на шофьорската седалка.

— И да знаеш, Док, никога не трябва да разговаряш с репортерите сама. — Погледна я с едва сдържани емоции. — Така че, можеш просто да хвърлиш визитката, която ти даде онзи хлъзгав тип.

— Мисля, че ще я съхраня. — Не за първи път някой от „Другите“ ѝ даваше визитката си — по този начин искаше да подсказе, че има нужда от нещо.

— Чудесно. — Колин завъртя ключа и двигателят изръмжа.

Емили погледна към картончето в ръката си. Върху него беше написано: Джейк Донъли, Оператор, „Нюз Флаш Файф“. Контактната информация бе написана отдолу ясно и с удебелени букви.

Обърна визитката обратно.

Имам информация по случая. Да се срещнем в „Парадайз Фаунд“ в 22.00 часа.

— Хм... Гит?

— Какво? — той спря на светофара и се обърна към нея.

— Не мисля, че операторът иска да ме засипе с въпроси. — И повдигна картончето, показвайки му текста на обратната страна.

Гит събра вежди.

— Какво означава това, по дяволите?

Отзад се чу клаксонът на автомобил. Колин изруга и натисна педала на газта.

Не, Джейк определено не искаше да я засипе с въпроси. Но всичко навеждаше на мисълта, че той има някаква информация, която иска да сподели с нея.

Колин сви на паркинга на близкия нефункциониращ магазин, удари рязко спирачки и се обърна към нея:

— Дай да видя визитката.

Тя отново я показа и Колин тихо подсвирна.

— Кучи син! — Погледът му се повдигна и улови нейния. — Защо той даде визитката си на теб? — И след секунда се досети.

Емили повдигна рамене и се обърна към прозореца.

— Емили...

Тя трепна рязко. Никога досега Колин не беше произнасял името ѝ. Обикновено се обръщаше към нея с „Док“, разтягайки го така, сякаш ѝ се присмиваше. Но да чуе собственото си име, произнесено от устните му... Това създаваше странно усещане за интимност.

— Защо мъжът даде визитката на теб, а не на мен, Емили?

Устните ѝ леко се отвориха...

— По дяволите! — Колин удари с юмрук по волана. — Той принадлежи към „Другите“, нали?

— Да — нямаше смисъл да отрича.

— Кой всъщност е той? Шифтър? Магьосник? Медиум?

— Демон е.

Повечето хора имаха грешна представа за демоните. Те мислеха, че демоните са слуги на дявола — зли, крилати същества, с нокти и опашки. Но истината е, че демоните са съвсем различни — просто друга раса от хора, най-вероятно потомци на истинските паднали ангели. По външен вид те не се различаваха от нормалните хора, освен по едно-единствено нещо — очите. Всички демони имаха напълно черни очи — роговица, ирис, ретина — всичко беше абсолютно черно.

Но макар демоните и хората да си приличаха външно, на практика бяха съвсем различни. Повечето демони имаха екстрасенсни сили — при някои от тях те бяха много слаби, а при други много силно изразени. Но всички можеха да използват способностите си така, че да

прикрийт очите си, за да не могат хората да се досетят за тяхната истинска същност.

Екстрасенсните способности на Емили ѝ позволяваха да види покрай магията и илюзията, и да определи истинската им природа. Обикновено в тяхно присъствие тя вдигаше менталния си щит, защото веднъж направи грешка — изправи се срещу демон от девето ниво и едва не заплати за това с живота си. Мъжът почти я изпрати в кома. Но преди да изгуби съзнание и да припадне на пода, Емили успя да окаже съпротива и да изгори всичките му магически способности. Отмъщението може да бъде жестоко... както се оказа в случая с демона.

— Демон ли? — меко повтори Колин. — Също като онзи мъж, когото ти спомена — Найл, така ли?

Не, тя не мислеше, че Джейк прилича на Найл. У Джейк не беше усетила зло.

Също както хората, демоните бяха добри и лоши. Добрите демони предпочитаха да стоят в сянка, докато лошите... Това бяха всички онези чудовища, известни ни още от историята и заради които вярваме, че демоните са слуги на дявола.

Демон, който притежава невероятна сила и е лишен от съвест — да, от такъв наистина трябва да се страхуваш.

— Не мисля, че той е като Найл — тихо отвърна Емили.

Колин прибра визитката в джоба си, като при това не отделяше погледа си от нея.

— Откъде си сигурна?

Време беше да сложи картите си на масата.

— Защото бих почувствала, ако това е така. — Разбира се, тя не свали напълно щитовете си, за да проникне в съзнанието му, но и така в аурата му не се усещаше никакво зло, никаква черна енергия, която обикновено показваше дали демонът представлява опасност и заплаха.

Стори ѝ се, че детективът се напрегна.

— Би почувствала? Как?

— Аз съм емпат, Колин. Моят дар е в това, да чувствам и да усещам. Да чувствам „Другите“ и да усещам мислите и чувствата им.

Да, сега вече Емили определено видя, че той се напрегна.

— Искаш да кажеш, че можеш да четеш и моите мисли ли?

Стори ѝ се, че температурата в колата спаднала най-малко с десет градуса.

— Опитвам се да ти обясня, че понякога мога да кажа за какво си мислят свръхестествените създания.

Разбираше, че Колин няма да бъде във възторг от тази новина и затова не му го сподели онази нощ. Но сега, когато щяха да работят заедно и от нейния дар зависеха някои неща, тя реши, че той има право да знае.

Колин я хвана за ръцете и рязко я придърпа към себе си.

— Значи през цялото това време ти си си играла с мен?

Острите връхчета на кучешките му зъби проблеснаха в устата му.

— Не, Колин, това не става така...

Значи си влязла в главата ми и си видяла колко много те желая?

— Колин, не, не съм...

— Видяла си колко много те желая? — Той наистина ли каза това? Скулите му леко почервеняха. — Майната му! — Устните му бяха съвсем близко до нейните, а ръцете му продължаваха силно да я притискат. — Ако си била и главата ми, значи знаеш какво искам да направя с теб.

О, не, не знаеше! През цялото време тя не беше сваляла защитата си, защото той беше с нея. Сърцето ѝ заби толкова бързо, че пулсът му отекна в ушите ѝ. Емили облиза устни и се опита още веднъж да обясни истината на Колин.

— Не е така...

Твърде късно. Устните му жадно завладяха нейните, заглушавайки думите ѝ и възпламениха желанието ѝ, което тя така усърдно потискаше.

ГЛАВА 4

По дяволите, докторката беше толкова вкусна. Колин проникна с език в устата на Емили, наслаждавайки се на усещането на нежните ѝ устни, притиснати в неговите.

Възбудата пулсираше в тялото му и членът му се втвърди. Ароматът на Емили го обгърна също както и топлината от тялото ѝ, притиснато в неговото.

Зарови пръсти в косите ѝ, в този стегнат кок, който направо го вбесяваше, и издърпа копирените кичури. И през цялото време продължи да я целува, да я опитва и да прониква с език все по-дълбоко.

Звярът вътре в него започна да ръмжи от нарастващия глад. Все по-силно и по-силно...

Колин се размърда, опитвайки се да се притисне към нея още по-плътно. Коляното му се удари в скоростния лост, но на него не му пукаше. Когато Емили притисна гърдите си в неговите, усети напрежението във връхчетата на зърната ѝ. Тя го желаше.

Чудесно, защото той беше на границата да полудее от желание.

И Емили го знаеше. Тя бе влизала в главата му, ровела се е в мислите му и е видяла колко силно я желае той.

Боже, какво имаше у нея, че му действаше по този начин? Всеки път, когато се окажеше около нея, тялото му имаше нужда... той имаше нужда...

От нея.

Страстта се смеси с бушуващата ярост във вените му. Целувката му стана по-груба. Емили тихо простена, но не оказа съпротива. Точно обратното — ръцете ѝ се вдигнаха и се увиха около раменете му.

Желанието му стана неконтролируемо. Прокара ръка надолу по тялото ѝ и я спря на извивката на гърдите ѝ. Пръстите му започнаха да ги галят, а с дланта си усещаше приятната им тежест. Тялото на Емили потръпна, а ароматът на възбудата ѝ се разнесе във въздуха.

Колин усети, че още секунда и ще я вземе точно тук, в джипа, на паркинга — от едната страна с изоставения магазин, а от другата — с улица, пълна с автомобили.

Какво, по дяволите, не беше наред с него?

Той бавно повдигна глава. Дишането на Емили беше накъсано, а устните ѝ бяха зачервени и влажни от целувките му. Колин се облиза — вкусът ѝ все още се усещаше върху тях.

Проклятие! Беше загазил. И то сериозно.

Косата ѝ беше разпиляна по раменете — тъмна като нощта, права и копнинена. Очилата ѝ бяха леко изкривени на носа и тя изглеждаше толкова сексуално неустоима, че той трябваше да мобилизира цялата си сила и самоконтрол, за да не започне да я целува отново.

Долу ръцете, сега не му е времето. После, когато остане насаме с нея, ще се възползва от ситуацията и ще вземе всичко, което му се предлагаше.

Такива същества като Колин бяха печално известни със своите сексуални апетити. Досега той не беше успял да намери партньорка, която напълно да удовлетвори желанията му, но докторката... Може да успее да докаже, че е особена и в това.

Естествено, първо трябваше да оправи отношенията си с нея, да направи така, че тя да свикне с присъствието му и едва тогава напълно да се отдаде на страстта си по нея.

— И така, за какво си мисля сега, Док? — *Че не мога да дочакам момента, в които ще те видя гола. Че искам да лежиш под мен, изричайки името ми по време на оргазма си.*

Емили примигна, пое дълбоко дъх, и чак сега забеляза, че ръцете ѝ още са обвити около раменете му. Рязко ги отдръпна и се облегна на седалката си.

— Т-това не трябваше да...

— Но се случи. — Колин изучаващо я погледна, виждайки как се мъчи да оправи косата си с пръсти. — И отново ще се случи. — Беше я опитал втори път и това само бе засилило глада му за нея. Сега вече нищо не можеше да го накара да се откаже от Емили.

Но тя поклати глава в жест на отрицание.

— Ще работим заедно, така че не можем...

— И още как можем. — Вдигна ръка и отмести един от нейните непослушни кичури. Изобщо не го вълнуваше глупавото правило, че не трябва да се сместват работата и удоволствието. Да, те ще работят заедно по случая. И какво от това? Това само го улесняваше да я вижда.

Емили се напрегна.

— Е, кажи ми, Док, за какво мисля сега? — прошепна Колин и сведе поглед към гърдите ѝ. През тънката материя ясно си личаха напрегнатите ѝ зърна. Искаше му се да ги поеме с устните си.

— Аз... аз не зная. — Ръцете ѝ лежаха на коленете, а пръстите ѝ бяха свити в юмруци. — Опитвам се да ти обясня, че обикновено не нахлувам в чуждите мисли без разрешение.

Аха, значи докторката се придържаеше към принципа „Не влизай, преди да са те поканили“, така ли? Напрежението в Колин малко спадна. Въпреки това, с огромно усилие той вдигна поглед към лицето ѝ.

— Искаш да ми кажеш, че никога не си използвала своя дар върху мен? — Това наистина много щеше да опрости нещата.

Емили погледна настрана.

Ах, по дяволите!

— Док?

— Само един път, ясно? — тя се обърна към него с блеснали зелени очи. — Когато дойде онази нощ в дома ми. Но го направих, без да искам. Ти просто ми проектираше образи и ме бомбардираше със спомените си. Вдигнах предпазните си щитове толкова бързо, колкото можах.

Бомбардирал я със своите спомени ли?

— Какви спомени? — Той почти изскърца със зъби. — Какво видя?

За кратък миг Емили замълча, след което каза:

— Теб. Беше ранен и покрит с кръв.

Дясното рамо на Колин запулсира от спомена за болката.

— Какво още? — Знаеше, че има още. Емили все още не го поглеждаше в очите.

— Огън.

Колин се напрегна.

— Какво за огъня?

— Слушай, аз просто видях горяща къща. Ти беше там. И гледаше към голямата бяла къща, която изчезваше в огъня.

А пламъците в онази нощ бяха наистина ярки и оранжеви. И погорещи от Ада. И толкова лакоми. Унищожиха къщата и всичко, което беше вътре в нея.

— Но ти не се притеснявай — промърмори Емили, намествайки очилата си. — Не смятам да чета мислите ти.

Хм, доста обещаващо, но...

— А защо не, Док? Да не би да си опитвала и да си научила повече, отколкото си се надявала? — Нима беше влизала в мислите на любовника си и бе открила, че той всъщност не е този, за когото го мисли?

— Може и така да се каже. — Тъглчетата на устните ѝ трепнаха. — Мъжът почти успя да ме изпрати в кома.

— Какво?

— Бях на осемнадесет и бях на грешното място с грешния човек. Мислех, че го познавам и че мога да му се доверя. Затова се отпуснах и отслабих защитата си. Тогава разбрах, че съм се лъгала в този мъж още от самото начало. — Тя въздъхна. — След това реших, че за мен ще бъде най-добре здраво да държа защитните си бариери. Прониквам само в мислите на пациентите си. И толкова.

Когато Колин отвори уста, за да зададе въпроса си, тя го изпревари.

— С тяхно разрешение. Никога не надничам в чуждите мисли без него. — Отново стисна устни и добави: — Естествено, ако някой не проектира мислите си с такава сила, че аз просто да не мога да се защита от тях.

Както беше направил той. Гит въздъхна раздражено. Слава Богу, че по Атланта не се размотават тълпи от хора с такъв дар като нейния. Определено щеше да е затънал до гуша в неприятности.

— И аз никога не отпускам напълно защитата си — отново заговори Емили с мек глас. — Винаги оставям една част от нея.

Колин изсумтя и включи двигателя на джипа. Искаше му се да я разпита за комата и за мъжа, който едва не е станал причина за нея, но реши, че за един ден това е повече от достатъчно.

Освен това, трябваше да я отведе в участъка. Трябваше да говорят със Смит и да изяснят дали патолога има нова информация по

техния случай.

И след като говорят със Смит, Колин щеше да я откара до дома ѝ. След което щеше се срещне с оператора и да изясни каква информация имаше Джейк Донъли по случая.

— Ами ти... не забрави ли нещо?

Колин ѝ хвърли бърз поглед и видя, че тя го гледа с присвити очи.

— Да забравя какво?

Емили произнесе почти през зъби:

— Извинение.

— Ох, Док, няма нужда да се извиняваш. Сега разбрах. — Тя не беше влизала в главата му. Стана му ясно, че Емили все още не знае цялата истина за него, което всъщност бе добрата новина. — Просто се дръж далеч от главата ми и ще се сработим прекрасно. — Дори чудесно, ако всичко станеше така, както го бе намислил. В действителност те щяха да станат...

Емили изръмжа. Истински. И това му хареса. Звярът в него също изръмжа в отговор.

— Нямам намерение да ти се извинявам — отреза го Емили. — Имам предвид, че ти трябва да ми се извиниш.

— За какво трябва да ти се извинявам? — Така де, той не можеше да проникне в нейните мисли, нали?

— Не помня да съм те молила за... за... — Тя замълча изчервена.

Аха, вече се изясняваше. Той не беше проникнал в мислите и, но едва не проникна в нея.

— Вече ти казах и по-рано, Гит. — Тя предизвикателно навири брадичка и го погледна право в очите, без да обръща внимание на почервенелите си страни. — Ако искам да ме целунеш, ще ти кажа.

А, да, докторката не беше почитателка на... — как ги беше нарекла? — самоуверените мъжкарци. Е, ако дамата изисква извинение...

— Моля за извинение, Док, изглежда, че моята природа се проявява в цялата си сила. — Естествената му природа, гневът, яростта и страстното му желание се отрицваха всеки път, когато се приближеше до нея.

— Да... аз съм наясно, че... шифтърите имат репутация на много агресивни и, хм...

— Сексапилни?

Тя само премигна.

— Да, такива сме. — За съжаление, болшинството от шифтърите бяха мъже, така че улиците не бяха препълнени с жени със същите апетити.

Но когато я държеше в обятията си, за момент му се беше сторило, че...

— Изглежда, че твоята същност също изплува на повърхността, нали? — Тя отвръщаше на целувките му, триеше сладкия си език в неговия, притискаше се към тялото му и крепко обгръщаше раменете му.

— Може и така да е — тихо проговори Емили, с което заслужи уважението му. Жена, която признава нуждите и потребностите си — точно от такава имаше нужда.

На Колин съвсем не му се искаше да се връщат в участъка. Искаше да продължат да пътуват, по възможност в посока към неговия дом. Където той би могъл да узнае повече за нейните желания.

Но въпреки че все още можеше да усети вкуса ѝ, Гит разбираше, че страстта трябва да почака.

Разследването беше на първо място. Така и трябваше. Но след като заловят убиеца, и о, да, го затворят в мрачната килия, без всякакви надежди той да види слънчевата светлина, тогава ще насочи цялото си внимание на Емили.

А докато това стане, той с удоволствие и по всякакъв повод ще смесва работата с удоволствието.

Тя желаше Колин Гит. Желаше шифтъра. Добре, призна си го.

Ускори крачка, за да не изостава от него, докато той вървеше през полицейския участък. Няколко служителя от полицията го поздравиха, но Гит не се забави, за да говори с тях. Просто продължи напред с походката си, тип аз-съм-голям-мъжкар. Тя трябваше да върви два пъти по-бързо, за да не изостава.

Колин бутна вратата, водеща към тъмните и тесни стълби.

— Първо дамите — промърмори той.

— Благодаря. — Емили се мушна покрай него. От аромата на тялото му — топъл и наситен — ѝ се замая главата.

Сърцето ѝ заби по-бързо, дишането ѝ се учести.

О, да. Там, където нещата опираха до детектива, тя определено имаше проблем.

И какво сега? Какво ще прави с него?

Стълбата свършваше пред врата с ръждив цвят. Емили знаеше, какво я очаква от другата страна. Настъпи време да спре да си фантазира за детектива и да пристъпи към работа. Изправи рамене, отвори вратата и продължи по-блестящия бял под, потропвайки с токчетата.

Колин посочи към друга врата — метална, с тясна стъклена ивица върху нея.

— Да вървим, Док. Смит ни чака.

Тя пристъпи вътре.

По дяволите, мразеше тази миризма. Бяха изминали седем години, откакто бе стъпвала в морга. Но мирисът си беше същият.

Емили си пое дъх и се опита да потисне позива на повръщане. Боже, това място направо смърдеше. На химикали, хлор и разложение — все миризми, съпътстващи смъртта.

Флуоресцентните лампи на тавана осветяваха застиналата обстановка. В далечния ъгъл стоеше малко бюро. На носилката имаше завито с чаршаф тяло, а близо до него на металния поднос — блестящи и остри медицински инструменти.

— Привет, Гит. Май не си от търпеливите, а? — Висока, слаба и невероятно привлекателна тъмнокожа жена се показва измежду шкафовете с документи. Ръцете ѝ бяха покрити с бели латексови ръкавици, а около врата ѝ висеше синя предпазна медицинска маска.

— Здравей, Смит — Колин ослепително ѝ се усмихна. — Нали знаеш, изминаха най-малко... — и той погледна часовника на ръката си — ... пет часа от последното ми посещение тук.

— Хм-м-м... — Смит не се усмихна в отговор, а и гласът ѝ не звучеше особено радостно. После погледът ѝ се премести към Емили. — И си си довел компания?

— Това е д-р Емили Дрейк. Тя е профайлърът по делото Майерс.

Смит кимна и протегна ръка. Най-накрая пълните ѝ устни се извиха в усмивка:

— Приятно ми е да се запознаем.

— На мен също.

И тя беше съдебният патолог тук? Жената спокойно можеше да бъде двойничка на Тайра Банкс^[1].

Усмивката на Смит угасна, когато вниманието ѝ се насочи към Колин.

— Слушай, сериозна съм. Престани да ми досаждаш. Работя над тялото толкова бързо, колкото мога. И ако искаш да знаеш, Майерс не е единственият, когото са убили напоследък.

— Да, но само едно от тези убийства е извършено от *Нощния Касапин*.

Патоложката изумено отвори уста.

— От кого?

— От *Нощния*...

Смит вдигна ръка:

— Чух те. Господи, искаш да кажеш, че медиите вече са дали име на убиеца?

Колин кимна. Сложи ръка на кръста на Емили и леко я побутна напред.

Тя почувства топлината от докосването му през блузата си и се напрегна, опитвайки се леко да намали силата ѝ.

— Нима копелето не трябва да убие поне двама-трима, преди да има право да получи име? — Смит поклати глава. — Може да се окаже, че това е единично убийство, нали така, д-р Дрейк?

— Да, може би. — В което обаче Емили силно се съмняваше.

Смит се намръщи:

— Смятате, че нашият човек е сериен убиец?

Не и в прекия смисъл на думата. Правилата на поведение на серийните убийци не се прилагаха към „Другите“, когато те преминаха през тънката граница, разделяща доброто от злото.

— Искам да се запозная по-подробно с материалите по делото, преди напълно да се убедя в това. — Добър, с нищо незадължаващ отговор.

— *Нощният Касапин* — отново измърмори Смит, клатейки глава. — Що за глупаво име? — И тя се отправи към носилката, на която лежеше тялото, покрито с чаршафа. — Този нещастен човек не е бил разчленен от *касапин* — разкъсали са го зъби и нокти.

Емили леко отпусна защитата си. От страна на патоложката не се усещаше нищо свръхестествено, но в този случай трябваше да се

убеди.

Жизнената сила на шифтъра я заля от страната на Колин, но от Смит... Нищо.

Съдебният патолог беше сто процента човек. В нея нямаше нито половин, нито дори четвърт примес от „Другите“.

Това означаваше, че трябва да работи с нея много внимателно.

— Казвате, че жертвата е била ухапана? — повтори думите ѝ Емили, отправяйки се към тялото. — Имате пред вид, че убиецът е проявил канибализъм спрямо жертвата ли?

— Не, от жертвата не е ядено — отвърна Смит, посочвайки с пръст към тялото — Но на гърлото има следи, сякаш нападателят го е хапал. Разкъсал е гърлото му на две и го е раздрал с нокти.

Да, неприятна картина. За съжаление, точно така се беше случило. Пред очите ѝ премина спомен за разкъсаното тяло на Престън.

Няма известни случаи вампири или шифтъри да са се хранили с жертвата си. Да са пили от кръвта ѝ — да, но да са се бранили с човешка плът? Тя знаеше само за няколко демона, които са си позволили това.

— Не го е извършил човек. — Смит престана да почуква с пръст по трупа и погледна Гит право в очите. — Нито един човек не е способен на това.

Колин не произнесе и дума, така че Емили взе инициативата в свои ръце.

— В такъв случай, според вас, кой е нападнал Престън Майерс?

Тъмни като нощта, очите на Смит не се отместиха от Колин дори за секунда.

— Мисля, че е било голямо куче. Може и вълк.

Колин поклати невярващо глава.

— Знаеш, че това е невъзможно, Смит. Камерите...

— Да, разбира се, че зная! По дяволите! — Тя дръпна маската от врата си и я хвърли в коша за боклук. — Но нищо друго не съвпада. Върху жертвата имаше косми от козина, която изпратих за анализ. Скоро трябва да дойдат резултатите. Радиусът на ухапване по врата на жертвата не съответства на ухапване от човешка челюст. А разкъсванията... — Тя за секунда замълча и поклати глава. — Те не

съответстват на рани, оставени от нож или шиш за лед. Твърде неравни и дълбоки са.

При шифтърите-вълци ноктите са мощни и смъртоносни — те са по-дълги и поздравя, отколкото тези на обикновен вълк.

— Това е най-странният случай, с който съм се сблъсквала в практиката си. — Смит отново се обърна към Емили. — Но съм уверена, че искам да зная мнението ви за убиеца.

Е, Смит едва ли ще бъде включена в групата лица, имащи достъп до всички материали по делото. Емили знаеше, че Дени ще сподели информацията само с избрани — такива, които ще са в състояние да разберат за „особените“ обстоятелства по разследването.

Смит свали ръкавиците си и протегна ръка към Емили.

— Радвам се, че Гит ви е привлякъл към този случай, д-р Дрейк. Искрено се надявам, че ще успеете да хванете това копеле.

Емили стисна протегнатата ръка.

— Да, аз също се надявам. — Прокашля се и погледна към Колин. — Има ли тук свободен кабинет, който мога да ползвам? Искам да започна с документите.

— Да, приготвили сме ти местенце. — Той посочи към вратата. — Да вървим, ще ти го покажа. Там не е по-просторно, отколкото в шкафа, но тук всички кабинети са такива.

— Беше ми приятно да се запознаем — кимна Емили на Смит и тръгна към вратата.

— На мен също. — Но внимателно я наблюдаваше, докато вървяха към вратата. Канеха се да я отворят, когато Смит ги спря. — Д-р Дрейк, искам да ви попитам само за едно.

Емили се обърна, а Колин, който беше до нея, се напрегна видимо.

— Да?

— Изглежда, че не ви удиви информацията за козина от животно върху тялото на жертвата — Смит наклони глава. — Защо? — Гласът ѝ бе изпълнен с подозрение.

Емили се поколеба.

— Аз ѝ бях споменал за това — изпревари я Колин и сви рамене. — Докато пътувахме насам, споменах за кучешка или вълча козина. — И подари на Смит чаровна усмивка. — Прости, че провалих изненадата ти, Смит.

Патологът видимо се отпусна.

— О, няма нищо, Гит. — Тя тихо се разсмя и призна: — Просто за момент се притесних.

— Притесни се? За какво? — попита Колин.

Без да гледа към Емили, Смит каза:

— За момент ми се стори, че доктор Дрейк знае за престъпника повече, отколкото показва.

И това бе самата истина. Емили също се опита да се усмихне. Получи се малко фалшиво, защото устните ѝ сякаш не я слушаха:

— Имам някои подозрения за убиеца, Смит, но нищо повече това. — Погледна часовника си. Пет следобед. Има време да започне с изучаването на документите по случая и да се убеди в подозренията си, преди да отиде на срещата с Джейк.

Време е ловът на шифтъра да започне.

Докторката прекара последните три часа в офис с размерите на кутия за обувки. През стъклената стена той виждаше стаята и приведеният ѝ над бюрото силует.

Явно съсредоточено размишляваше над нещо, наведена над документите. Снимките от местопрестъплението бяха разпилени по цялото бюро, а наблизо лежаха нахвърляни бележки.

Тя почукваше с обратната страна на химикала по устните си, изучавайки документите. И почукваше, и почукваше...

— Така, така... Това тя ли е? — разнесе се мъжки глас отстрани. Колин не си направи труда да се обърне. Можеше да познае този леко провлачен тембър навсякъде.

Партньорът му се беше върнал.

— Аха, тя е. — Емили отмести бележите си встрани и взе снимка. Вдигна я и започна внимателно да я разглежда.

— Хм..., изглежда доста симпатична. — Столът проскърца, когато Тод Брукс седна.

Колин бавно се завъртя на своя стол така, че да се окаже лице в лице с него. Тод беше хубавецът на участъка. Симпатичен, с кафява, перфектно подстригана коса и прекалено идеални зъби. И големи, кафяви вие-можете-да-ми-имате-доверие очи, които използваше не само за разпит на заподозрени. Идиотите не трябваше да му дават доверието си, но го разбираха прекалено късно.

Брукс ги закачаше на кукичката и ги уверяваше, че е най-добрият им приятел. Но след като получеше признанията им, от очите му изчезваше всичката топлина.

И на сцената излизаше истинският Брукс.

Обикновено партньорът му почти му харесваше. Тод не задаваше глупави въпроси, вършеше си работата и беше дяволски добър в това, което правеше.

Отгоре на всичко беше и женкар — бе преспал с почти всяка жена полицаи в участъка.

Но за него щеше да бъде по-добре, ако не включваше докторката в плановете си.

— Тя не влиза в плановете ти, Брукс. — По-добре веднага да сложи яснота в тях. Партньорът му просто сви рамене.

— Добре де, тя работи по това дело, и какво? Можем да...

Колин се наведе към него.

— Не, не мисля, че разбра. Тя е извън зоната на досегаемост.

Влажните кафяви очи премигнаха, след което в тях светна разбиране:

— А... ти вече си я белязал, така ли, партньоре?

Не, все още не я беше белязал. Засега. Това щеше да стане по-късно. Шифтърите винаги бележеха половинката си.

Колин се напрегна. Откъде, по дяволите, му хрумна това? Докторката не е неговата половинка.

Той определено искаше да прави секс с нея, дяволски силно го искаше, но тя не е неговата половинка.

При никакви шибани обстоятелства.

— Жалко. — Погледът на кафявите очи на Тод се отмести над рамото му. — Убеден съм, че искам да я видя на дивана си.

— Брукс, престани да мислиш с пениса си — зад гърба на детектива стоеше намръщения МакНийл.

Тод само стисна зъби, след което въпросително изви вежда.

— Ти знаеше, че той е тук, нали? — Гласът му едва се чуваше.

— Да, по дяволите — Колин дори не се потруди да сниши гласа си. Само вдигна глава и погледна към капитана. — Задържалите сте се до по-късно?

— Чаках д-р Дрейк, исках да поговоря с нея. — И когато Брукс го погледна, МакНийл насочи пръст към гърдите му. — Остави

докторката на мира, Брукс. Тя ни е нужна.

— Не за мен трябва да се притесняваш — промърмори Тод.

— Какво трябва да...

— Капитан МакНийл? Гит? Мога ли да поговоря с вас? — попита Емили и чувственият ѝ глас приглуши шума в участъка.

— Да, разбира се, Ем... Д-р Дрейк — кимна ѝ МакНийл, след което още веднъж го мушна в гърдите. — Не я закачай. — Капитанът го подмина с решителна крачка. Брукс също стана и тръгна след тях.

— Хей, аз също трябва да чуя какво има да каже тя.

МакНийл дори не се обърна.

— Утре Колин ще те информира за всичко. Тръгвай си, Брукс.

На лицето на Тод се изписа удивление, примесено с недоверие. Обикновено в полицията нещата не се вършеха по този начин.

— Какво? Но аз се занимавам с това дело и трябва да зная...

МакНийл спря и бавно се обърна с лице към разгневения детектив:

— Ти си длъжен да изпълняваш това, която ти казвам. Тя все още не е изготвила психологичния портрет на убиеца. Когато това стане, ти ще разбереш веднага.

Тод хвърли раздражен поглед на Колин, след което процеди през зъби:

— Ти ще ми кажеш?

Колин кимна. Щеше да му каже толкова, колкото можеше. Нещо му подсказваше, че капитанът няма да разреши Брукс да узнае всички факти по делото, но това беше за негово добро. Брукс най-вероятно нямаше да повярва, ако започнеха да му разказват за „Другите“. Беше сигурен и в това, че Тод няма да знае как да залови един от тях.

— Добре — кимна Брукс на капитана. — Тогава ще се подчиня на нареждането ви и ще се разкарам отук. — Той погледна към Емили. — Но първо искам да се запозная с докторката.

Капитанът нещо промърмори, но отстъпи встрани, давайки възможност на Тод да се приближи до Емили, която съвсем леко намръщена наблюдаваше приближаването му.

Колин приближи и преднамерено застана малко по-близо от необходимото до нея.

Брукс протегна ръка.

— Доктор Дрейк, много съм слушал за вас — след което ѝ подари една от чаровните си усмивки на добро момче. — Аз съм партньорът на Колин, детектив Тод Брукс.

Емили прие протегнатата му ръка и я задържа за три секунди — да, Колин ги преброи, след което пусна ръката му.

— Беше ми приятно да се запозная с вас, детектив. — Косата ѝ все още свободно падаше по гърба, а стъклата на очилата ѝ проблясваха под включеното осветление. Тя погледна към Дени. — Детектив Брукс също ли ще присъства?

— Не, не, той...

— Тази вечер имам заповед да се отправям към вкъщи — отговори Брукс. — Но с нетърпение очаквам възможността в скоро време да обсъдим с вас някои детайли от разследването.

Емили кимна.

Брукс вдигна ръка и отдаде чест.

— Лека нощ, момчета — обърна се и се отправи към изхода.

Емили се върна във временния си кабинет. Колин и Дени побързаха след нея. Гит затвори вратата и шумът от полицейския участък моментално изчезна.

— И така, какво имате за нас, Док? — попита Колин, гледайки снимките от местопрестъплението, разпилени върху бюрото.

Емили вдигна ръка и прибра един непокорен кичур зад ухото си.

— Засега съм нахвърляла основните факти за убиеца. Преди всичко трябва да търсите мъж, но предполагам, че за това вече сте се досетили и сами. Шифтърите обикновено са от мъжки пол. И в нашия случай убиецът трябва да е дяволски силен, за да се пребори с Престън. Още една точка в полза на мъжа. Нивото на неприкрита жестокост също говори за това, че убиецът е мъж.

Аха, Колин и сам се беше досетил, че трябва да търсят мъж.

— Продължавайте.

— Убиецът е млад, примерно между 25–35 години, и мога твърдо да заявя, че е местен.

— Откъде такава увереност, че той не е преминавал оттук случайно? — поинтересува се капитанът. Колин разбираше надеждите му за единично убийство, извършено от някой бродяга.

— Ориентирал се е в къщата, значи я познава — обясни Емили. — Познавал е и района. Как да влезе и излезе, без да бъде забелязан.

Убиецът се е познавал с Престън. Той не е случайно преминаващ. Не принадлежи към онези, които по чиста случайност се появяват тук и убиват първата попаднала им под ръка жертва. — А и в случайните престъпления нямаше проява на толкова силна ярост, нали?

— Да... Проклятие. — МакНийл изглеждаше по-мрачен от обикновено. — Горе по върха вървят слухове, че сме се сблъскали със сериен убиец. — Той погледна Емили. — По рано ми каза, че смяташ, че това няма да е единичен случай и че ще се повтори пак?

— Да, казах. — Стисна зъби. — Но все пак търсеният мъж не подхожда на точния профил на сериен убиец.

— Имаш предвид, докато не е убил минимум трима ли? — поинтересува се Колин.

Тя кимна.

— Според правилата на ФБР убиецът се признава за сериен след минимум три убийства. А ние имаме само един труп.

Докторката нещо премълчаваше. И той го усещаше.

— Но?

— Но аз мисля, че е убивал и преди. — Посочи снимката от камерата за наблюдение, на която се виждаше мъж, влизащ в дома на Майерс. — Той е уверен в себе си. В главата му вече има готов план за действие, съставен няколко дни преди нападението. А и върху тялото на жертвата не са намерени рани, нанесени с неуверена ръка. — Тя облиза устни. — Той е дошъл, за да убие. Той не е „зелен“, не е любител. Знае много точно какво прави.

— Но докато не открием други тела, не можем да кажем, че е сериен убиец — промърмори МакНийл.

— Точно така.

Колин бе съгласен, че това е лошо. Хората започваха да изпадат в паника, когато стане известно, че по улиците на града се разхожда маниак. А тълпа, изпаднала в паника, може да стане опасна.

— Ако той наистина е сериен убиец, няма да нападне веднага. Ще изчака да мине време и всичко да се успокои. Може би няколко дни, а може и няколко години. — Започна да събира снимките на купчина. — Разбира се, нашият мъж е шифтър, а при тях принципите на поведение на обикновените серийни убийци може въобще да не важат.

— А какви принципи може да има? — зададе въпроса си капитанът. Вече не подпираше стената, а заинтересован от разсъжденията на Емили се приближи до бюрото ѝ и кръстоса ръце пред гърдите си.

— Ами ако сме прави и той е шифтър, положението е следното — произнесе Емили, без дори да погледне Колин. — Извършителят е пет пъти по-силен от нормален смъртен мъж. Притежава голям сексуален апетит, високо ниво на IQ и добре изградени навици за манипулиране на хората.

Колин се напрегна.

— Манипулиране? — Да, тази тема определено не му харесваше. Емили бавно се обърна към него и го погледна в очите.

— Шифтърите са родени в облика на хора, но цял живот им се налага да скриват своята същност. Те са длъжни да крият животинската си природа, преструвайки се, че не са нещо повече от всички останали. В момента, когато достигнат периода на половото си съзряване, те вече са се превърнали във великолепни измамници. Налага им се да се преструват, иначе хората ще ги убият. Ще ги преследват и убият. — Емили отново погледна към МакНийл. — Той е свикнал да лъже, да се крие и да се слива с тълпата.

— Ако този мъж е толкова добър във всичко — изръмжа МакНийл, — то как, по дяволите, ще го хванем?

Добър въпрос, на който засега Колин нямаше отговор. Разбира се, той ще провери всички следи. След малко Гит планираше да се срещне с Джейк Донъли и да изясни какво знае той по случая. Но да проследи шифтър? Няма да бъде лесно, изобщо няма да бъде лесно.

— Трябва да се потопим в неговия свят — тихо проговори Емили. — Зная, че Престън се е срещал най-малко с един демон. Може да знае и за други СС. Може, след като говорим с него, да изясним някои неща.

Хм, да... докторката току-що повтори неговия план. МакНийл хвърли на Колин въпросителен поглед.

Той просто кимна.

— Това е основният ми план — Емили просто го изпревари. МакНийл обаче продължи намръщено.

— Не можеш да вземеш със себе си Брукс. Той няма понятие от всички обстоятелства в това престъпление.

Да, разбираше, че Брукс няма да му е от помощ. Младежът беше чудесен партньор — умен, надежден и упорит. По дяволите, неговият единствен недостатък бе податливостта му към жените.

Брукс бе страхотен мъж, но нямаше ни най-малка представа за съществуването на „Другите“ в реалния свят. Не знаеше, че онези същества от филмите на ужасите, които обичаше да гледа, всъщност са реални.

Партньорът му живееше в обикновената човешка реалност, в черно-белия свят, където лошите момчета вадят ножове или пистолети. В неговия свят нямаше шифтъри, способни да те разкъсат, или демони, превръщащи враговете си в пепел.

— Вземи със себе си д-р Дрейк.

Колин трепна, чувайки заповедта. Сигурно нещо не бе разбрал.

— Капитане, би ли повторил?

Устните на МакНийл се свиха в тъничка линия.

— Чу ме, Гит. За да разпиташ „Другите“, трябва да вземеш някого със себе си. Имаш нужда от нея. По дяволите, без нея ти дори няма да можеш да видиш разликата между обикновен човек и...

— Не е безопасно за нея — изръмжа Колин, прекъсвайки капитана. Да вземе Емили със себе си при разпита на демони и шифтъри? Не, няма да стане, по дяволите.

— Ти ще ѝ осигуриш безопасността.

— Аз... — Колин се запъна. Разбира се, ако Емили е с него, той ще направи всичко възможно, за да я защити. Но не искаше да я излага на риск. На улицата можеше да се случи всичко. И ако някой си позволеше да ѝ причини болка, докато той е с нея... — От пръстите на Колин започнаха да израстват остри нокти.

Какво по дяволите...

Бързо сви длани в юмруци и се отдалеч и надявайки се, че Емили и МакНийл не за забелязали нищо и да не са видели острите като бръснач нокти, растящи направо от пръстите му.

Боже! Това не му се бе случвало преди. Никога изменението в него не е ставало толкова бързо, ако наоколо не съществуваше непосредствена заплаха.

Какво по дяволите става с мен?

— Колин? — чу се гласът на Емили, в който се усещаха нотки на безпокойство.

Страхотно.

— Тя няма да дойде — той не се обърна и не погледна — нито към нея, нито към капитана. Все още не можеше напълно да се контролира, защото се бореше с вътрешния си звяр.

МакНийл отново изръмжа.

— Детектив, не ставай задник. Тя ти е нужна и ти много добре го знаеш.

Ушите му доловиха тихото проскърцване на паркета. *Към мен се приближава Емили. Давай, върни си самоконтрола.* Той бързо се обърна и се оказа лице в лице с нея. Зелените ѝ очи се разшириха от изненада, устните ѝ леко се отвориха, а дишането ѝ стана накъсано.

Когато звярът беше толкова близо до повърхността, всички чувства на Колин се обостряха. Ароматът на Емили нахлу в дробовете му, а тихият ѝ шепот — в ушите му. Можеше да долови дори слабия пулс на сърцето ѝ, което в момента туптеше бързо, много бързо.

— Добре ли си? — Тя изпитателно го погледна и присви вежди.

В този момент му стана интересно какво усеща тя? Използва ли своя дар? Опитва ли се да прочете емоциите му? По-рано беше споменала, че той проектира мислите си. Колин беше сигурен, че точно сега звярът в него проектираше емоциите си върху нея.

— Да, добре съм — процеди през зъби той. И това бе самата истина. Звярът отново се опита да изскочи на повърхността, но той успя да го обуздае и окове.

Емили протегна дясната си ръка към него, но спря, когато тя се оказа на нивото на гърдите му. Колин мълчаливо я наблюдаваше, докато тя бавно свали ръката си и отстъпи крачка назад.

— Цивилните не могат да работят на улицата. — И капитанът знаеше това много добре. — Тя няма оръжие и не може да се защити.

— Затова пък може да каже с кого точно трябва да си поговориш, нали детектив? — капитанът направо сияеше. *Задник.*

Разбира се, че тя можеше да посочи кой да бъде разпитан. С нея разследването щеше да тръгне много по-бързо. Но самата мисъл, че трябва да я вземе със себе си...

Това не му харесваше. Изобщо.

— Имаш нужда от мен, Гит — отново тихо заговори Емили.

Да, тя беше права. Имаше нужда от помощта ѝ за това разследване. Беше му нужна и в леглото. На този етап обаче нямаше да

го огрее нито едното, нито другото. Погледна я изпитателно и присви очи.

— Ако го направим, ти ще правиш онова, което ти кажа и ще правиш точно това, което ти наредя. — Трудно щеше да контролира докторката. По дяволите, това беше същата жена, която тръгна след него, когато той ѝ нареди да не мърда от мястото си и се отпрати да оглежда запустелия участък срещу дома ѝ.

Мисля, че ще имаш нужда от помощта ми.

Дяволите да го вземат. Да я вземе със себе си на улицата щеше да бъде същински ад за него.

— Какво смяташ, Док? Ще можеш ли? — попита Колин и пристъпи крачка към нея. Телата им бяха толкова близко едно до друго, че усещаше топлината на кожата ѝ. — Смяташ ли, че ще се справиш с това, да получаваш заповеди от мен? — И най-важното — да ги изпълнява?

Тя също стисна челюсти, докато в очите ѝ избухна огън.

— Да — процеди Емили. — Мисля, че ще мога.

Може и да не му харесваше, но всичко сочеше към това, че ще им се наложи да работят на улицата като партньори.

А Джейк Донъли им бе определил среща в „Парадайз Фаунд“ след... — Колин погледна часовника си — по-малко от час и половина. Което означаваше, че партньорството им започва.

Мамка му! Тази ситуация изобщо не му харесваше.

Капитанът му хвърляше ще-е-по-добре-ти-да-не-се-облажваш погледи. Емили също го гледеше намръщено, но в зелените ѝ очите проблясваше гняв. Което не вещаеше нищо добро.

Той се наведе към нея и прошепна с тих глас в ухото ѝ:

— Ако го направим, помни, че главният съм аз. Ти ме слушаш и правиш точно това, което ти кажа.

Тя въздъхна дълбоко и отвърна с рязък тон:

— Знаеш ли, аз не съм идиотка. — Дори не си направи труда да понижи глас. — И разбирам, че ти си този, който има опит с работата в полицията.

О, това беше прекалено лесно. Едва ли щеше да бъде чак толкова лесно.

След което показалецът ѝ се опря в гърдите му.

— Но не забравяй, че именно аз съм тази, която има опит с „Другите“. — И тогава, едва тогава, тя понижи глас и му прошепна: — Можеш да си мислиш, че си най-страшното същество на улицата, Гит. Но аз имам новина за теб... Налагало ми се е да се сблъскам с много по-страшни неща, отколкото с ченге-шифтър.

Колин бързо хвърли поглед към МакНийл, който го гледаше с вежливо изражение на лицето, но устните му се извиха в лека усмивка.

Колин с усилие преглътна думите, готови да се откъснат от устните му. Ако Емили знаеше за звяра в него, който бе втората му същност, то — той можеше да се закълне в живота си — щеше да се уплаши. Проклятие! Когато предишния му партньор Майк, видя в какво се превръща, той хукна, без да гледа накъде, сякаш го гонеше самия дявол. След което се върна и се опита да го убие.

Добре че не беше толкова лесно, Колин да бъде убит.

— И така, ще работим ли заедно? — Емили отстъпи и взе документите от бюрото. — Или ти се страхуваш, че присъствието ми ще провали разследването?

О, да! Той се вълнуваше от присъствието ѝ. Но явно ще им се наложи да работят заедно. Засега трябваше да се съгласи да играе по правилата на докторката и капитана. И ще направи всичко възможно Емили да бъде в безопасност. Ще е с нея всяка секунда. Надяваше се тя да е говорила сериозно за това, че ще изпълнява нарежданията му, защото от това можеше да зависи животът ѝ.

— Хм, радвам се, че си изяснихте всичко — провлачи МакНийл. — Сега вече мога да си тръгна. — И отваряйки вратата, бързо хвърли намръщен поглед към Колин. — Ще ми разкажеш после как е минала срещата.

Гит кимна едва забележимо. Той вече беше разказал за бележката на Донъли на капитана. Сега осъзна, че решението му не е било сред най-добрите. И бе очевидно, че точно това е причината МакНийл да реши, че докторката има необходимите връзки, за да му помогне в разследването.

А това, че в действителност си беше чистата истина, още повече го дразнеше.

Колин мразеше да е притиснат в ъгъла.

Изчака, докато Емили пожелае лека нощ на капитана, изчака, докато стъклената врата се затвори зад гърба му, и едва тогава я хвана

за ръката.

Пръстите му се увиха около китката ѝ, усещайки забързания ѝ пулс.

— Уверена ли си, че си готова за това? — След като пристъпят към задачата, връщане назад нямаше да има. Да си профайлър по делото беше едно — можеше да си седиш в хубав офис с климатик и да си водиш бележки. Но да отидеш да разпитваш Други... това моментално те превръщаше в мишена. А такава мишена никой нямаше да пропусне.

Тя го погледна право в очите. В погледа ѝ не се четеше неувереност или колебание.

— Да, сигурна съм!

— Добре тогава, Док. Давай да отидем и да изясним какво може да ни разкаже операторът. — Часът за срещата с Донъли настъпи. Време беше да навестят „Парадайз Фаунд“.

Ако трябваше да се вярва на докторката, клубът бе най-популярното сбирнище на демони в града.

От всичките му срещи тази явно не се класираше сред удачните.

Но не можеше да се нарече и несполучлива.

[1] Тайра Лин Банкс — известна американска манекенка, TV-водеща на собствено токшоу и актриса. ↑

ГЛАВА 5

Да минат покрай двуметровия демон-охрана на входа на „Парадайз Фаунд“ се оказа много лесно. Емили му подаде двайсетачка и той им позволи да влязат, като дори не помръдна с вежди.

Беше разбрал, че не са демони. Липсваше им „демонският аромат“ — специфичният аромат, характерен за техния вид. Да, Емили знаеше, че мирише на обикновен представител на човешката раса, но не знаеше какъв беше ароматът на Колин за чувствителното обоняние на охранителя.

— Това беше лесно — промърмори Колин, оглеждайки тъмния интериор на „Парадайз Фаунд“. — Мислех, че попадането при демоните в Ада ще е много по-сложно.

Да, щеше. Ако горилата на входа не бе един от бившите ѝ пациенти, можеше с увереност да каже, че влизането им тук щеше да се окаже доста сложно.

Демоните бяха много придирчиви към присъствието на смъртни в местата на техните развлечения. А и в годините практика Емили беше узнала, че те не изпитват особена любов и толерантност към шифтьрите. Всъщност, тях изобщо някой обичаше ли ги? За „Другите“ шифтьрите бяха черните овце в семейството.

Тя беше идвала в „Парадайз Фаунд“ и преди. Някога идваше тук доста често. Дори прекалено често.

Клубът изглеждаше по същия начин. Слабото осветление над бара позволяваше на демоните да остават в сянка. Дори танцовата площадка си бе старата — все така малка, но както винаги препълнена. Боже, тук дори миризмата беше същата — пот, алкохол и секс.

Много внимателно Емили отпусна ръце. Кога успя да свие юмруци? Най-вероятно в момента, в който бяха преминали през входната врата и стъпиха вътре.

Лоши спомени. А тук имаше достатъчно от тях.

Погледът ѝ се спря на барплота. Именно тук за малко не умря, когато Майлс се опита да концентрира цялата си сила в съзнанието ѝ,

за да я превърне в собствена марионетка.

— Не виждам Донъли. — Колин застана пред нея видимо напрегнат. Гит вече беше привлякъл доста повече нервни погледи от необходимото.

Емили го докосна по ръката.

— Най-вероятно е в задната част на клуба — и с жест показва редицата сепарета, водещи към тесния коридор. — Да погледнем там.

Тя пресече дансинга, ловко отклонявайки се от движещата се тълпа и оглеждайки сепаретата. Усещаше как свръхестествената енергия, циркулираща във въздуха, я обгръща. Прекалено много „Други“. Демони, вампири, магьосници... Ще бъде добре да държи менталната си защита вдигната. Здраво и...

— Док, почакай. — Колин я удържа за китката, спирайки я на края на дансинга. — Защо имам чувството, че си била тук и преди? — Каза го близо до ухото ѝ, галейки с дъха си нежната кожа на врата ѝ.

Тя преглътна, но не се обърна, за да го погледне. Не е време да се рови в миналото си. Проклятие, щеше да бъде щастлива, ако и за в бъдеще не ѝ се налагаше да го прави. Тогава тя беше дете и вършеше глупави грешки — край на темата.

— Колин, аз...

От тъмнината на близкото сепаре се появи мъж. И протегна ръка.

— Ето го и него — прошепна Емили.

Колин стегна пръсти около китката ѝ.

— Помни, Док, шоуто е мое. — В гласа му ясно се чуваше предупреждение.

— Сякаш мога да забравя — промърмори тя. Колко още ще ѝ напомня за това? Разбра. Разследването е неговата игра. На нея беше отредена ролята на доброто момиче, тихо седящо встрани и непречещо на голямото лошо ченге да си върши работата.

Ах, но тя никога не е била добро момиче. Добрите момичета не ги водят в...

— Върна се, за да си поиграеш с мен, така ли, Емили?

Рязко повдигна глава, дочула дълбокият, дрезгав глас, и погледна право в черните очи на Найл.

По дяволите! Емили беше обкръжена от тъмните вълни на неговата сила, след което в слепоочията ѝ се появи тъпа болка.

От този мъж направо ѝ се повръщаше. Буквално.

„Върна се, за да си поиграеш с мен!“ В никакъв случай. Но сега не беше времето да изгаря всички мостове, по които бе минала. С Колин трябваше да изяснят защо в дома на жертвата — Престън Майерс — имаше снимка на този демон.

— Привет, Найл.

Колин застана до нея. Озъбен. И без никакво намерение да пусне ръката ѝ.

— Не съм сигурен, че съм имал удоволствието... — И протегна дясната си ръка.

Найл само повдигна вежда.

— Да, сигурен съм за това, детектив. — Той прие предложената ръка и я стисна.

Колин продължи да се усмихва. Всъщност усмивка беше малко силно казано — по-скоро бе демонстрация на остри зъби в цялата им красота.

— Виждам, че ти е ясно кой съм — продължи той.

— Но не и какво си. — Погледът на Найл се върна върху Емили. — Но понеже си с Емили, може да означава само едно — че си... особен.

Колин не отговори.

Танцуващите хора около тях за момент се отдръпнаха, оставяйки достатъчно празно пространство. Най-вероятно бягайки от Найл, който кръстоса ръце пред гърдите си.

— Но не сте като мен, детектив?

— Като вас? — Колин повдигна рамене и заплашително демонстрира мускулите си. След което отметна сакото си, за да се види кобурът с пистолета. — А ти какво точно си?

Найл тихо се разсмя, от което по гърба на Емили плъзнаха тръпки. Проклятие! Мъжът буквално миришеше на проблеми. Сериозни проблеми. Силата му беше толкова мощна, че Емили почти можеше да види вълните от черна енергия с просто око. Дори с пълна защита.

— И вие ли обичате да играете игри? Също като нашата мила докторка.

— Нашата? — Множествено число... И от къде на къде.

Емили стисна зъби.

— Не сме тук, за да си играем — тихо произнесе Колин.

Черните очи на Найл я огледаха от главата до петите. След това и Колин.

— Жалко — Найл присви устни. — Нещо ми подсказваше, че вие двамата сте способни да ме забавлявате за известно време — след което отново насочи вниманието си към Емили. — Но, ако твоят детектив не иска да се забавлява, тогава ти и аз можем...

— Без майтап, дори не си мисли за това — изръмжа Колин и пристъпи напред, пускайки ръката на Емили, за да свие юмруци.

Беше едър колкото Найл, висок и мускулест.

Като шифтър, Колин можеше да се мери с Найл на ниво физическа сила. Но колкото на Емили да ѝ се искаше да се наслади на зрелищното пребиване на лошия демон, сега не беше време за това.

— Той просто издевателства, Колин. — Емили погледна Найл и срещна черният му поглед. За разлика от повечето демони, Найл не си правеше труда да скрие напълно черните си очи. Не се преструваше, че не е този, който е в действителност — много опасен демон. Такъв, с който не си струва да се закачаш. Продължавайки да гледа Найл, тя каза на Колин: — Дори не го мисли на сериозно. — И по-добре да е така, по дяволите.

По-скоро би прекарала останалата част от живота си без секс, отколкото да се свърже с такъв като Найл.

А Найл гледаше Колин, върху чието лице се отразяваха мислите му.

— Значи работата била такава, а?

Колин рязко кимна.

Найл облиза устни и произнесе само една дума:

— Жалко.

Да, наистина жалко, че не позволи на Колин да скрие задника на този идиот. Но те се намираха тук по работа. И някак си допускаше, че капитан МакНийл няма да бъде много щастлив, ако неговият детектив се сбиеше със собственика на клуба.

— Найл, трябва да ти зададем няколко въпроса.

— „Ние“ ли?

Тя, какво? Неправилно произнасяше думите ли? Емили гневно го погледна и повтори:

— Да, ние.

— Сега за ченгетата ли работиш? Колко жалко. — И Найл въздъхна. — А аз се надявах, че ще се съ согласиш да работиш за мен един ден. Винаги мога да намеря предназначение на една жена с твоите таланти.

На лицето на Емили грейна ярка и фалшива усмивка.

— Благодаря за предложението, но аз си имам работа. В действителност дори цели две.

— Знаеш ли, любов моя, хората все още говорят и предъвкват начина, по който ти изпепели онзи демон. И едва не загина при това, нали? Но въпреки всичко успя да го лишиш от силите му. От всичките му сили — до последната капка.

Емили присви очи. В слепоочията ѝ все още пулсираше болка. Време беше да прекратят тази екскурзия в миналото по „Алеята на спомените“:

— Та относно въпросите...

Пълните устни на Найл се оформиха в усмивка, откриваща идеалните му бели зъби.

— Позволи ми да ти спестя времето, любов моя. Да, аз познавах Престън. Просто богат мъж, пожелал да инвестира в моя клуб. Не, той не беше такъв като мен. И не, аз не съм го убил.

Емили за секунда затвори очи. Да, демонът не се преструваше, че не знае нищо за случая. Кое то беше добре. Но дали казваше истината?

За кратък миг ѝ се прииска да отпусне защитните си щитове. Само за няколко секунди, толкова щяха да ѝ бъдат достатъчни...

Със страничното си зрение видя дългия и блестящ плот на бара. Тогава падна до него. Удари се в пода и закрепя, стиснала главата си с ръце...

Емили пое въздух. Лоша идея. Много лоша идея. На такова място не трябваше да отпусна защитата си — имаше прекалено много непознати наоколо. Не можеше да поеме риска и да изгори в тази тълпа, пълна с „Други“. А и нямаше да се отрази добре върху работата ѝ.

— Казваш, че не си го убил — проговори Колин, провлачвайки думите. — Имаш ли идея кой може да го е направил?

Найл поклати глава:

— Някой, който много силно го е мразил.

— А ти не си го мразил?

Емили следеше внимателно за реакцията на Найл. Той изглеждаше спокоен и напълно контролиращ емоциите си. Сякаш всеки ден го подозираха в убийство.

— Той не ми харесваше — отвърна демона. — Но да изпитвам омраза? Не, това е силна дума. Аз просто... беше ми безразличен, за да се интересувам от съдбата му. — Да, спокоен, овладян, студен като лед.

— И теб не те вълнува, че е убит? — попита Емили.

Изржението на Найл не се промени. Той само повдигна рамене.

— Сега ще ми се наложи да си търся друг инвеститор. И точно от това не съм във възторг, защото ми причинява купища неудобства.

Неудобство. Смъртта на един човек за него беше просто едно неудобство.

Колин измърмори нещо. Хвърляйки му бърз поглед, Емили видя, че Гит толкова силно е стиснал зъби, че мускулите на челюстта му трептяха.

Изглеждаше страшно ядосан, когато зададе въпроса:

— Къде беше миналия петък между осем и девет часа?

— Найл? — Висока брюнетка, приличаща на модел, се появи зад гърба му и го прегърна през кръста. — Караш ме да чакам — прошепна тя и повдигайки се на пръсти, го целуна по врата.

— Извинявай, любов моя. — Найл дори не я погледна. — Трябва да се държа добре с детектива от полицията. — И той покри ръцете й със своите. — Но вече приключих.

Съвсем недвусмислено. Край на разговора.

Колин извади визитката си и я подаде на Найл.

— Ако се случи така, че чуеш или узнаеш някаква информация по случая или... — той преднамерено направи пауза — ... си спомниш нещо, което искаш да споделиш, позвъни ми.

Найл сложи визитката в джоба си.

— Така и ще направя... ако чуя нещо. — Той леко наклони глава. — Емили, приятно ми беше да те видя, както винаги впрочем.

Разбира се. Тя лекичко изсумтя. Защо ли се правеше на глупак пред нея? Найл бе наясно, че Емили може да види неговата истинска същност на демон дори през маската на фалшивите и безупречни маниери.

И този демон не беше джентълмен. Той бе груб и зъл. Смъртоносен.

Жалко, че дамата залепнала плътно към ръката му и гледаща към Емили с предизвикателство, не осъзнаваше това. А и сега не беше време да я предупреждава.

Найл и спътницата му отстъпиха назад и след секунда изчезнаха сред тълпата.

— Какво копеле — Колин погледна към танцуващите, след което обърна своите красиви сини очи към Емили. — Мислиш ли, че той знае нещо повече от това, което ни казва?

За да му отговори, не трябваше да използва способностите си.

— Нямам никакво съмнение.

— Аха, аз също.

Емили отново започна да оглежда затъмнените сепарета. Интересно, дали Донъли все още ги чака?

— Жената също ли е демон?

— Не — разсеяно отвърна тя, опитвайки се да разгледа в тъмното. Дали Дрейк не се е уплашил, виждайки ги да разговарят с Найл? Нима изпуснаха шанса си да изяснят какво му е известно по случая?

— А каква е?

— Човек. — Когато жената приближи, във въздуха нямаше нито изменения, нито движение на енергия. Нямаше го дори слабото светене около тялото. Определено спътничката на Найл беше човек. Знаеше ли тя, кой е Найл в действителност?

— Какво имаше предвид той, когато каза, че си лишила от сили някакъв демон? Ти обясняваше, че си просто емпат, че чувстваш...

Той очевидно беше внимавал в тази част от разговора. Продължавайки да оглежда сепаретата, Емили отговори тихо:

— Защищавах се, Гит. Негодникът ме нападна и отправи цялата си мощ и сила в съзнанието ми. — А демон от девето ниво имаше изобилие от мощ и сила. — Беше чист инстинкт. Искях да се защитя и отправих цялата тази мощ против самия него. — И тя успя да го лиши от всичките му сили точно преди да изгуби съзнание.

Накрая Емили погледна към Колин и видя, че той внимателно я наблюдава.

— Не обичам да си спомням за това. — Обясненията са получени, случаят е затворен. Тя не искаше да говори повече на тази тема.

— Разбрано.

Емили леко се отпусна. Добре. Може би ще успее тази нощ да не си спомня повече за този болезнен инцидент в живота ѝ. Още веднъж огледа наоколо и погледът ѝ се задържа върху един тъмен и неподвижен силует.

Мъжът стоеше до едно от далечните сепарета и им махна с ръка, викайки ги при себе си.

— Донъли е там. — Облекчението я заля. Боеше се, че заради присъствието на Найл, срещата им може да не се състои.

— Да, виждам го.

Разбира се, че го виждаше. Най-вероятно Колин идеално виждаше в тъмнината, докато тя трябваше да напряга зрението си. Шифтърите и техните умения. Понякога са много полезни.

Докато вървяха към масата на Дрейк, покрай тях се притисна сервитьорка. Емили усети движението на силите около жената. Вещица.

Донъли седеше приведен над масата. Ръце му бяха свити в юмруци и лежаха върху нея. Джейк силно стисна челюсти, когато двамата седнаха до него.

— Аз дадох бележка на д-р Дрейк, Гит. — Бейзболката с емблемата на „Храбрите“, ниско нахлупена на главата му, скриваше русите му коси.

Колин се облегна на черния диван.

— Това е мой случай.

— И моят живот! — По бузата на Джейк се стече капка пот. — Гит разбираш ли, колко рискувам? С това, че съм тук сега?

— Защо? — Колин посочи с пръст към дансинга. — Страхуваш се, че приятелите ти ще се обърнат срещу теб, ако разберат, че даваш информация на полицията ли?

Да, Колин определено не се отличаваше с тактичност.

— Не съм планирал да говоря с теб. — Погледът на демона шареше насам-натам и накрая се спря на Емили. — Искях да поговоря с д-р Дрейк.

Колин сви рамене.

— Ами говори. И двамата ще послушаме.

Джейк облиза устни и се наведе още по-ниско.

— Престън знаеше за нас.

— За нас? — тихо повтори Емили. Тя реши, че е време да се намеси, преди Колин да е изплашил оператора до смърт с неговия подход на лошото ченге.

Понякога към подобни неща трябваше да се подхожда деликатно. Тя години наред бе усъвършенствала тази техника.

— Ами да... Нали разбирате, за „Другите“.

Е, това не е новост. Но Емили кимна, опитвайки се да го поощри към по-нататъшен разговор.

— Неговата приятелка беше демон.

Почувства как тялото на Колин рязко се напрегна.

— Как се казва?

Джейк рязко вдиша, а лекото движение на силата му раздвижи въздуха около тях.

— И аз нищо не съм ви казал, нали се разбрахме?

— Разбрахме се. — Колин започна да почуква по масата.

— Джилиан Нимънт — демонът преглътна. — Но не мисля, че ще успеете да поговорите с нея.

Джейк скочи на крака и още веднъж нервно погледна към бара:

— Не трябваше да идвам тук — тихо проговори той. За кратък миг върху лицето му се изписа напрежение и той погледна към Емили. — Мислех, че ще се срещнем насаме.

Колин бавно стана от стола си.

— Извинявай, но аз съм в комплекта. — Застана пред него, преграждайки му пътя. — И защо тази Джилиан няма да иска да говори с мен? Има нещо против ченгетата ли?

Джейк поклати глава:

— Не, няма. Ако я намерите, тя няма да има нищо против да говори с вас, но...

— Какво „но“? — натисна Емили.

Джейк едва забележимо присви рамене.

— Мисля, че тя се крие. Не съм я виждал от седмица-две.

Джейк направи крачка напред, показвайки, че иска да си тръгне, но Колин не помръдна. Стоеше, извисявайки се над него с няколко сантиметра, докато с леко наклонена глава гледаше надолу към демона.

— Това ли е всичко, което имаш да ни кажеш, Донъли?

Джейк кимна.

— Да, просто исках да се убедя, че д-р Дрейк ще търси убиеца в правилната посока, това е всичко.

— В правилната посока? — повтори Емили озадачено. — И коя е тази правилна посока?

— Това не го е направил човек — произнесе Джейк, — а един от нас. Щом видях тялото, веднага го разбрах.

— Проклятие — тихо подсвирна Колин. — Значи ти си този, който е направил снимки на тялото на Престън? Точно ти си ги фотографирал и си продал тези снимки на всички вестници града.

Джейк вирна брадичка.

— Аз съм репортер, ясно ли е? И просто си вършех работата.

— Аха. А пък аз мислех, че си просто оператор.

Златистите очи на Джейк се промениха и станаха напълно черни. Пулсация на слаба сила се усети във въздуха. Достатъчна, за да накара смъртен човек да отстъпи или да падне. Но Колин дори не трепна, само въпросително вдигна едната си вежда.

— И това ли е всичко, с което разполагаш?

— Бъди сигурен, че не искаш да видиш всичко, което мога да направя — отривисто изрече Джейк, след което вдигна ръка и се промуши покрай Колин.

Емили въздъхна. Срещата не премина добре. Сега вече спря да се чуди защо Дени настояваше за съвместната им работа.

— Никаква тактичност у теб, така ли?

Колин се обърна и я погледна.

— Той се опитваше да приложи магията си върху мен.

Шифтърите имаха вроден имунитет към магията на демоните. На практика, тя имаше успех само при обикновените хора.

— Разбираш ли, че ти току-що му продемонстрира, че принадлежиш към „Другите“ — Коего малко обезпокои Емили. Дали Джейк целенасочено не го проверяваше?

Ядосано стисна устни.

— Гит, ако не внимаваш какво правиш, малката ти тайна ще престане да бъде такава.

— Той няма да разкаже на никого. В противен случай ще се наложи да разкаже сам за себе си.

Да, в това Колин беше прав. Джейк също имаше какво да губи.

Тълпата в „Парадайз Фаунд“ стана още по-голяма и по-шумна. Докато се насочваха към изхода, Емили усещаше погледите, отправени към тях и чуваше шепота, който ги следваше.

Навън тя най-накрая успя да въздъхне с облекчение. Нощният въздух беше прохладен, но небето — беззвездно и черно, осветявано само от самотната луна.

Известно време вървяха мълчаливо. Емили превърташе в главата си разговорите с Найл и Джейк. Тя не беше сигурна, че трябва да се доверят на някой от тях.

— Трябва да намерим тази Джилиан — произнесе Колин, слизайки от тротоара и тръгвайки по алеята. Джипът му беше паркиран зад близкия ъгъл, на около стотина метра по напред. — Брукс е проверил връзките и обкръжението на Престън, разпитал е близките, съседите... Никой не е споменал за тази жена.

— Може би той я е пазил в тайна. Не е толкова лесно да съобщиш на семейството си, че новата ти любов всъщност е демон.

— Да, може и затова да не е разгласявал за нея. — Той замря под трептящата светлина, идваща от черния вход на някакво заведение. — Тези черни очи... Това ли е един от признаците, че пред теб стои демон?

Емили кимна, започвайки да разбира, че трябва да направи на Колин един начален курс по Друговъведение. Макар и сам да е СС, той почти нищо не знаеше за своя свят. Вероятно, това се дължеше на факта, че цял живот се е стремил да скрие своята същност, опитвайки се да се слее със смъртните.

— Защо Найл не крие очите си?

— Защото му е все тая. Не му пука, че хората могат да забележат, че той е различен. — Проклетие, дори ѝ се струваше, че той се възбужда, когато успяваше да раздруса хората и да ги извади от безопасния им свят, който си мислеха, че са си създали. И разбира се, той също влизаше в техния свят.

Слабата флуоресцентна лампа, която осветяваше Колин издаде бръмчащ звук и изгасна. Всичко наоколо потъна в пълен мрак. По тялото на Емили премина тръпка. Огледа тъмната алея, но не видя нищо, което да издава нечие присъствие.

Отслаби менталната си защита, защото усети движение на сили във въздуха. Да, не видя никого, но усети нечие присъствие.

Отвори съзнанието си и пусна на свобода дара си. Моментно я заля гореща, неприкрита ярост, която проникна напрано в главата ѝ... Емили падна на колене и изкрещя от внезапната болка.

Демон от десето ниво! По дяволите!

— Емили? — Колин я хвана под мишниците и я изправи на крака. — Мила, какво не е наред?

Тракайки със зъби, тя едва успя да произнесе:

— Т-тук и-има н-някой... — Тя поклати глава и стисна зъби.

Какво става по дяволите? Гит продължаваше да я придържа с лявата си ръка. Чуваше ударите на сърцето ѝ, а неистовото му барабанене отекваше в ушите му.

Но не се чуваше нищо друго — нито скърцане на обувки по дребните камъчета на настилката, нито шум от дрехи — нищо, което би могло да издаде нечие присъствие в алеята. Сетивата му бяха напълно обострени — ако там имаше враг, той щеше да разбере.

Посегна към оръжието си. Не усещаше никого, но докторката определено беше открила някой, затова той трябваше да бъде готов. За всеки случай, Колин свали предпазителя на пистолета си.

От сенките изскочиха четирима мъже, облечени изцяло в черно — обувки, панталони, якета и скиорски маски — и се хвърлиха към тях. Колин отблъсна Емили назад към стената, а сам се обърна с лице към нападателите с насочен към тях пистолет.

— Назад! — заповяда той. — Аз съм полицай...

Те нападнаха.

Копелета! Нападнаха го едновременно — удряха го, блъскаха го с юмруци и го събориха на земята. Колин стреля, но очевидно пропусна, защото ударите върху него не престанаха. Почувства как студена болка прониза лявата му ръка, кръвта, която се стече по дланта му и усети как пистолетът пада от изтръпналите му пръсти.

Колин не знаеше кои бяха тези момчета, но те явно не бяха попаднали на точния човек.

Въпреки че беше притиснат към земята, Колин се стремеше да намери опора върху настилката от камъчета. Единият от нападателите му нанесе силен удар с крак в гърдите.

Другият се отправи към докторката.

Майната им на всички!

Звярът у Колин изрева от ярост. От пръстите му израснаха остри като бръснач нокти. Замахна с ръка и рани двама от нападателите си — раздра крака на този, който го риташе по ребрата, след което заби юмрук в корема на втория.

— Разкарай се от мен!

Колин се обърна при вика на Емили. Високият и як нападател я бе притиснал към стената с тялото си и бе хванал ръцете ѝ. Тя се опитваше да се освободи, да го ритне с токчето си по прасеца или да го удари с глава.

Ако той не беше в такава ярост, навярно щеше да бъде впечатлен. Но тогава нападателят я хвана за гърлото и просто стисна.

В този момент Колин забрави за всичко друго, освен за желанието си да убива.

Трябваше му по-малко от секунда, за да се окаже зад мъжа, да го хване, да го вдигне и да го захвърли с главата напред срещу стената.

Емили едва си поемеше въздух, сложила ръце на гърлото си.

Колин я обходи с поглед — ръцете ѝ се тресяха, а цялото ѝ тяло трепереше.

Наведе се над мъжа, който я нападна. Толкова бе жаден за кръв, че почти усещаше вкуса на убийството в устата си.

Копелето я докосна! Сложи ръцете си на гърлото ѝ. Опита се да я нарани. Звярът в него така ръмжеше от ярост, че Колин чуваше рева му в ушите си.

Унищожи! Нападни!

Убий!

Звярът беше гладен, много гладен.

Той вдигна нокти над мъжа.

— По дяволите, пази се! — Емили мина покрай него и блъсна с ръце четвъртия нападател.

Колин се обърна. Беше забравил за него. В един сляп и напълно безразсъден момент, той бе забравил за четвъртия.

А двамата вече бяха на земята — Емили върху него, а до ръката на мъжа се виждаше слабия проблясък на нож.

По дяволите!

Докторката току-що му спаси живота.

— Кучка!

Колин се намръщи. Едва направи крачка към тях, когато видя Емили да вдигна коляно и да го забива в слабините на мъжа. Той се отдръпна, крещейки от болка, и се преви настрана.

Колин хвана Емили и я изправи на крака. Нападателят се търкаляше по земята, свит в ембрионална поза и стенеше.

Гит тихо подсвирна и погледна към Емили.

— А аз си мислех, че си деликатна.

Тя беше изгубила очилата си, а косата ѝ бе свободно разпиляна около раменете. Ръката му се повдигна към скулата ѝ. Искаше му се да отмести косата ѝ, да я докосне...

— Какво е това? — Емили го хвана за китката и очите ѝ се разшириха от удивление. — Гит, ти имаш нокти!

Тялото му се напрегна. Колин забрави, че частично се преобрази. Можеше само да се радва на тъмнината, която скриваше от Емили кръвта по ноктите му.

— В какво се превръщаш? — в гласа ѝ се долавяше неувереност и колебливост, дори долови... страх.

Проклятие! Само това му липсваше. Той не искаше тя да се страхува от него. Не и сега.

— Колин?

Не можеше да ѝ признае. Беше прекалено рисковано.

Обърна ѝ гръб и се зае с мъжа, лежащ на земята.

— Кои сте вие, копелета, и защо ни нападнахте? — Добре де, не беше стандартната полицейска процедура за разпит, но той не смяташе, че в този момент трябва да подхожда от професионална гледна точка.

Ребрата адски го боляха, благодарение на господин Щастливия ритник. Колин прокара ръка по устните си, усещайки топлата кръв по тях. Най-вероятно ги е разбил, когато го събориха на земята.

Нападателят започнаха да стават, хвърляйки на Гит възмутени погледи. Проклятие, какво става? Беше им отвърнал добре, но те не трябваше толкова бързо да дойдат на себе си, освен ако...

— Те са демони — потвърди Емили собствените му подозрения за истинската същност на нападателите им.

Да, гадничко.

Отново стана много, много опасно. Той не беше експерт по „Другите“, както докторката, но успя да разбере, че демоните бързо се

изцеляват.

— От ниско ниво са. — Емили застана до Колин, с лице към алеята и с гръб към стената. — Първо, може би второ.

Не разбираше какво означава това, но си отбеляза да я разпита за „Другите“ и за техните особености. Само да се измъкнат от алеята и да се окажат възможно най-далеч от изродите, които се опитваха да ги убият.

— Стой зад гърба ми — нареди той, без да откъсва поглед от мъжете. Наясно беше, че новата атака може да последва всеки един момент.

Мъжът, направил грешката да нападне Емили, се изправи на крака. Челото му бе пресечено от дълбока рана, кръвта от която беше заляла лицето му.

— Какво става ченге, започваш да схващаш ли?

Останалите се струпаха зад гърба на този, който имаше смелостта да заговори. Колин реши, че той е лидерът им.

— Скот, той ме поряза — непонятно простена единият, от когото течеше силно кръв.

Колин вдигна ръце, показвайки ноктите, растящи от пръстите му:

— И отново ще го направя. — Щеше да ги разкъса, ако те ги приближаха и ако се опитаха да нападнат Емили. Колин и без това беше в ярост след първата атака, но сега, знаейки, че пред него не стоят смъртни, изобщо не смяташе да се сдържа. Щеше да използва цялата си сила на шифтър и да ги накара да съжаляват, че изобщо са влезли в тази алея.

— Да ги довършим — предложи демонът — висок и мускулист, но все още кървящ обилно.

— Можете да опитате — заплашително произнесе Колин, — но не мисля, че ще успеете. Особено ако обърнете внимание на факта, че току-що ви сригах задниците. — И той щеше да бъде изключително щастлив да го повтори.

Емили се вкопчи в гърба му.

— Тук има още някой. Някой, който е дяволски по-силен от тези момчета.

Да, нощта определено ставаше все по-интересна и по-интересна.

— Не виждам никого — прошепна Колин и това бе самата истина. Нощта беше тъмна, но острото му зрение му позволяваше да

вижда прекрасно цялата алея. Той дори виждаше татуировката във вид на змия върху лявата китка на копелето, на което разпори корема. Това ще ми помогне да разбера кой си ти, задник такъв!

— Той е тук — тихо повтори Емили — и...

— Стой далече от нашия бизнес, ченге! — изръмжа лидерът на четиримата, мъжът, когото нарекоха Скот. — Не си завирай носа там, където не трябва! Това е предупреждение. Друго, ти и докторката няма да получите!

Нашият бизнес?

— Придържай се към собствения си вид! — изкрещя младежът с татуировката. — Остави демоните на мира.

Аха, сякаш щеше да го направи. Тези идиоти току-що го увериха в това, че трябва да копае именно в тази посока.

— Кой ви изпрати? — попита Емили, която явно не беше толкова уплашена, а по-скоро бясна. — Кой ви изпрати да ни нападнете в алеята?

Скот се вцепени.

— Найл ли беше? — продължи да пита тя. — Заради него ли ни нападнахте? Той ли ви каза...

В близост до тях се разнесе звукът на полицейска сирена.

Четворката изруга, обърна се и избяга надолу по алеята точно когато тя беше залята от бяло-синята светлина.

Двама полицаи в униформа изскочиха от колата с извадени пистолети:

— Ръцете горе! Веднага!

— По дяволите! — Колин вдигна ръце и с отвращение продължи да наблюдава как демоните се разтвориха в мрака. О, той ще намери тези негодници. — Послушайте момчета, аз съм ченге. Детектив Колин Гит, значка номер 2517. — Не направи опит да покаже документите си — движението можеше да изнерви полицаите още повече, а той не искаше да им дава повод да натиснат спусъка.

Емили също вдигна ръце. Един от патрулните я приближи и се опита да я отведе настрани от Гит.

— Елате с мен, госпожо.

Студената ярост все още бушуваше в тялото на Колин. Той пое дълбоко дъх и почувства зловонието на алеята и мириса на пот от полицаите.

Ноктите му започнаха да се прибират. Макар и бавно.

— Покажете ми документите си детектив, — единият от патрулните все още държеше Колин под прицел.

Гит внимателно бръкна в джоба на якето си и показа удостоверението си. Полицаят го взе и отстъпи:

— Не се движи! — и се отправи към полицейската кола. Колин чу, как той по радиостанцията предава информацията.

— Нападнаха ни! Мъжете, които направиха това, точно сега бягат отгук! — Емили все още бе раздразнена.

Колин погледна към края на алеята. Поправка — те вече избягаха.

— Добре детектив, вашите данни са потвърдени.

Колин отпусна ръце.

— Трябва да претърсите района. Току-що ни нападнаха четирима мъже. — Които ги предупредиха, да не си врат носовете в демонския бизнес.

Нямаше да стане.

— Бяха облечени целите в черно и носеха черни скиорски маски — което щеше да направи случая доста сложен. — Единият имаше татуировка във вид на змия на лявата си китка. Лидерът им се казва Скот — не много, но това бе всичко, с което разполагаха към момента.

— Нападнали са ви четирима мъже — зададе въпрос полицаят, който бе отвел Емили встрани.

— Нали това се опитвах да ви кажа досега — отрязва го тя.

Патрулният предаде получената от Колин информация.

— Някой от вас ранен ли е?

Емили поклати отрицателно глава.

Колин си спомни за хладната болка в ръката, където единият от нападателите бе успял да забие ножа си. Раната беше престанала да кърви, а ребрата почти бяха спрели да го болят.

— Не — щеше да се е излекувал напълно до идването на линейката на Бърза помощ.

— Защо ви нападнаха? — полицаят, предаващ информацията по радиото изпитателно погледна Колин.

„Защото се приближихме твърде много“. Колин сви рамене. Трябваше да бъде внимателен. Не можеше да изтърси нещо от сорта: „Ами вижте, на демоните не им хареса, че душа в територията им“.

Но все пак неговото присъствие тук е накарало някой да занервничи.

Което беше добре. Много добре!

Емили мина покрай него, вдигна очилата си от земята и започна да почиства стъклата им с края на блузата си.

— Той все още ли е тук? — попита Колин, снишавайки глас заради полицаите. Емили каза, че „Другият“ е силен и затова му стана интересно дали е останал, за да се наслади на шоуто до края.

Емили поклати глава:

— Не, тръгна си, когато дойдоха полицаите.

Колин изсумтя, опитвайки се да подреди фактите.

— Е, Док, мисля, че успяхме все пак да привлечем нечие внимание. — Той сви пръстите си, усещайки как бързо заздравялата плът леко се опъва.

— Да, предполагам, че е така. — Тя хвърли поглед на алеята. — И какво, ще последваме ли съвета им?

Тя направо натърти на думата в множествено число.

— Ти как мислиш?

Емили сложи очилата си.

— Мисля, че изобщо не ми харесва, когато ме нападат изроди в черни скиорски маски.

Колин се опита да сдържи усмивката си.

— И аз не съм във възторг от това.

— И освен това мисля, че е добре, че сме успели да накараме някого да нервничи. — Тя предизвикателно вирна брадичка, все още вглеждайки се в тъмното. — Това означава, че сме на верния път.

Колин сви устни.

— Това е опасен път, Док. — Изобщо не му харесваше, че Емили може да се окаже в опасност. Когато онова копеле склочи пръсти около гърлото й...

— Въпреки това, което си мислиш, Гит, аз не съм чак толкова изнежена. — Тя най-накрая го погледна. В очите й се четеше решителност... решителност, и ако не се лъжеше — въодушевление.

Гит се досети, че докторката обича опасността. Харесваше й да усеща адреналина, разливащ се по вените, когато гледаш страха в очите.

Боже, тази жена наистина можеше да му хареса.

— Не, изобщо не си нежна — съгласи се Колин, спомняйки си, как тя се хвърли върху единия от нападателите, опитващ се да го нападне в гръб. Негодникът най-вероятно още усещаше топките си в гърлото.

Докторката се оказа много по-силна, отколкото предположи той в началото, но тя все пак бе човек. И затова онези, които ги нападнаха — демоните, можеха с лекота да я убият.

А като си спомни и за *Нощния Касапин*... С него работата ставаше още по-лоша. Срещу такъв противник нито един смъртен нямаше шанс да оцелее. И Емили нямаше такива шансове.

— Няма да ме изхвърлиш от разследването — твърдо произнесе Емили и Колин за миг се запита, дали тя в момента не използваше дара си, за да прочете мислите му. — Евтините заплахи на демоните няма да ме накарат да побягна, накъдето ми видят очите.

Заплахата може би не, но ако тези демони я хванеха? Когато той не е наоколо, за да я защити?

Но веднъж тя вече беше изгорила един демон, за да се защити, напоси си той. Изгорила е човека, който я е нападнал...

И едва не е изпаднала в кома.

Не, докторката не е създадена, за да се бори с демони и шифтъри.

Но точно това правеше в момента. И демоните го знаеха.

— От тук нататък, ситуацията ще става още по-сериозна — предупреди Колин. Колкото по-близо си до убиеца, толкова по-опасно става.

— Наясно съм. — Просто и ясно. И нито намек за страх.

Той протегна ръката си с дланта нагоре. Емили погледна надолу към нея, леко намръщена. След това много, много бавно, положи своята длан върху неговата.

Пръстите му незабавно се свиха около нейните.

— Готова ли си за това, което може да се случи? — Колин имаше предвид не само случая. И опасността. Имаше предвид тях. И напрежението, което усещаше всеки път, когато беше край нея.

Емили просто кимна.

— Постоянно ще имаш нужда от мен.

О, той не се съмняваше в това. Тялото му вече се нуждаеше от нея. А и възбудата от битката все още циркулираше в кръвта му.

Но тя имаше право за случая. Дали ѝ харесваше, или не — а на него определено не му харесваше — Колин имаше нужда от нейния дар, за да може да разкрие убиеца.

Заедно, те ще продължат да преследват *Нощния Касапин*. Ще станат нещо като партньори.

И той със сигурност щеше да пази гърба ѝ. Постоянно.

Зад гърба им полицаите разговаряха. Сирената вече не раздираше тишината на нощта, но бяло-сините светлини все още осветяваха алеята.

Колин искаше да остане с докторката насаме. Да я изведе от тази проклета и воняща уличка. Да я откара вкъщи, където тя щеше да бъде в безопасност.

Където той можеше да се притисне в нея и да я съблече. И да я вземе.

Беше успял да укроти звяра, когато пристигнаха полицаите. Но адреналинът все още бушуваше в кръвта му и го подхранваше. Правеше го силен. Караше го да иска, да желае онова, което му е нужно...

Емили.

Пръстите му се стегнаха около ръката ѝ. И определено точно сега беше времето да завършат за днес. Докато все още бе в състояние.

— Да вървим — промърмори Колин. — Давай да се махаме оттук. — С ченгетата можеше да говори по-късно.

Емили още веднъж огледа тъмната алея. Лека тръпка премина през тялото ѝ. Колин с труд се пребори с желанието си да я притисне към себе си, да я стопли и да я задържи.

Не трябва униформените да ме виждат да го правя. Слуховете и без това се разпространяват в управлението със скоростта на горски пожар.

— Онзи, другият, когото почувствах... — Емили прехапа устна за момент. — Беше силен, Колин. Много силен.

— Демон ли беше?

Тя отново си спомни за Найл. Дан беше той? Нима се беше ядосал, че бяха нахълтали в клуба му? И бе изпратил своите биячи, за да ги сплаши?

— Да. Минимум десето ниво.

Пак тези нива. Колин все още не разбираше какво означават, но се досещаше, че демон от десето ниво не може да означава нищо добро.

Имаше нужда да научи повече за света на демоните.

И то бързо.

Тръгна към джипа си, подбутвайки и Емили в тази посока. Надяваше се нападателите им да не са унищожили колата му.

— Хей, детектив Гит, почакайте, трябва да...

Колин само хвърли мрачен поглед през рамо.

— Ще позвъня в участъка — отсече той, прекъсвайки полицаия. Двамата с Емили от дълго време се намираха на открито. Искаше да я отведе на защитено място и да получи отговор на няколко въпроса.

— Трябват ни вашите показания, не можете просто така...

— Мога — отвърна Гит и продължи пътя си. Даването на свидетелски показания в полицията не беше първа точка в списъка му с неотложни неща. Трябваше да е внимателен в това, което разказва на полицаите. Не можеше просто да ги информира, че групичка демони току-що ги е нападнала на алеята.

Последния път, когато Гит се опита да разкаже за Другите, партньорът му не го прие добре.

Да, Майк определено не подходи към ситуацията с разбиране. И когато Колин се трансформира, за да докаже думите си, тогава всичко отиде по дяволите.

Защото Майк, партньорът, който прикриваше гърба му на улицата, младежът, с когото заедно завършиха академията, вдигна пистолета си и се опита да го убие.

Понякога хората просто не приемаха истината добре.

Така че лъжата оставаше единственият изход.

Беше жалко, че трябваше да лъже полицаите, но лъжата определено бе по-добра от смъртта.

Това беше философията, която споделяше Колин.

Завиха зад ъгъла. Слава Богу, джипът си стоеше на мястото, без нито една драскотина.

Колин рязко въздъхна от облекчение. Отвори вратата до шофьора и помогна на Емили да се качи. Искаше му се възможно най-бързо да се измъкне от този квартал.

Но той щеше да се върне. Смяташе да се върне и да проведе дълъг и приятелски разговор с Найл.

Колин не му вярваше. Дори за минута.

Заобиколи джипа и бързо влезе вътре. Покрай тях прелетя патрулка. Добре. Най-накрая подкреплението пристигна и щяха да започнат оглед на района. Макар да не вярваше, че ще намерят нападателите.

Колин караше бързо в нощта. Движението почти отсъстваше и улиците бяха тъмни. Емили стоеше притихнала на седалката до него и той почти чуваше мислите ѝ.

Излезе от магистралата и зави наляво на светофара.

— Къде по дяволите караш? — Емили най-накрая се отърси от трансa си. — Това не е пътят за моя дом!

— Не, не е. — Колин леко се намести на седалката и продължи шофира. — Не те водя в твоя дом. — Това щеше да бъде опасно. Демоните просто можеха да я чакат там. А той не беше готов да поеме този риск.

Освен това искаше тя да бъде с него, искаше...

— Къде ме водиш? — С крайчеца на очите си забеляза, че тя хвана дръжката на вратата.

— Отпусни се, Док.

— Ти. Къде. Ме. Водиш?

— В моята къща.

— Дяволите да те вземат! Не можеш да го направиш! — Чу слабия, стържещ звук от забиването на ноктите ѝ в тапицерията. — Обръщай джипа си и карай към вкъщи.

— Извини ме, Док, но това няма да стане. — Не че той искаше да го направи де. — Ако не си забравила, след нас има демони.

— Не съм забравила...

— И понеже аз съм ченге от полицията на славния град Атланта, съм задължен да обезпеча твоята сигурност. — О, колко добре прозвуча! И освен това беше истина. Е, почти!

Искаше да я пази. Освен това я желаше.

И независимо дали на докторката ѝ харесваше или не, идваше с него в къщата му. И след като се окажат вътре... Ами какво щеше да стане по-нататък, изцяло зависеше от нея.

ГЛАВА 6

— Отново превключи на аз-съм-мъж — промърмори Емили, крачейки пред камината. Тя нямаше да признае, нямаше, че това място всъщност ѝ харесва. Харесваше ѝ домашният уют и спокойствието, което даваше дървената къща.

Колин отново беше започнал да се държи с нея като аз-съм-кралят-на-джунглата. Дори не я попита дали иска да прекара нощта при него. Не, той просто бе зациклил на аз-съм-мъж-и-ще-се-погрижа-за-безопасността-ти. От което ѝ се искаше да крещи.

— В случай че си забравил — изрече тя с рязък тон, — тази вечер ти спасих жалкия задник.

— А аз спасих твоя. — Колин стоеше облегнат на камината, скръстил ръце. — Предполагам, че сме квит.

— Дали? — Не и от нейна гледна точка. Тя не го бе принуждавала за нищо.

— Успокой се, Док! Утре може да се прибереш в своя дом. Но днес не мога да ти разреша това — прекалено опасно е.

— А утре няма да е опасно, така ли?

— Съществува възможност онези копелета утре да не са на улицата. Има вероятност полицията да ги е арестувала още тази нощ. — Колин се втренчи в нея със своя решителен и твърд син поглед. — Свиквай с тази мисъл, Док — оставаш тук.

Ако тя искаше, можеше да си тръгне. Можеше да излезе от къщата, да извика такси и да се прибере в собствения си дом.

Емили не беше задължена да слуша Колин, но... проклетие той беше прав. Да остане при него е по-безопасно за нея. Докато не откриеха кой беше изпратил хората си след тях тази вечер, трябваше да си пазят взаимно гърбовете. Но това не означаваше, че трябва да се наслаждава на ситуацията.

А тя определено не харесваше идеята, да остане насаме с Колин в неговата къща.

От момента, в който разбра къде я води Колин, сърцето ѝ затуптя прекалено бързо, а стомахът ѝ се сви на топка.

Какво щеше да се случи? Какво искаше тя да се случи?

— Разполагай се, Док, чувствай се като у дома си. — Колин кимна към дивана. — Аз трябва да се пооправя. — И се отдалечи, след което изчезна зад една врата в дъното на коридора, която безшумно затвори след себе си.

Емили се намръщи. Той буквално бе избягал от стаята. И то по средата на спора им. Странно.

— Колин? — Емили тръгна по коридора. Дървеният под проскърцваше под стъпките ѝ. — Колин, всичко наред ли е? — Спомни си, че на лицето му видя изписано напрежение. Освен това Гит изглеждаше пребледнял.

Преди малко той се беше сбил с четирима мъже. И това беше основателна причина да е напрегнат и бледен.

Емили пристъпи още по-близо до вратата.

— Колин?

Обзе я безпокойство. Ами ако е ранен? И се опитва да скрие раните си?

Чуваше шума от течащата вода. Спря до бялата врата и се досети, че това е банята. Не ѝ се искаше да нахлува, ако всичко е наред, но...

Нещо не е наред. Всичките ѝ инстинкти бяха в състояние на бойна готовност. Пръстите ѝ се свиха около дръжката на вратата.

— Чуваш ли ме?

Колин рязко отвори вратата. Стоеше, гледайки надолу към нея — гол до кръста, а от пръстите му се стичаше червена вода.

Червена вода? Кръв?

— О, Господи, ранен ли си?

Колин се обърна и отново постави ръцете си под течащата струя.

— Колин? — Емили хвана ръката му и почувства как се стегнаха мускулите под пръстите ѝ. — Дяволите да те вземат, къде си ранен?

Стисна ръце под водата.

— Кръвта не е моя.

— Не е неговата ли? Емили бързо вдигна ръцете му и се вгледа в леко светещите му пръсти. По тях нямаше и драскотина.

Взря се в очите му. Той стоеше толкова близко до нея, че топлината на тялото му я обгърна. Сведе поглед към гърдите му — голи, силни, с добре очертани мускули, покрити с фин слой тъмни косъмчета.

Емили преглътна и осъзна, че все още държи ръката му. И че пръстите ѝ съвсем несъзнателно са започнали да гаят горната част на дланта му.

Осъзна, че го желае.

Да последва Колин беше грешка.

— Аз... аз трябваше да... — Да направи какво? Да завърши събличането му? Картиката, изникнала в съзнанието ѝ изпрати топла вълна, която спираловидно се задвижи в посока надолу между бедрата ѝ. — Хм..., аз ще почакам в гостната. — Тя определено страдаше от недостиг на секс. Един поглед върху красиви мъжки гърди и... тя започваше да заеква.

Емили принуди ръцете си да го пуснат. Водата все още шумеше зад гърба ѝ и нейният звук изведнъж се оказа прекалено силен за малкото помещение.

Пристъпи встрани с намерение да излезе и да съхрани остатъците от гордост, доколкото можеше.

— Док, не бягай от мен.

— Аз... аз не бягам. — Тя просто се измъкваше. Добре де, пълзеше далеч от полусъблечения мъж, който я правеше много, много нервна.

Ръцете му се вдигнаха, внимателно хвана дръжките на очилата ѝ и бавно ги свали.

Емили премигна, опитвайки се да фокусира зрението си. Колин гледаше надолу към нея, а в очите му светеше глад.

За нея.

— Този път не смятам да го правя, Док. — Погледът му беше прикован върху устните ѝ. Взираше се в тях с горещия си син поглед.

Игра на въображението ѝ ли беше или очите му наистина много ярко светеха? Думите му достигнаха със забавяне до Емили, но въпреки всичко не разбра.

— Да направиш какво?

Колин обви с ръце талията ѝ и я притисна още по-близо до тялото си. Оказа се в капан, притисната между плота на мивката и

тялото му.

— Да те целуна. — Той се наклони към нея и Емили почувства диханието му. — Аз няма да те целуна. Освен ако ти не ме помолиш за това.

Устните му бяха близо. Толкова близо. Но тя не беше дошла в банята за това. Не го беше последвала, защото го желаше, нали?

— Хайде, Док. Не е толкова трудно, колкото изглежда. — Нямахме накъде да отстъпва, но Емили все пак се опита да се отдръпне назад. Спъна се и изгуби равновесие.

Колин успя да я хване, преди да е паднала. Повдигна я и я постави да седне на студения гранитен плот. Преди да успее да събере колене, Колин се придвижи напред и се притисна между бедрата ѝ. Твърдото свидетелство на възбудата му се притисна към нея. Твърдите мускули на бедрата му сякаш я изгаряха през дрехите. Тя се изви срещу него и вместо да се опита да се освободи, започна да се гали в него и да се потърква в набъбналия му член.

Желанието ѝ плисна като вълна, покрия я изцяло и я разтърси. Не, това не е планирано.

Но именно това ѝ се искаше.

— Кажи го! — Дрезгавият му глас бе пълен с изкушение. Пръстите на Колин притиснаха талията ѝ, а така ѝ се искаше те да се вдигнат към гърдите ѝ. Да изместят настрани тениската ѝ, за да могат устните му да поемат зърната ѝ.

— Помоли ме да те целуна. — Дъхът му докосваше устните ѝ.

Тя почти усещаше вкуса му. Устните ѝ трептяха, отвориха с и тя дочу собствения си шепот:

— Целуни ме! — Само че тя не молеше, а настояваше.

За кратък миг устните на Колин се извиха в усмивка, след което страстта пламна в очите му още по-силно. Ръцете му се е затегнаха около нея.

И устните му завладяха нейните.

Не, Колин не беше нежен. Или внимателен.

Устните му завладяваха, езикът му изследваше устата на Емили, навлизайки все по-навътре. Колин вкусваше, съблазняваше, предявяваше права. Ръмженето вибрираше ниско в гърлото му. Звукът бе нисък, животински. И трябваше да я уплаши. Колин трябваше да я уплаши.

Но този звук я възбуди още повече. Разливащата се топлина между бедрата ѝ започна да пулсира още по-силно. Ръцете ѝ бяха обвили неговите, а пръстите ѝ стискаха бицепсите му. Устните ѝ бяха разтворени, а езикът ѝ се търкаше жадно в неговия. Харесваше ѝ как я целува. Здравно. Горещо. Диво. Да, диво бе по-подходящата дума.

Колин я целуваше така, сякаш не можеше да дочака тя да се окаже гола под него.

Така, сякаш трябваше да я овладее.

Целуваше я така, както никой друг мъж преди него не го бе правил.

Прокара ръце по тялото ѝ, докосна долната част на гърдите ѝ и бавно продължи нагоре. Ръцете му ги обгърнаха, а пръстите му докоснаха зърната ѝ.

Устните му продължаваха да пируват с нейните, а пръстите му — неговите дълги и силни пръсти — галеха гърдите ѝ, дразнейки връхчетата на набъбналите ѝ зърна.

Емили тихо простена и отлепи устните си от неговите. Все още седеше на края на плота, с Колин между бедрата си, който се притискаше към лоното ѝ с твърдия си възбуден член. Пръстите ѝ потръпнаха от желание да го погали там.

„Това не е характерно за мен“. Емили с всички сили се опитваше да върне самоконтрола си в този вихър от страст, който я увличаше все по-дълбоко. Тя не принадлежеше към тези, които ги управляваха диви страсти. Не, не принадлежеше. Не и тя.

Винаги беше спокойна, овладяна, уравновесена, тип шест-срещи-до-трета-база. Явно в Колин имаше нещо, нещо, което помиташе задръжките ѝ.

— Искам да те почувствам — промърмори Колин неразбираемо. Хвана края на тениската ѝ, издърпа я през главата ѝ и я захвърли на пода. Емили дочу лекия шум, когато дрехата падна.

Сега вече той я докосваше. Кожа до кожа. Топлите му, леко грапави пръсти я галеха по корема, постепенно придвижвайки се нагоре към гърдите ѝ.

Който бяха прикрити само от тънък черен сутиен. Копринената тъкан я обгръщаше като втора кожа.

Колин облиза устните си.

Емили знаеше, че трябва да го спре. Онази част от съзнанието ѝ, която отговаряше за логиката, крещеше, че трябва да го отблъсне.

Не е време.

Сега не е време.

Нещата се случваха прекалено бързо между тях. Но, Боже Мой, тя искаше той да я докосва.

Искаше да забрави за самоконтрола си за момент. Искаше просто да чувства.

Да, част от нея крещеше да го отблъсне, но другата част крещеше да го притисне още по-близо.

Пръстите на Колин се плъзнаха под сутиена, поглаждайки гърдите ѝ, а после намериха зърната ѝ. Те бяха настръхнали и гладни за устните му. Плъзна сутиена настрани и повдигна гърдите ѝ с ръце — тя сама можеше да види тъмнорозовите им връхчета, потъмнели от възбуда.

— Трябва да те опитам.

Отвори устни и наведе глава към тях. Емили почувства топлия му дъх, а след това и езикът му — о, Боже, езикът му, който кръжеше около ареолата ѝ. С дълго, дразнещо движение, което накара всички мускули в тялото ѝ да се стегнат.

— О, да, толкова е хубаво — Колин пое въздух и след това потърка отново езика си в зърното. — Дяволски хубаво. — Всмука го и започна да го смуче силно, като не забравяше да стиска с устни и леко да го хапе.

Емили вдигна ръце, зарови ги в косата на Колин и го притисна към тялото си, наслаждавайки се на ласките на устните му.

Лоното ѝ се отъркваше в пениса му, а тя се притискаше към него. Усети, че бикините ѝ са мокри и влажни. По дяволите! Кога за последен път се беше възбудила така? И толкова бързо?

Никога.

Лявата ръка на Колин леко стисна зърното ѝ, докато устните му галеха другото.

О, Боже!

Тя стисна бедрата си около него и почувства как страстта им достигна апогея си.

Гит повдигна глава. Пръстите на Емили все още бяха заровени в гъстата му черна коса. Целуна я и пъхна езика си дълбоко в устата ѝ.

Дясната му ръка стисна бедрото ѝ. Пръстите му се оказаха толкова близко до нежната ѝ плът, че Емили трепереше в очакване.

Сърцето барабанеше в ушите ѝ, а дишането ѝ беше шумно и забързано. Усещаше тялото си горещо и стегнато. Осъзна замаяно, че от секс с Колин я делят само няколко кратки мига.

Устните му бяха влажни от целувките и за кратък миг между тях проблеснаха... зъби?

Кучешки зъби?

Тя отдръпна ръце.

— Ти също ме желаеш — изръмжа Колин и тя видя как ноздрите му трепнаха. — Усещам аромата на желанието ти.

Не особено ласкателен коментар, но дяволски точен. Тя наистина го желаше. Желаше го толкова силно, че беше подмокрила бикините си. Желаше го толкова силно, че се намираше на няколко минути, не, по дяволите, на няколко секунди от оргазма.

Емили погледна към краката си. Сега и двете ръце на Колин лежаха върху тях, а топлината от ръцете му проникваше през панталона ѝ.

Ноктите му... те изглеждаха по-дълги от преди. И по-остри.

Разбира се, че са дълги. За бога, нали е шифтър. Аз също зная, че животните обичат да играят по време на секс.

Звярът винаги е близко до повърхността по време на секс. Ето защо шифтърите се славят със своята сексуална издръжливост.

Тя бе на път да прави секс с шифтър. А точно за шифтърите знаеше дяволски малко.

— Давам ти дума, че ще ти хареса — изръмжа Колин и се наклони към врата ѝ. Емили почувства как грапавият му език я лизна по гърлото и по тялото ѝ премина тръпка. О, да, много ще ми хареса с теб. Нямам никакви съмнения.

Устните му отново се притиснаха в нейните, а острите му зъби леко одраскаха кожата ѝ.

— Спри! — Проклятие, толкова беше трудно да произнесе тази дума. И вместо да я извика, тя просто прозвуча като дрезгав шепот.

Колин замръзна.

Емили пое дълбоко дъх и задържа дишането си. Тялото ѝ все още търсеше удовлетворение, но съзнанието ѝ отново бе поело контрола му.

Тя не можеше да направи това, не още. Все още не знаеше много неща за детектива.

Ръцете му стиснаха бедрата ѝ:

— Сигурна ли си, че искаш точно това? — Гласът му бе дрезгав и нисък, изпълнен с възбуда и страст.

Тя искаше неговият твърд и дълъг член да влезе в нея. Искаше напълно да се изключи и само да се наслаждава.

Но сега беше твърде късно. Гласът на разума се бе върнал, и тя не можеше да го пренебрегне. Проклятие!

Последният път, когато Емили не му обърна внимание, завърши с това, че тя се влюби в неподходящия мъж и се оказа в безсъзнание на пода в „Парадайз Фаунд“. След което изкара две-не-толкова-приятни-седмици престой в болницата.

Колин беше също толкова силен като Майлс, тя можеше да се обзаложи за това на живота си. Шифтърите нямаха ниво на силите като демоните, но при тях съществуваше особена скала за сила. Емили видя с очите си как той се разправи с демоните, които ги нападнаха.

А ако един мъж е толкова силен, то той е много, много опасен.

Успя да притисне ръце между телата им и да ги кръстоса, прикривайки гърдите си.

Колин вдиша дълбоко. Един мускул потрепваше около челюстта му, а по очите му личеше как се опитва да си възвърне контрола над тялото.

Измина секунда, още една, преди той да вдигне ръце и да отстъпи назад.

— Харесва ти да дразниш, така ли, Док?

Думите му се забиха право в сърцето ѝ. Всъщност, те трябваше да я ядосат, но Емили разбираше, че Колин е прав. Тя го дразнеше. Докара и двамата до дива възбуда и миг преди да настъпи освобождаването, го отблъсна. Емили върна сутиена на мястото му.

— Ситуацията стана... — дива, страстна — ... неконтролируема.

Колин прокара пръсти през косата си.

Емили скочи от края на плота. Водата все още течеше от крана. С треперещи ръце тя го завъртя и потокът спря.

— Ти ме желаше.

Не можеше да го отрече. Нали се беше вкопчила в него, стенеше и се триеше в тялото му.

— И все още ме желаеш — Колин прокара кокалчета на ръката си по нейната. — Нима не е така?

Емили вирна брадичка.

— Понякога не получаваме онова, което желаем. — Защото невинаги това, което искаме, е добро за нас.

Тя преглътна, борейки се с всички сили да задържи трудно възвърнатия си самоконтрол. Как можеш така да желаеш някого, от когото се страхуваш?

— Понякога го получаваме. — Той свали ръката си. — Просто за него трябва да почакаш.

Емили вдигна тениската си от пода.

— Не мислех, че нещата могат да стигнат толкова далеч. — И така бързо. Не осъзнаваше, че толкова бързо ще се взриви от докосването на устните и ръцете му.

— И колко далеко смяташе да стигнеш? — чу Емили леда в гласа му, който свидетелстваше за препълнителата го ярост.

А какво, по дяволите, очакваше тя? Че той ще бъде треперещ от радост, при условие че тя прекъсна прелюдията им по средата? Нямаше начин. Емили навлече тениската си.

— Отговори ми, Док? Наистина ми е интересно. — Той размърда рамене и мускулите на гърдите му се раздвижиха.

— Колко далеч смяташе да стигнеш? Няколко целувки? Няколко погалвания през дрехите? Едно облизване на зърната ти?

Бузите на Емили пламнаха. О, да, Колин определено беше вбесен.

— Значи, аз съм добър за малко петинг, но не толкова, че да се чукаш с мен?

Добре, достатъчно. Емили му хвърли намръщен поглед.

— Не те познавам толкова добре, за да се чукам с теб, детектив. — И, по дяволите, тя не смяташе да го прави с непознат.

Устните на Колин се свиха в тънка линия.

— И за протокола. Аз не съм от тези жени, които се чукат още на първата среща. — Независимо от това, че преди малко правеше точно това. Емили поклати глава. — Да, аз те желая, не го отричам, но тази нощ няма да те чукам. — Не, тя нямаше намерение да става уязвима за него, все още не...

— Проклятие. — В очите му просветна разбиране. — Ти се боиш от мен.

Не от него, а по скоро от онова, което е вътре в него. Беше време да заговорят по същество.

— Колин, в какво се превръщаш? — Той имаше нокти и остри зъби. Самата тя беше видяла тези изменения. Змиите отпадат. Това не беше характерно за птиците, както и за мечките.

Ръцете му се свиха в юмруци.

— Значи в това е проблемът. Не искаш да бъдеш с шифтър.

— Не. — Зъбите я боляха от стискане. — Не в това е проблемът.

— Наистина ли? — Думите прозвучаха рязко. — Ти си така непостоянна още от момента на нашето запознанство, от момента, в които разбра кой съм аз в действителност.

— Аз казвам „не“ не, защото ти си шифтър. — Време за откровеност. — Била съм с шифтър преди. — Всъщност връзката им бе много кратка — Емили по това време беше студентка.

— Тогава какво, по дяволите, означава това?

— Вървим твърде бързо! — Всичко ставаше прекалено бързо. — Запознахме се преди няколко дни и... — Проклятие, не спирай сега! — И аз не съм уверена, че мога да ти имам доверие, Гит. Шифтърите се славят с определена репутация. — Някои биха казали, че репутацията им е заслужена. — И макар че аз не зная що за животно живее в теб, усещам, че то е силно и опасно. Така че, преди да скоча в твоето легло с теб, искам да зная малко повече за това, какво става в главата ти. — И в главата на твоя звяр.

Защото имаше вероятност, и то доста голяма, Колин да е един от онези шифтъри, които е добре да не допускаш близо до себе си. Пантера. Пума. Вълк.

— Искаш да ме опознаеш? — Силата на чувствата му, гневът му, желанието му, неговият... страх, заляха Емили. — Защо просто не хвърлиш един поглед в главата ми?

О, тя се изкушаваше. Щеше да бъде толкова лесно. Но...

Също така щеше да бъде и грешно. Защото един път влязла в съзнанието му, щеше да види не само откъс от живота му. Не, ако тя влезеше в главата му, щеше да види всичко. Всяка тайна. Всяка лъжа. Всеки страх. Щеше да види всичко.

А Емили не мислеше, че и двамата са готови за това.

Тя поклати глава.

— Това не е начинът за нас.

— Тогава, кой е начинът?

Тя се взря се в очите му.

— Да си дадем малко време.

— По дяволите. — Ръцете му бавно се отпуснаха. — Док, аз не ставам за джентълмен.

Да, тя вече беше разбрала.

— Но съм съгласен. — Вдигна ръка и я погали по страната. — Засега. — Яростта в очите му утихна, но желанието остана. Ръката му беше толкова топла. Пръстите му проследиха устните ѝ. — Само не ме карай да чакам прекалено дълго. Няма да мога вечно да бъда джентълмен. — И Гит отстъпи настрани, давайки ѝ свобода.

Емили сложи очилата си, пое си дълбоко дъх и веднага обгърната от богатия и мъжествен аромат на Колин.

— К-къде ще спя? — Боже, тя наистина заеква като ученичка.

— Ами, мислех, че с мен.

Да, за това тя и сама можеше да се досети.

— Но тъй като аз няма... — Емили повдигна вежди, докато многозначително се взираше в него.

Устните му трепнаха в подобие на усмивка.

— Тъй като ти няма..., можеш да вземеш леглото, а аз ще спя на дивана.

— Еха! Ти наистина се опитваш да бъдеш джентълмен, така ли? Впечатлена съм. — Тя реши да приеме предложението му. Спалня срещу диван. И понеже определено беше егоистка, лесно бе да избере леглото.

Емили се промъкна покрай тялото му.

— Втората врата вдясно, Док. — Ръката му плъзна надолу по гърба ѝ и се спря за кратко на извивката на дупето ѝ. — Приятни сънища.

Тъй като по всяка вероятност всичките ѝ сънищата щяха да бъдат изпълнени с Колин, който със сигурност щеше да бъде гол, явно че ще бъдат приятни. Ако не я оставят неудовлетворена, което ще бъде най-разочароващото.

Очертаваше се дълга нощ, а тя дори нямаше бельо, за да смени подмокреното. И това ако не беше лош късмет.

Той огледа къщата на докторката. Всички прозорци бяха тъмни. И останаха такива през цялата нощ.

Тя не се прибра у дома си. Той я чакаше... Чакаше я от часове, а тя не се прибра в къщата си.

Къде беше? Къде?

Яростта бавно закипяваше в него... Кипеше и кипеше... Демонът беше на свобода тази нощ. Беше някъде в града и вършеше злини.

Той не можеше да ѝ позволи да се занимава с това. Не може да ѝ позволи да напада невинни.

Той трябва да я спре.

Злото трябва да бъде унищожено.

Тя трябва да бъде унищожена.

Скоро. Времето на докторката изтичаше.

Демонът ще умре.

ГЛАВА 7

— Мисля, че е настъпило времето за урока по Друговъведение.

Емили вдигна поглед от монитора и с удивление видя Колин да влиза в кабинета ѝ. Зад него с виновно изражение стоеше Ванеса.

— Извинявай, шефе, но той като разбра, че нямаш пациент...

— Реших, че мога да вляза — Гит ослепително се усмихна и се отправи към дивана. — Трябва да поговорим.

— Е, това е нещото, което правят повечето хора, когато дойдат тук — промърмори тя. И отново погледна към Ванеса, осъзнавайки, че тя бе чула думите му за Друговъведението. И тъй като Ванеса беше потомствена вещица, Емили реши, че това не е от значение. Освен това, Ванеса работеше с нея от пет години и тя се доверяваше на мълчанието ѝ относно работата и пациентите ѝ в офиса.

— Всичко е наред, Ванеса. Мога да отделя на детектива няколко минути. — Преди да пристигне пациентът ѝ, записан за дванадесет часа.

Ванеса присви очи и Емили разбра, че тя не е толкова очарована от срещата си с Мистър Секси Глас, както от телефонните си разговори с него.

— Добре. — Устните на Ванеса се присвиха. — Но следващият път — и тя посочи с пръст Колин, — ще бъде по-добре, ако той изчака да го придружа до кабинета ти.

— Съжалявам — отвърна Колин, но цялото му излъчване показваше обратното.

Ванеса се обърна на токетата си и излезе от стаята, затваряйки вратата зад гърба си с енергично хлопване.

Може би трябва да го предупреди. В края на краищата, той беше дошъл тук, за да разбере повече за „Другите“.

— На твое място не бих я ядосвала.

Гит се отпусна на дивана, чиято кожа проскърца под тежестта му.

— Защото е вещица ли?

Емили изненадано премигна. Как той...

Колин се разсмя.

— Док, не гледай толкова шокирано. Аз може и да си нямам толкова удобен дар, но все пак съм детектив. Научен съм да забелязвам всичко. — И той й намигна. — И когато влязох в приемната забелязах, че тя чете книга със заклинания.

Логична забележка. Не трябва да забравям да кажа на Ванеса да си оставя личното четиво у дома.

Емили се прокашля.

— Какво точно искаш да узнаеш? — Тя се опита да запази отношенията им на професионално ниво. Опитваше се усилено, въпреки факта, че преди по-малко от пет часа, се събуди и го откри стоящ до леглото ѝ — всъщност неговото легло — само по хавлия, увита ниско около бедрата му, и с поглед, изпълнен с желание, насочен към нея.

Размърда се и кръстоса крака, усещайки топлата вълна, която обля тялото ѝ. Колин ѝ обясни, че е влязъл, за да си вземе дрехи, но тя определено смяташе, че той искаше нещо повече от това. Дори най-наивната жена можеше да се досети за желанието му, виждайки, как се надига хавлията — доказателство за явната му възбуда. И след като цяла нощ го сънува, Емили го пожела още по-силно.

Но Колин се обърна, сграбчи някакви дрехи от гардероба и бързо изчезна от стаята.

След половин час я закара до дома ѝ, остави я и си тръгна, след като предварително огледа всяка стая от къщата.

Но преди това я целуна. Страстна и силна целувка, която Емили усещаше и сега върху устните си.

— Значи тук е мястото, където става магията, така ли? — Колин седеше на дивана, положил ръце на коленете си.

— Не мога да го определя като магия — каза внимателно. Магията се отнасяше към „Другите“. Магическите сили бях техни, а тя беше просто човек, който имаше висока чувствителност към тях.

— Хм-м-м. — Той наклони глава. — Разкажи ми за тях.

— За кои тях?

— За „Другите“. — Той не сваляше очи от нея. — Предната нощ осъзнах, че зная дяволски малко за — за момент се поколеба — ... за своя вид. А недостатъчните знания могат да доведат до сериозни последици.

О, да, и то как можеха.

— Ти си се срещал със себеподобни и преди, нали? — Беше убедена, че ще е най-добре да започне с нещо, за което той знаеше. Щеше да бъде добре да започнат с шифтърите и след това да продължат с останалите.

— Срещал съм се с няколко. Задушевният ни разговор не се получи, ако разбираш за какво говоря. И съм виждал вампири, няколко демона...

— Какво? — Химикалът, който тя автоматично беше взела, за да си води записки, падна от пръстите ѝ. Не са успели със задушевните разговори? Това прозвуча така, сякаш другите шифтъри за него са също толкова непознати, колкото вампирите, например. — Но родителите ти...

— Починали са, когато съм бил на няколко месеца. — Гит повдигна рамене, сякаш това не беше от значение за него — просто един епизод, случил се много отдавна и без никакво значение. — От тогава съм живял в приемни семейства.

Емили рязко въздъхна.

— Какво си помисли, когато за пръв път се преобрази? — В животно, без да има някой наоколо, които да му покаже, да му обясни... О, Боже! Сигурно е било истински кошмар.

Колин се обърна и погледна през прозореца.

— Мислех, че умирам.

Емили не каза нищо. Просто изчакваше.

— Костите ми се чупеха, усукваха — стисна зъби. — Знаеш ли какво е, да чуваш чупенето на собствените си кости?

Не, тя не знаеше.

— Н-но аз мислех, че такава промяна не е болезнена за вас. Разказвали са ѝ, че процесът прилича на слънчево изгаряне, разпространяващо се по кожата на цялото тяло.

— Първият път е много болезнено. Дяволски боли. Сякаш вътрешностите ти експлодират. Всичко се променя и трансформира. Първо се променят ноктите — израстват и се превръщат в животински. След това зъбите — стават дълги и остри. Появява се козина. — Гит замълча, поклати глава и отново и погледна. Тя отново видя болката в очите му от спомените. — Опитах се да извикам за помощ, но в този момент вече бях загубил човешкия си глас.

— А какво почувства, когато преобразяването завърши?

— Че съм някакъв изрод.

Емили хвана бележника си и започна бързо да си води бележки по памет. Травма от първото преобразяваме. Не е знаел за вида си.

— Бях животно. — Мускулите около челюстта му трепкаха. — Не помнех какво по дяволите е станало с мен, и как, по дяволите, съм приел отново човешки вид. Дори мислех...

Химикалката ѝ не се отделяше от листа.

— За какво си мислеше?

Очите му се присвиха и Колин погледна към бележника и химикала в ръката ѝ:

— Док, аз не съм един от пациентите ти. Нямам нужда от психоанализ.

Пръстите ѝ стиснаха здраво прохладния метален химикал.

— Мислех, че искаш да поговорим за...

— За какво? За прецаканото ми детство? За десетте приемни семейства, в които съм живял? За това, че когато за първи път се преобразих в животно, си мислех, че полудявам?

Всъщност, да. Химикалът ѝ отново забърза по листа. *Опасения за лудост. Сериозни проблеми с враждебността.*

— Емили.

Тя замря. Вдигна глава и го погледна.

Колин стана, приближи се към нея, наведе се над бюрото и сложи ръце върху него.

— Не искам да се ровиш в миналото ми, за да разбереш защо...

— Той погледна надолу към записките ѝ, след което процеди през зъби

— ... имам проблеми с враждебността.

Тя реши, че е по-добре точно в този момент да не му напомня, че определено проявява враждебност. Вместо това с опита да бъде тактична.

— Някои хора мислят, че тайната на успешното бъдеще се крие в това, да не отричаш болезненото си минало.

— Тогава тези хора са проклети идиоти. Нещастното минало трябва да си остане погребано до пълното му разлагане.

Е, това определено е една от перспективите. Много внимателно Емили остави химикалката.

— Не исках да... — Тя се прокашля, без да довърши, чувствайки се неудобно и объркано. Психологът у нея се беше събудил. Болката на Колин просто я викаше. Тя облиза устните си и опита пак. — Не трябваше...

— Не трябваше да се чукаш с мозъка ми ли?

Тя присви очи.

— Аз не се чуках с мозъка ти, както ти така мило се изрази.

— Скъпа, ти това работиш — и Колин се наклони още по-напред.

На Емили не ѝ хареса как Гит надвисна над нея, затвърждавайки превъзходството си. Показвайки, че е голям, силен детектив, а тя — един психолог, който трябва да се занимава само със своите неща.

Темпераментът ѝ се събуди и Емили скочи на крака.

— Опитвах се да ти помогна, Гит. Ако не си забелязал, носиш прекалено много багаж със себе си. — И гняв, много гняв.

Постави ръцете си на бюрото и също се наведе към него. Достатъчно близко, за да го целуне. Или да го удари. Толкова ѝ се искаше да направи и едното, и другото.

Колин не откъсваше очи от нея, а кристалният му син поглед преливаше от чувства.

— Разказах ти за миналото си, защото говорех с теб, Емили Дрейк. Не с Доктор Чудовище.

Най-накрая тя разбра.

— Трудно ми е да не бъда Доктор Чудовище. — Гласът ѝ стана тих. Тя толкова дълго работеше с „Другите“, опитвайки се да им помогне, че забравяше как да изключва психолога в себе си.

— Стигнахме до задънена улица — промълви Колин и отстъпи, раздвижвайки раменете си. — Дойдох тук не за да си спомням за проклетото си детство.

Емили облиза устни, давайки си сметка, че още малко и щеше да развали едва започващите отношения между тях. Край него трябваше да мисли повече като жена, а не като психолог.

— Съжалявам, извинявам се. — И това бе самата истина. Съжаляваше, че го беше притиснала, опитвайки се да го превърне в пациент.

— Просто не го прави отново, Док.

Това Емили не можеше да обещае.

— Чуй ме, Колин, за мен е много трудно просто ей така да се изключа, разбираш ли? — Той беше седнал на дивана в кабинета, и затова тя така го възприе, особено след като той заговори за миналото си.

— Ами опитай!

Само присви очи.

— Ще видя какво мога да направя по въпроса и... какво ще кажеш да се опиташ да не се държиш като задник?

Гит премигна, очевидно хванат неподготвен за обидата, която тя му нанесе с нейния спокоен, аз-съм-професионалистка тон.

След което отметна глава, и се изсмя.

Емили се бореше да скрие усмивката си. Добре. Изглежда, нещата между тях отново застанаха по местата си.

— Съгласен съм. — Колин се разходи из офиса, оглеждайки библиотеката и рамкираните Петна на Роршах^[1] на стената.

След като изминаха няколко минути, той просто каза:

— Необходимо ми е да ги узная по-добре. Трябва да съм наясно, с какво се сблъсквам.

Да, разбираше го. Гит не беше добре подготвен, за да се справи със света на „Другите“, особено като се има предвид колко грубо светът на „Другите“ бе предявил права над него. Но преди да започне лекцията, Емили искаше да му зададе още няколко въпроса.

— Значи ти си се срещал с други шифтъри? — Всички „Други“ имаха вродена способност да разпознават съществата от собствения си вид. Демоните виждаха през завесата на магията другите демони. Шифтърите разпознаваха своя вид по миризмата — благодарение на тяхното изострено обоняние. Вещиците и магьосниците усещаха силата на аурата на събратята си.

Подобно към себеподобното. Винаги е било така.

И по някаква причина Емили бе родена с дар да ги усеща всичките. Макар и да не е една от тях.

Колин се докосна до гръбчето на една от книгите.

— Аха, срещал съм... Един, два пъти.

— И си ги усетил по... миризмата, нали? Усетил си, че миризмата на обикновения човек и шифтъра е различна? — Доколкото тя знаеше, шифтърите не можеха да видят какви животни живееха в

онези, които срещаха. Нищо не знаеха и за златистото сияние, което обгръщаше телата им. Това го виждаше само тя.

— Да, усещам ги по миризмата. — Колин поклати глава. — Всички ние миришем на животни.

Тя набръчка носле. Харесваше й ароматът на Колин.

— И така, „Другите“ могат да почувстват съществата от собствения си вид. Демоните виждат през магията черните си очи, които се явяват тяхна отличителна черта. Магьосниците и вещиците усещат движението на силата във въздуха, джиновете могат да чуват мислите си, а заклинателите...

Колин се обърна към нея, повдигнал вежди от удивление.

— Какви заклинатели?

— Чувал си за заклинателите на змии, нали?

Колин кимна.

— Като в Индия ли? Момчетата, които разнасят кобрите в плетен и кошове?

— Правилно — макар и наполовина. Заклинателите са същества, които могат да общуват с определени животни. Могат да разговарят с тях. — Някои знаят езика на змиите, други — на птиците, трети могат да разговарят с котки или кучета.

— А колко видове от „Другите“ съществуват?

О, и как да го обясни по подходящия начин?

— Спомни си за всички легенди и за всяко магическо същество, за което си чувал, и си представи, че всичко това е истина. Така ще добиеш представа за всички видове „Други“.

Стотици, хиляди видове. Някои от тях добри. Други — зли и опасни.

Също като хората.

— Изглежда, в този град има предостатъчно свръхестествени същества. Когато живеех в Грисъм, Илинойс, такива като мен нямаше.

— Да, но ако сега отидеш до Чикаго, например, там ще срещнеш хиляди различни „Други“. — На тях им харесват големите градове. Обичаха ги, и това е факт. — Просто се замисли, Колин. Къде е най-лесно да се скриеш? В някое малко градче в Америка, където всеки съсед знае какво прави другият? Или предпочиташ да отидеш в големия град, където...

— ... ще се разтвориш в тълпата и никой няма да го интересува какво правиш — допълни изречението Колин.

— Точно така. — Емили изчака малко, след което продължи, опитвайки се да изясни нещата за себе си — Ти затова се премести тук, нали?

— Да... Да, предполагам, че това е причината. — И прокара пръсти през косата си. — Нека първо да поговорим за демоните.

— Какво искаш да знаеш за тях?

— Те бързо се изцеляват, нали? — Емили кимна и той продължи — Каква е тази скала от нива, за които говориш постоянно? Първо ниво, второ ниво — какво означава това?

— Демоните могат да правят магии, също като вещиците и магьосниците. Демоните от ниска степен — първа или втора — могат да правят малки фокуси. Например, могат да запалят свещ или да раздвижат въздуха в стаята. Но демон девето или десето ниво... — и сега идваше лошата, много лошата част — ... могат да предизвикат торнадо. Дори пето ниво демони могат да предизвикат пожар или да подчинят съзнанието на човек.

— Какво? — Гит закрачи към нея, свил вежди. — Искаш да кажеш, че тези копелета могат да манипулират хората?

— Понякога. — Ето как се беше родила идеята, че демоните се вселяват в хората. — Ако демонът е достатъчно силен, той може да проникне в съзнанието на човека и да го контролира, или в краен случай да го извади от строя.

Колин заобиколи бюрото и застана много близо до нея.

— Това ли ти се е случило?

— К-какво имаш предвид? — В очите му светеше разбиране.

— Каза, че веднъж за малко не те е изпратил в кома „Друг“. Младежът, който е направил това, е бил демон, нали? Един от тях кое — девето-десето ниво?

Нямаше смисъл да отрича и затова просто каза:

— Да.

Емили видя, че Колин стисна силно зъби.

— И къде е той сега? — В гласа му се усещаше едва сдържана ярост, а в очите му — сиянието на неговия звяр.

— Няма значение. Всичко се случи много отдавна. — А и Майлс няма да може да навреди вече на никого с магическите си умения. —

Както ти споменах, изгорих силите му напълно. — Тя напълно пресуши копелето.

— Щеше ли да успее да въздейства и на мен със силите си?

— И преди тя да му отговори, Колин продължи: — Найл се опита да приложи нещо върху мен там, в бара. Почувствах във въздуха някакво движение, но не се случи нищо.

— Не. — Шифтърите бяха едни от най-силните свръхестествени същества. Защото имаха не само една душа и едно тяло, а два пъти повече — две души и две тела. И силата, която идваше от тази двойна връзка, ги правеше твърде силни за демоните. — Силният шифтър е единственият от „Другите“, който може да се противопостави на демонската сила.

— Е, това вече е нещо. — Колин отново беше стиснал челюсти и в очите му пак се появи блясък. — Как, по дяволите, си успяла да се срещнеш с мъж като него?

Емили преглътна. Отдавна очакваше този въпрос. И понеже вече набута своя нос в личния му живот, реши, че Колин има право да знае истината и за нейното минало.

— Любовник ли ти е бил?

— Не, той беше... — Кой, по дяволите, беше той за нея? — Цял живот съм се чувствала различна от останалите. Хората не ме разбираха и аз се съмнявах, че изобщо някога ще ме разберат.

Колин мълчаливо я гледаше и Емили бе сигурна, че я разбира.

— Когато бях на осемнадесет, попаднах в бара на Найл — привлякоха ме магическите вълни, които се усещаха във въздуха около него. Найл, разбира се, винаги е знаел, че съм човек, но въпреки всичко разрешаваше да влизам. Мисля, че го забавлявах. — И той я наблюдаваше — бездънният поглед на черните му очи я следваше навсякъде.

— Найл беше този, който ме запозна с Майлс. — Още в първия момент Емили усети излизащата от Найл черна енергия и се стараше да го избягва. Но какъв негодник е бил той всъщност, тя разбра едва след като той организира запознанството ѝ с Майлс.

Колин се напрегна.

— Майлс?

— Милият демон, който ме нападна в „Парадайз Фаунд“.

Ръцете на Колин се свиха в юмруци.

— Знаеш ли, понякога се чудя за това. Мисля си, че...

— Мислиш си какво?

— Че Найл ме е проверявал. — Емили поклати глава. — Но в това няма никакъв смисъл, нали? — Само че, тя не можеше да се отърси от тези си подозрения. Между другото точно Найл я запозна с Майлс една нощ, докато тя се наслаждаваше на музиката на една банда в клуба. Всяка вечер след това, когато влезеше в „Парадайз Фаунд“, Майлс беше там и я чакаше. Винаги мил. Винаги джентълмен.

До вечерта, в която я нападна.

А Найл наблюдаваше от сянката.

— Знаеш ли, аз не смятам, че Найл е толкова добър, колкото гледа да се изкара.

Да, Колин навярно е прав.

Алармата на китката ѝ започна да вибрира и тя въздъхна. Време беше за сеанса ѝ с Марджи в дванадесет.

Колин отново се намръщи и бръчките около очите му се очертаха по дълбоко.

— Какво, по дяволите, е това?

Острият слух на шифтърите. Емили показа ръката си.

— Алармата ми. Време е за следващия пациент. — Всъщност тя ѝ се зарадва. Така можеше да отложи неприятния разговор.

— С други думи казано, трябва да си ходя. — Колин се отпусна и дори успя да се усмихне. — Добре, Док. Ще се видим довечера.

— Довечера?

— Разбира се. — Вдигна ръка и погали бузата ѝ. — Когато дойда да те взема.

Стомахът ѝ се напрегна. В очакване, не от страх.

— Не помня да съм те канила.

Колин бавно започна да накланя главата си.

— Трябва да си довършим урока.

Урокът по Друговъведение.

— Хм, да, вярно...

Той въпросително повдигна вежда.

— Разочарование ли долавям в гласа ти?

Емили се изчерви. Трябваше да бъде откровена.

— Аз...

Устните му леко докоснаха нейните. Топли, влажни, отворени...

Боже, тя харесваше начина, по който я целуваше. Харесваше бавното плъзгане на езика му в устата си. И вкусът на Колин... като гъст шоколад. А Емили винаги е имала слабост към шоколада.

Гит бавно се отдръпна от нея.

— Знаеш ли, Док, дяволски се радвам, че не си била любовница на Найл.

Тя също.

— И сега, когато вече съм бил в кабинета ти, ме споходи една фантазия...

О, да! Тя също вече имаше няколко свои.

Колин погледна към дивана.

— Основно си представям дивана. И ти, лежаща на него. Абсолютно гола, разбира се.

Разбира се! О, проклятие! Отново я обля горещата вълна. Не трябваше днес да облича черно поло.

Ах, по дяволите, кого се опитваше да излъже. Тя е възбудена. Защото също можеше да си представи Колин на дивана. И в нейните фантазии той определено беше гол.

Стегни се. Пациентът те чака. Сега не е подходящото време за див секс.

— Ще се видим довечера — той отпусна ръка.

— Д-добре.

Колин се отправи към врата. Емили бавно го последва, опитвайки се да успокои сърцето си.

— Добър ден, д-р Дрейк! — приветства я веселият глас на Марджи в момента, в който Емили стъпи в приемната.

Емили насила ѝ отправи дружелюбна усмивка. Марджи ѝ харесваше, сеансите с нея ѝ доставяха удоволствие, но точно днес не можеше да намери оправдание за перфектната ѝ точност.

Само няколко минути, за да възвърне контрола над тялото си... това беше всичко, което искаше.

— Привет, Марджи.

В края на своите седемдесет години, с грива черни прошарени коси, Марджи бе въплъщение на самата елегантност. Облеклото ѝ беше с безупречно качество, а във въздуха се носеше аромата на френски парфюм.

Голяма плетена кошница стоеше на стола до нея. От която в този момент се чуваше съскане.

Колин спря и хвърли бърз поглед към Марджи и кошницата.

Марджи невинно му се усмихна.

— Добър ден, госпожо.

Кошницата отново просъска, при това силно и явно раздразнено, след думите на Колин.

Емили се прокашля. Време е да се намеся, преди Колин да стане твърде дружелюбен с пациентката ми.

— Благодаря, че дойдохте, детектив. Ще очаквам с нетърпение следващата ни среща.

Колин откъсна поглед от кошницата.

— Аз също, Док. Аз също...

И излезе.

— Хм-м-м — хъмкането дойде от Ванеса, която в този момент се намираше в противоположния на Марджи и кошницата ѝ ъгъл на стаята и сякаш се опитваше да изчезне, сливайки се с тапета.

Тя не изпитваше удоволствие от посещенията на Марджи така, както Емили. Но ако трябваше да бъде честна, неприязънта на Ванеса не беше свързана с личността на Марджи, а онова, което бе в кошницата.

Емили с жест покани пациентката си да влезе в кабинета.

Затвори и заключи вратата, докато гледаше как Марджи се настанява на дивана, слага кошницата до себе си и маха кръглия капак. Сега съскането беше много по-силно от преди.

Емили заобиколи бюрото, седна и взе химикала.

— Върху какъв проблем ще работим днес?

Марджи извади големия бирмански питон албинос от кошницата и го погали. Змията се извиваше под пръстите ѝ, а оранжево-жълтите шарки веднага привлякоха погледа на Емили.

Питонът отново засъска.

— О, Джордж, престани — Марджи се намръщи и го погледна. — Така се държи вече цели два дни. Съска ли, съска... Не ми е казал дори една дума.

Емили взе бележника си. „Джордж пак е обявил мълчалив бойкот. Отново!“

— Всичко започна, когато при мен в петък дойде един джентълмен — Марджи леко се изчерви. — Ами, Джордж го погледна и се опита да се увие около крака му...

— Чух, че снощи си преживял леко вълнение — Брукс се облегна на стола си и преплете пръсти под брадичката си. — Разхождал си се с хубавата психоложка по улицата, когато са ви нападнали, така ли? — В гласа му се долавяше смях, но в очите имаше истинска загриженост.

— Аха, някакви нещастници — демони по точно — ни пресрещнаха точно, когато си тръгнахме от „Парадайз Фаунд“. — Колин поклати глава. — Полицията изпрати патрулка, но... — и сви рамене, — в тази част на града можеш много лесно да се скриеш, ако не искаш да бъдеш намерен.

Колин затвори папката с досието на Майерс.

— Хей, я ми кажи, успя ли да поговориш с приятелката на Жертвата?

— Аха — и Брукс леко подсвирна, настанявайки се по-удобно. — Тя е една от онези сладурани по кориците на списанията. Според мен е прекалено слаба, но...

— Къде е била Джилиан онази нощ, когато са убили Престън? — прекъсна го Колин. Трябваше да го прави винаги, когато Тод започнеше да говори за красиви жени. В противен случай той щеше да продължи да говори, и да говори...

Брукс премигна.

— Коя, по дяволите, е тази Джилиан? — Той се изправи, облегна се напред и се взря в отворения файл на монитора. Приятелката му се казва Хилъри Бишоп. Познаваш я — племенницата на кмета и...

— Зная от надежден източник, че жертвата се е срещала с момиче на име Джилиан Нимънт — той за секунда замълча, за да може Брукс да поеме информацията. — На теб това име нищо ли не ти говори?

Партньорът му поклати глава в отрицание.

— Никога не съм чувал за нея. Нито семейство му, нито приятелите, нито съседите... — Брукс се усмихна с неговата невинна-довери-ми-се усмивка. — И повярвай ми, ако те са знаели за нея, аз също щях да знам.

— Трябва да я открием — изрече Колин, почуквайки с папката с документите в ръба на бюрото си. Така. Значи Джилиан беше малката мръсна тайна на Престън...

Но ако тя беше тайната, довела до убийството му?

Имаше само един начин да разбере.

Няколко часа по-късно Колин и Брукс стояха на площадката пред апартамента на Джилиан. Когато видяха разбитата ключалка и увисналата на една панта входна врата, двамата едновременно посегнаха към оръжието си.

— Ще те прикривам — беззвучно, само с устни произнесе Брукс.

Колин кимна. Той приклепна до стената и силно удари с юмрук по вратата.

— Джилиан Нимънт! Полиция! Трябва да говорим с вас!

Никакъв отговор. Но отчитайки състоянието на разбитата врата, не го и очакваха.

— Госпожице Нимънт! Ние влизаме! — Колин вдигна пистолета, пое си дълбоко дъх и бутна вратата.

След което се втурна вътре, приведен към пода и огледа стаята..., която беше напълно разгромена — преобърнати столове, диванът бе разкъсан на части, по пода имаше разпилени книги и вестници.

Колин започна да се придвижва по дясната стена, предполагайки, че следващото помещение трябва да е спалнята. Брукс пое по лявата.

Когато зави зад ъгъла се оказа пред още по голям хаос — счупено огледало, превърнат в трески скрин.

И нито следа от Джилиан.

— Изглежда някой ни е изпреварил — измърмори Брукс, сваляйки пистолета си. — Проклетие, жената трябва сериозно да е ядосала някого — и бавно въздъхна.

Колин си проправи път до малката гардеробна.

— Дрехите ѝ ги няма. — Не са разхвърляни по пода. Не са разкъсани. Просто ги няма.

Гит се отправи към банята. Брукс вече беше вътре, разглеждайки парчетата, от разбитото огледало.

— Не виждам нито четка за зъби, нито паста — Тод погледна към Колин. — Изглежда, че нашето момиче е изчезнало, преди да пристигне онзи, който е причинил хаоса тук.

— Трябва да извикаме екипа, все пак, за да огледа. — И Колин извади телефона си. Единственото, до което се бяха докоснали, беше вратата на входа. Можеха да извадят късмет и да открият някакви отпечатъци в апартамента.

— Каква е вероятността, че... — бавно попита Брукс, докато вървяха към входната врата, — ... че квартирата на тази жена, за която ти твърдиш, че е любовница на Престън, е разгромена случайно?

— Бих казал, че има голяма вероятност Джилиан да е знаела нещо. — И ако е избягала, по всичко личеше, че ще им се наложи да поработят доста здраво, за да я намерят.

— Как смяташ, дали е намерил това, за което е дошъл? — Брукс огледа гостната, задържайки поглед върху потрошената мебел и разбития компютър.

Колин сви рамене и набра номера, който му трябваше.

— Може да не е търсил нищо.

Брукс удивено повдигна вежди.

— Мислиш, че може да е предупреждение?

Разбира се, бяха се сблъскали с подобни случаи. Разбити къщи, надраскани автомобили — всичко, което можеше да уплаши свидетелите и да ги принуди да не разговарят с полицията.

— Да, мисля, че може и това да е.

Кафявите очи на партньора му се присвиха, докато се вглеждаше в пода. След което клекна и извади от задния си джоб чифт латексови ръкавици.

— Какво намери?

Брукс внимателно отмести дървено парче от масичка за кафе.

— Прилича ми на бележник — и той вдигна малка синя книжка. — Може би ще успеем да изясним последните й действия, преди нашето момиче да е решило да отскочи някъде.

Да отскочи. Мил начин на изразяване.

— Имаш предвид, преди да избяга толкова бързо, колкото може, от преследващия я психопат ли?

— Да, точно това имам предвид. — Брукс започна да изучава написаното в бележника, бързо прелиствайки страниците. — Така, нека сега да видим какво е планирала дамата за деня, в който е бил убит Престън. — Той подсвирна. — Проклет съм...

На другия край на линията операторът тъкмо вдигна слушалката и започна да записва адреса на местопрестъплението.

— Задръжете така — Колин присви очи. — Какво откри?

Брукс му подаде бележника.

— Обърни внимание на срещата на Джилиан в един часа. Очите му пропъльзяха през страницата. С красив женски почерк беше написано: 2301 Мистро Тауър, д-р Дрейк.

Напрежението скова тялото му. 2301 Мистро Тауър. Това е кабинетът на докторката. Джилиан Нимънт се е срещала с Емили.

— Добрата докторка каза ли ти, че познавала Джилиан Нимънт? — студено попита Брукс.

По пътя за дома на Джилиан Колин му беше разказал, че двамата с Емили бяха изяснили коя е била любовницата на Престън. Естествено не поясни, че разбраха за нея от демон. А сега излизаше така, че не само той криеше информация от партньора си.

— Каза ли ти? — настоя Брукс, докато в очите му пропъльзяваше подозрението.

Операторът започна да мърмори нещо в слушалката.

— Не — най-накрая проговори Колин с тих глас. — Не ми каза. — И той имаше намерение да разбере, защо докторката не му беше споменала за този важен факт, по дяволите.

[1] Херман Роршах — швейцарски психолог, чиито тест, наречен Тестът на Роршах е метод за психологическо оценяване, в което възприятието на субекта за мастилени петна се записва и след това анализира. ↑

ГЛАВА 8

Колин пристигна при Емили след осем, но в минутата, в която той прекрачи прага, тя разбра, че нещо не е наред. По дяволите, нямаше нужда да притежава някакъв дар, за да разбере, че мъжът беше ядосан.

Колин мълчаливо премина покрай нея, събличайки старото си и поизносено кожено яке.

— Привет и на теб — измърмори Емили, затваряйки вратата. След страстната им целувка в нейния офис очакванията ѝ бяха за съвсем различно приветствие.

Малка поправка — тя всъщност очакваше едно по-въодушевено приветствие.

— Нека да позная — неприятности на работата, нали? — И тя го последва. Само след едно посещение в дома ѝ Гит се държеше така, сякаш това е неговият дом, не нейният.

Колин хвърли якето си върху дивана и започна да ходи напред-назад пред камината.

— Лош ден, ли? Може и така да се каже. — Върху скулите му мускулите му играеха. — Трябва да ти задам няколко въпроса, Док.

Колин беше сериозен. Много сериозен. От неприятното предчувствие в стомаха ѝ нервно запърхаха пеперуди.

— Ами, казвай. — Отмести якето му и седна. Опита се да не обръща внимание на факта, че явно тази среща нещо не вървеше така, както я бе планирала.

— Защо не ми каза, че познаваш Джилиан Нимънт?

Емили преглътна.

— Какво?

Колин тръгна към нея:

— Чу ме.

Емили поклати глава.

— Не съм ти казала, защото не я познавам. — Нима бе решил, че тя крие информация от него?

— Имала е уговорен час при теб миналия петък — в един часа.

— Не, не е вярно — отвърна тя, гледайки право в пронизителните сини очи на Колин. — Няма такова нещо.

Той наклони глава.

— Твоето име е в бележника ѝ. Както и твоят адрес.

— Пак ти казвам, че аз не познавам тази жена. Защо просто не я попиташ и...

— Не мога да го направя. Джилиан Нимънт е изчезнала.

— Изчезнала е? — О, това изобщо не прозвуча добре.

— Съседите ѝ разказаха, че за последен път са я видели миналата сряда — хвърлила куфара си в багажника на колата и заминала. Направила го е много бързо. — Колин следеше Емили с безизразно изражение на лицето си, очаквайки нейната реакция. — Оттогава не се е появявала и на работа.

Емили усещаше подозренията на Колин, насочени към нея.

— Слушай, Колин, аз не познавам тази жена и...

— Тя не ти е пациентка, така ли?

— Току-що ти казах, че не познавам тази жена.

— Но ти би защитила пациента си, нали така, Док?

Намекът бе прекалено ясен, за да го пренебрегне. Емили скочи на крака.

— Да, бих защитила конфиденциалната информация. Бих го направила. Но не бих защитила никой, който е замесен в убийство, ако питаш за това. — Разпитваше я, правеше онова, с което всъщност се занимаваше тя като психотерапевт.

Сърцето и туптеше лудо, докато ръцете ѝ бяха свити в юмруци. Колин смяташе, че тя го мами, че прикрива убицеца.

В тази ситуация нямаше дори спомен от доверие.

Но ти също не му вярваш, не и напълно. В противен случай щеше да правиш любов с него миналата нощ, заядливо ѝ припомни вътрешният ѝ глас.

Изглежда, че и двамата имаха проблем с доверието. А това беше лош знак.

— Ако не ми вярваш, защо просто не попиташ Ванеса? Тя ще потвърди, че не съм лекувала Джилиан.

— Партньорът ми го прави в момента — и Колин скръсти ръце на гърдите си. — Така че, ако имаш нещо да признаваш, Док, сега е

моментът.

Ах, че задник!

— Участвам с теб в разследването — припомни му тя, в случай че е забравил. — Аз не съм една от твоите заподозрени и съм сигурна, дяволите да го вземат, че не оценявам начина, по който разговаряш с мен като с такава.

От кухнята се разнесе звън. Вечерята.

Емили го заобиколи, чувствайки се като глупачка. Като пълна идиотка. Сега вече нямаше никакъв начин двамата да седнат на романтична вечеря. Този задник смята, че тя..., о, по дяволите, тя дори не знае какво мисли той.

Отвори фурната и извади лазанята, която приготви с такова старание. Със сигурност не беше майстор готвач, но с течение на годините се бе усъвършенствала да приготвя няколко блюда просто страхотно. И лазанята беше едно от тях.

Остави горещата тава върху плота на печката и се обърна...

Колин стоеше със смаян поглед на вратата на кухнята, оглеждайки подредената маса за двама — двете чинии, двата прибора, двете свещи...

Страните й порозовяха, но не от топлината, идваща от печката.

— Ти си готвила?

Да, и това ако не е Капитан Очевидност.

А тя не е ли кралицата на глупаците? Той й каза, че ще дойде, за да продължат разговора за Другите, не е споменал за среща.

Но въпреки всичко, тя отдели време, за да приготви вечеря. Което сега вече й се струваше тъпо. Отдели време за душ и преобличане. Дори остави косата си пусната... Не че Колин забеляза нещо.

— Ами да, понякога и аз трябва да ям — промърмори кръстоса ръце. Как да го изгони от дома си?

Колин вдъхна аромата.

— Мирише вкусно.

— Аха. — Емили започна да потропва с десния си крак. Реши да го кара направо. — Искам да си вървиш.

Колин премигна.

— И то сега. Искам да си тръгнеш точно сега. — Докато не се е ядосала още повече.

Той поклати глава.

— Трябва да поговорим по случая...

— Искаш да кажеш, че още не си приключил с разпита ми ли? —

От профайлър в заподозрян само за двадесет и четири часа. Можеше да поспори, че това не се случва често.

Всъщност, можеше да се обзаложи, че това се е случвало единствено на нея.

Доктор Чудовище отново нанася удар.

Устните на Колин се присвиха в тънка линия.

— Просто си върша работата. Аз съм длъжен да попитам...

Думите му бяха прекъснати от приглушения звън на мобилния му телефон.

Емили въпросително повдигна вежди.

— Обзалагам се, че това е Брукс — изрече той.

О, ама разбира се! Звъни, за да докладва за разговора си с Ванеса.

Колин изръмжа и извади телефона от джоба си.

Емили гледаше право в него в нетърпеливо очакване.

— Да, Брукс, вече съм тук. — Пауза. — Значи, тя потвърди насрочената среща?

Какво? Едва ли. Няма ло е никаква насрочена среща с Джилиан Нимънт.

— Хм... Аха, това е интересно.

Интересното щеше да бъде, ако тя не помнеше клиентите си. Да, с това определено е съгласна.

Колин удивено се разсмя.

Смях ли? О, този мъж започваше да й лази по нервите.

— Мисля, че това е доста любопитно. — Малка пауза, след което последва — Ще говорим утре. В осем, нали? — И той натисна бутон за прекъсване на връзката, след което наклони глава и изучаващо я погледна. — Изглежда, че миналия петък наистина си имала уговорена среща.

— Аз. Не. Съм. Имала. Уговорена. Среща. С. Джилиан. Нимънт — Тя бавно отдели думите и наблегна на всяка една от тях напълно съзнателно.

— Не, не си имала.

Внезапното му съгласие я изненада.

— Имала си среща с Мишел Том. Ванеса е отбелязала, че това е среща за „опознаване“. — Колин прибра телефона си пак в джоба. — Може би ще ми кажеш, какво означава „опознаване“.

Емили отговори наизуст.

— Аз винаги правя първа опознавателна среща с този, който иска да се възползва от услугите ми. Преди да се съглася да работя с него в качеството си на психотерапевт, аз правя една опознавателна среща с него — седим, разговаряме и...

— И ти използваш дара си, за да разбереш кой седи пред теб обикновен човек или Друг.

Емили кимна. И още — на тези срещи тя отпускате менталната си защита, за да разбере степента на сила на клиента си. Ако усетеше отпечатък от тъмна или неконтролируема сила, тя вежливо му съобщаваше, че графикът ѝ е препълнен и няма възможност да включи нов пациент в него.

— Ванеса е казала на Брукс, че Мишел Том така и не се е явила на уговорената среща.

И Гит смяташе, че Джилиан Нимънт и Мишел Том са едно и също лице.

— Защо ѝ е да използва измислено име? Имам предвид, че така или иначе не се познаваме.

— Не зная. Има и други неща, които не зная за госпожица Нимънт.

— Мислиш ли, че ще успееш да я намериш? — И то жива.

— Ще направя всичко възможно. — Това определено не беше отговора, на който се надяваше Емили.

Опита се да си спомни миналата петъчна вечер. Беше раздразнена, когато Ванеса ѝ събщи, че пациентката ѝ не се е явила в уговорения час. Сега се засрами от самата себе. Беше се раздразнила, когато Джилиан... какво? Била е в опасност? Бягала е, за да спаси живота си?

Била е убита?

Емили преглътна. И защо Джилиан е искала да се срещне с нея?

Навярно никога нямаше да разбере.

— Док, Емили, аз трябваше да те разпитам за нея. — Колин пристъпи крачка напред и разкри обятията си.

О, сега пък започна да се прави на мил. Когато престана да я подозира в съучастие в убийство.

Дяволски много я дразнеше това, че го разбираше. Колин е ченге, работещо над най-нашумялото убийство в града. Намерил е името ѝ в бележника на Джилиан. И ако не започнеше да работи в тази насока, то Емили щеше да изпитва сериозни съмнения относно качествата му на детектив.

Както и в моралните му такива.

Но той се бе хванал за тази нишка. Беше успял да я извади от кожата ѝ, да я оскърби и да прецака романтичната ѝ вечер, но си бе свършил работата.

— Следващия път, Гит, не нахълтвай, размахвайки значката си. — Тя игнорира протегнатите му ръце и му обърна гръб.

Колин въздъхна тежко.

— Прецаках всичко, нали?

Хм. Капитан Очевидност явно отново се появи. А може би трябваше да му даде още един шанс? Емили се обърна към Колин, стиснала нож в ръката си.

— Не ми харесват методите ти, Гит, но разбирам защо трябваше да ми зададеш въпросите си. — И защо Брукс трябваше да разпита Ванеса. Емили предполагаше, че нейната помощничка едва ли е оценила прекъсването — сряда вечер беше сборът на ковена на магьосниците. И това вечерно събиране си имаше ритуал, изискващ пълна голота под нощното небе.

Затова имаше доста добра представа какво беше казал Брукс, за да предизвика учудения смях на Колин малко по-рано.

— Разбираш, така ли? — Колин разсеяно хвърли поглед на блестящото острие на ножа в ръката ѝ.

— Аха... И още нещо, Гит. Следващия път — а тя искрено се надяваше, че няма да има такъв, — се опитай да играеш ролята на доброто ченге. Поне при мен това върши по-добра работа.

И започна да разрязва лазанята. Колин продължаваше да стои на мястото си, но Емили усещаше напрежението, излъчвано от тялото му. Стоеше неподвижно, мълчеше и просто я гледаше. Настоятелно я гледаше.

След няколко минути се предаде, наблюдавайки го с крайчеца на очите си.

— Е, ще вечеряме ли? — измърмори тя. И махвайки към масата, заповяда: — Сядай! Няма смисъл да се отказваме от хубавата вечеря. Освен това, не сме приключили разговора си за Другите. — Тя също можеше да се държи като професионалистка.

И трябваше да довършат урока си по Друговъведение.

И искаше Колин да остане.

Изглежда, че и двамата имаха проблеми с доверието, но никой не е съвършен.

Нито Доктор Чудовище, нито шифтърът.

А пък съвършенството... Емили разбра, че съвършенството може да бъде много скучно. И след като беше изживяла част от живота си в строг режим, разписан минута по минута, Емили беше готова да оцени и малкото несъвършенство.

И щеше да бъде по-добре, шифтърът да го бе разбрал. Даваше му последна възможност и се надяваше той да не се издъни.

И така, той се облажи по царски. Накрая докторката все пак му разреши да остане за вечеря. Вечеря. Жената беше готвила за него. Сложила свещи на масата. И дори извадила красиви чинии. Не помнеше, някой друг да го е правил.

Разбира се, жените в живота му бяха предостатъчно, но обикновено той ходеше с тях до ресторанта. И такива отношения не продължаваха по-дълго от няколко търкаляния в легло то и няколко ефектни вечери.

Никога не е имал такава уютна и отпускаща среща. И да, въпреки че първия половин час от нея прекара, разпитвайки Емили, той все още го броеше за среща.

Втора по ред.

Чудеше се, дали докторката ще го допусне до втора база.

Поне все още можеше да се надява.

— Така, и това е главната разлика между вълшебници и магьосници — магьосниците притежават същите сили, но използват черна магия. И ако ти направиш някога грешката да наречеш вълшебника магьосник... — Емили направи пауза и отпи от виното. — ... то те очакват големи неприятности, защото по този начин ще си им нанесъл голямо оскърбление.

— Разбрах. Ще се постарая да го запомня. — По време на вечерята Емили говореше само за Другите.

Сега вече Колин знаеше, че заклинателите могат да разговарят само с един вид животно, затова някои бяха свързани със змиите, други с птиците и т.н. Че имаше два вида вампири — едните родени като такива и наричани Чистокръвни, а вторите — създадени, или Преобразени. За да се превърнеш във вампир, не трябва три пъти да обменяш кръв, както е написано в книгите. Вампирът трябва да обезкърви жертвата си почти до сухо, след което бъдещия вампир трябваше да отпие от своя „родител“ — така Емили наричаше такива вампири, и хоп, готово — имате си чисто новичък вампир.

Колин я разпита и за шифтърите. Емили бе права, че той трябваше да разпознава себеподобните си по миризмата. И той наистина го можеше. Зад такива, като него, се носеше богата и дива естествена миризма. За пръв път Колин я беше усетил, когато бе на деветнадесет, още съвсем зелен. Натъкна се на шифтър-мечка и така се удиви, че едва не изпусна оръжието си.

Мечокът беше нахлул в пустеещ дом в търсене на храна. Когато Колин пристигна, шифтърът почти пред очите му се превърна — леко и бързо — от животно в човек.

След което се извини за причинените щети.

— Извинявай, приятел, звярът просто се освободи — и му намигна. — Ти знаеш, как стават тия работи.

— И така... — мекият глас на Емили извади Колин от спомените му. — Искаш ли да знаеш още нещо?

— Да — той отпи от виното си. Всъщност не обичаше вино. Дайте му бира и ще е един щастлив мъж. Но виното, което Емили му предложи, му хареса. Сладичко. И мъничко тръпчиво.

За Колин вкусът му наподобяваше вкуса на самата Емили.

В този момент разбра, че бяха минали повече от осем часа, откакто я целуна за последен път. А това бе дяволски много време.

Опита се да се намести по-удобно на стола. Откакто влезе в дома ѝ, ерекцията му не беше намаляла. Косите на Емили бяха пуснати и меките копринени кичури леко обгръщаха раменете ѝ. Беше облечена в лека рокля със съвсем тънички презрамки. Едно леко подръпване и Колин бе сигурен, че ще може да ги скъса.

Освен това, беше готов да заложи месечната си заплата, че Емили не си е сложила сutiен, защото можеше да види очертанията на зърната ѝ. Нейните сладки, идеални зърна.

Колин все още ги усещаше на езика си, виждаше порозовелите ореоли...

— Хм, Колин?

Той премигна и усети, че Емили току-що го бе хванала да разглежда гърдите ѝ.

О, супер! Това определено беше начинът да очарова такава жена като нея. Да се държи като джентълмен... не беше точно онова, което му се отдаваше добре.

Колин с усилие отмести поглед от съблазнителните хълмчета, надничачи от деколтето на роклята ѝ. Осмели се да я погледне в лицето и му стана ясно, че тя го наблюдава внимателно. Зелените ѝ очи зад стъклата на очилата изглеждаха големи и загадъчни.

— Каза, че искаш да ме питаш за още нещо.

— Да, точно така. — И с лек звук остави чашата на масата. — За шифтърите-вълци.

Тя се напрегна.

— Какво по точно? — попита, докато прокарваше пръсти по ръба на чашата си.

— Те действително ли са толкова ужасни, колкото твърдят за тях? Другите шифтъри, с които съм се срещал, всички ми повтаряха едно и също — да се държа настрана от вълците, и обясняваха колко са опасни. — Опасни. Да, това бе най-лекото от определенията, които беше чул. Другите бяха психопати, родени убийци, примитивни.

Емили спря да поглажда чашата си и напрегнато впи очи в неговите.

— Шифтърите-вълци са изключително опасни, Колин. Дори не мога да ти опиша колко. Техният вътрешен звяр... той винаги се опитва да подчини тези, които го носят — и мъжете и жените.

— Някои ги наричат психопати.

— Защото някои от тях в действителност са такива.

Някои, но не всички.

Емили потърка носа си под очилата:

— Шифтърите като цяло са много емоционални създания. Предполагам, че ти това вече го знаеш, нали? — И тя му се усмихна леко. — Шифтърите-вълци обаче могат да бъдат в пъти повече емоционално интензивни. А когато вълкът намери своята половинка, своята сродна душа, той ще направи всичко за нея. И като казвам

всичко, имам предвид действително всичко, за да я защити. Може да нападне и дори да убие, ако сметне, че половинката му е в опасност.

— Да, не всички. — Емили се наклони напред със сериозно изражение на лицето. — Аз смятам, че точно поради тази причина, нивото на психозата при тях е толкова високо. Тези създания се нуждаят от своята половинка толкова силно и толкова отчаяно, че когато изгубят надежда да я открият, губят контрола над самите себе си.

Е, това вече беше доста интересно.

— Искаш да кажеш, че шифтърът-вълк, който е открил половинката си, се избавя от този психологичен проблем?

— Не точно. Те остават спокойни дотогава, докато няма заплаха за нея. — Емили поклати глава и се изправи на стола.

— Разбира се, това е моето лично мнение, основано по-скоро на инстинкта ми, предполагам. Не че съм имала възможност да изучавам тези момчета.

— Разбрах. — Освен това, популацията на шифтърите-вълци не беше толкова обширна.

— Но моето мнение се основава на контакта ми с други шифтъри — продължи Емили със сериозен и професионален глас. — И аз съм действително убедена, че това би обяснило много неща за психологията на шифтърите-вълци.

Колин разбра, че е длъжен да зададе още един въпрос.

— Ти каза, че си се срещала с шифтър.

— Да — червенината плъзна по бузите ѝ.

— Но когато се срещнахме за пръв път, останах с впечатление, че не харесваш такива като мен. — Направи пауза, достатъчно дълга, за да я погледне изпитателно в очите. — Или точно мен не хареса?

— Аз... аз... — Тя се запъна, търсейки правилните думи. Ух! Доста необичайна ситуация за Доктор Чудовище.

— Та, точно кое е, докторке? Имаш нещо против всички шифтъри или конкретно към мен?

Емили му хвърли мрачен поглед.

— Нито едното, нито другото... — И тя присви леко рамене. — Истината е, че когато се срещнахме, аз малко... се поколебах. Ти знаеш, че шифтърите имат определена репутация в свръхестествения свят. Сред „Другите“ точно шифтърите са най-силните в

заблужденията и манипулациите. Имам предвид... добре де, вие, момчета, живеете, като постоянно криете от заобикалящия ви свят своята истинска същност.

— А ти не, така ли? — тихо се поинтересува Колин. — Да не би да искаш да ми кажеш, че ти не заблуждаваш хората? Не ги лъжеш? Не се криеш? — В това и двамата толкова си приличаха, че Колин беше прав, подозирайки, че тя не искаше да си го признае.

— Аз никога не съм твърдяла, че съм съвършена. — Емили примигна стреснато, осъзнавайки, какво призна току-що.

— Нито пък аз.

— Така е. — В очите ѝ се появи някаква тайнственост. — Но аз и не искам да бъдеш съвършен.

И в този момент Колин осъзна, че докторката дори и да не вярва на такива като него, че дори да не иска да му се довери, го желаше. Успя да види, как в ярките ѝ изумруденозелени очи свети страст.

Неистова, всепоглъщаща страст — същата като тази, която чувстваше и той.

Не, тя не се доверяваше напълно на шифтърите. Може би никога нямаше да го направи. На Колин не му пукаше за отношението ѝ към другите от неговия вид. Всичко, което имаше значение, бяха чувствата ѝ към него. И може би, само може би, — тя щеше да успее да му се довери.

Без повече игри.

— Желая те. — Грубо. Силно.

Тя преглътна.

— Аз... аз зная.

Докосна ръката ѝ. Усещането на гладката, копринена кожа под пръстите му беше страхотно.

— Ти също ме желаш.

Емили кимна. Зърната на гърдите ѝ се напрегнаха и издуха плата над тях. Колин усети как във въздуха се понесе ароматът на възбудата ѝ.

Да, докторката наистина го желаше.

Само ако можеше да завоюва доверието ѝ.

Емили стана от масата и отнесе чашата си до мивката. Погледът му проследи краката ѝ..., м-м-м толкова дълги и голи, а и така му се

искаше да докосне нежната им кожа. Беше обула сандали с тънки каишки. Черни.

— 3-защо не се преместим в гостната?

Той, разбира се, би предпочел спалнята, но както се казваше в онази стара поговорка — когато няма риба и ракът е риба. А след издънката му в началото, разбираше, че няма право на избор.

Стана бавно и я последва, любувайки се на приятната извивка на дупето ѝ. О, Боже, докторката имаше страхотно дупе. Твърдо. Стегнато. Просто създадено за ръцете му.

Емили се задържа на вратата и се обърна, за да го погледне. Не си направи труда да прикрие желанието си. И, по дяволите, нали токущо ѝ призна чувствата си, а и четеше същата страст и в нейните очи.

Без повече игри. Думите изплуваха в съзнанието му. Колин я хвана за китката, придърпа я към тялото си и намери устните ѝ.

Тих стон се отрони от гърлото ѝ, когато тя отвори устни срещу неговите. Господи, толкова беше сладка. Колин не можеше да разбере кой вкус преобладава — на виното или на Емили, но усещаше, че трябва да им се наслади докрай.

Езикът му потъна в топлината на устата ѝ, а ръцете му притиснаха дупето ѝ. Притисна я към възбуждения си пенис и започна да се търка в нея.

Наситеният ѝ аромат обгърна Колин — опияняващ и изкушаващ, който пробуждаше в него звяра.

Пръстите ѝ стиснаха раменете му. Но не в отблъскващ жест. Тя се опитваше да се притисне към него.

Времето за игра определено беше свършило.

Нуждаеше се от нея. Искаше тялото ѝ под своето, голо и готово да го приеме.

Точно сега.

Явно не ставаше за джентълмен, просто не беше в природата му.

Преплете език с нейния. Леко я ухапа за устната, след което с усилие повдигна глава.

— Ако не искаш това, мен, — по добре го кажи сега, Емили. — Докато все още можеше да спре.

Страстта беше замъглила очите ѝ. Под напора на всепоглъщащото, диво желание, докторката, опитваща се да се контролира, бе изчезнала.

— Аз... аз — Емили опита да поклати глава.

Колин стисна челюсти. Тялото му застина. Членът му набъбна гладен, увеличи се и се втвърди от желание.

Тя се канеше да каже „не“.

„А ти какво очакваше? — мислено се наруга той. — Миналата вечер тя ти каза, че всичко става прекалено бързо. А ти я притискаш. Трябва да й дадеш повече време и възможност да бъдете просто заедно.“ Колин вдигна ръце. Чудеше се дали Емили ще му разреши да използва банята ѝ. Защото, за да преживее тази нощ, определено щеше да има нужда от студен душ.

А може би от и помощта на ръката си.

— Не — Емили го хвана за ръцете. — Аз не искам да спираш.

Д-р Дрейк не бе сама.

Той наблюдаваше къщата от скривалището си в храстите. Стоеше отвън, наблюдаваше и чакаше повече от два часа.

Видя пристигането на ченгето — високото, добре изглеждащо копеле, което за малко не го хвана първата нощ. Задържа дишането си, когато мъжът изскочи от джипа.

Все още не беше сигурен как полицаят се досети, че той се крие в храстите през онази нощ. Затова и сега се побоя, че онзи ще усети присъствието му.

Но не, мъжът на бегом изкачи стълбите и започна да удря по вратата. След което влезе вътре.

Какво прави тук ченгето? Трябваше да разбере. В тази ситуация не искаше да поема излишни рискове.

Мъжът можеше да бъде приятел, любовник, клиент. Трябваше да изясни това.

Трябваше да узнае всичко за д-р Дрейк.

— Спечели си още една нощ — прошепна той, разбирайки, че не може да се добере до нея, докато в къщата ѝ има някои друг. Да, това определено не му влизаше в плановете.

Трябваше да издебне момента, когато е сама.

И ще го направи. Беше въпрос на време.

— Не казвай да, ако наистина не го искаш — тялото на Колин, притиснато до нейното се напрегна. — Опитвам се толкова силно, колкото мога, да бъда джентълменът, който ти искаш, но не ме притискай, Док. Всеки мъж си има предел, който може да понесе.

И имаше толкова много, което една жена можеше да изтърпи. Толкова самотни и безсмислени нощи. Проклятие, тя се умори да се страхува, да се крие от живота и от страстта си.

— Аз не искам повече да бъда внимателна — Емили осъзна, че говори истината.

Преди се опитваше да избягва рисковете. През всичките последни десет години.

След срещата си с Колин тази сутрин тя се замисли за много неща. Осъзна, че се отнасяше към него така, както се отнасяше и към Травис. Не го допускаше близо до себе си, не му се доверяваше напълно. Все стоеше в очакване на идеалния момент, за да му сподели тайните си.

Но този идеален момент така и не настъпи. Травис я напусна, докато тя все още внимаваше. И Емили стигна до извода, че ако не рискуваш, животът ти става много скучен.

А тя искаше вълнение, искаше живот, искаше... Колин.

Освен това, Колин вече бе наясно с тайните ѝ или поне с голяма част от тях. И не я смяташе за психически нестабилна заради нейния дар. Не, той определено не я смяташе за ненормална.

Отнасяше с нея, като с жена. Неговата жена.

И това ѝ харесваше. Много.

И затова госпожица Не-по-малко-от-шест-срещи преди леглото свали очилата си, хвърли ги на близката маса и пое риска. Гледайки право в искрящите очи на Колин, Емили произнесе тихо, но ясно:

— Искам да бъда с теб тази нощ.

— Емили...

Стомахът ѝ се сви от неприкритото желание, прозвучало в гласа му. Никой никога не беше произнасял името ѝ с такава неприкрита страст.

— Емили, аз не съм като мъжете, с които си била преди.

Благодаря ти, Боже!

Тя застана пред него с тяло, треперещо в очакване. Знаеше, че той не е като другите. Притежаваше дива, доминираща сексуалност,

която никой от другите ѝ любовници нямаше.

— Няма да мога да бъде нежен. Не и първия път.

Първия път ли? Тялото ѝ потръпна. А колко пъти всъщност смяташе да го направят?

— Не искам да си нежен. — А и „нежен“ не беше дума, която му подходеше. Тя искаше да бъде грубо и бързо, искаше да крещи от удоволствие и дива страст. Искаше всичко.

Един мускул затрепка на челюстта му. Колин огледа коридора и попита:

— Къде е спалнята?

Емили вдигна ръка и посочи към втората врата.

Устните му се извиха в хищна усмивка, в която за секунда проблеснаха остри зъби. Техният вид я уплаши миналия път. Накара я да спре. Сега обаче те само усилиха възбудата ѝ.

Аз не съм като мъжете, с които си била преди. Бикините ѝ вече бяха влажни от страстното очакване.

Колин я повдигна и с лекота я отнесе в спалнята. По-рано тя бе оставила нощната лампа включена и сега меката светлина заливаше стаята. Когато Колин я хвърли върху леглото, роклята ѝ се повдигна и откри бедрата ѝ.

Очите на Колин се присвиха при тази гледка, и преди Емили да успее да направи някакво движение, той беше върху нея. Легна на леглото върху ѝ, разтваряйки краката ѝ и плъзна дългите си силни пръсти по бедрата ѝ.

Тя трепна от докосването на топлите му ръце.

— Леко, скъпа, успокой се. Аз просто искам да те почувствам. — Колин дълбоко вдиша. — Боже, колко обичам аромата на възбудата ти. — Пръстите му се добраха до сърцевината ѝ и започнаха да я галят през бикините.

Емили прехапа устни и притисна тялото си към неговото. О, по дяволите, толкова приятно беше да усеща пръстите му! Но искаше повече, искаше да...

Колин силно дръпна, разкъсвайки тънката материя. Пръстите му намериха нежната ѝ плът, изследваха влажните гънки, разтвориха я и погладиха клитора ѝ.

Емили падна върху възглавницата, усещайки как оргазмът ѝ се приближава, все по-близо и по-близо...

Колин вкара два пръста в нея... И тя свърши, викаща името му, докато тялото ѝ се тресеше от удоволствие.

— О, да, Емили, ти си дяволски сексуална.

Тя все още не беше на себе си след преживяното удоволствие и с пулс, който продължаваше да барабани в ушите ѝ. Никога не беше свършвала толкова бързо, и то само от няколко докосвания.

— Искам да те опитам на вкус.

Тялото ѝ все още трепереше от преминалия през него оргазъм. Пръстите на Колин бяха още вътре в нея, като той ту ги вадеше, ту ги вкарваше обратно във влудяващ ритъм, който отново разпалваше желанието ѝ.

Отне ѝ известно време, докато думите на Колин стигнаха до съзнанието ѝ и още един момент, докато тя осъзнае, че той...

Колин извади пръстите си от нея и ги доближи до устните си. Гледайки я право в очите, без да отмества лазурносиния си поглед, той облиза влагата от пръстите си.

След което ѝ се усмихна.

— Искам още.

Тя също. Искаше повече от него.

Но Колин все още беше облечен. Върху него имаше прекалено много дрехи.

— Колин...

Той склони глава и Емили почувства топлия му дъх върху сърцевината си.

Всеки мускул в тялото ѝ потръпна в очакване. Тя искаше устните му върху плътта си. Искаше да усети неговия умел и палав език.

Колин я облиза — бавно и чувствено. И това движение накара Емили да се извие към него, забивайки токетата си в мекия матрак.

Той изръмжа при движението ѝ, като вибрацията от звука премина през сърцевината ѝ.

Емили силно стисна с бедра раменете на Колин, и забивайки пръсти в косата му, притисна главата му към себе си.

Той направи още едно движение върху плътта ѝ, след което лизна клитора ѝ. И още веднъж. По-силно.

— Колин... — тя усещаше приближаването на втория оргазъм. Тялото ѝ се бореше да го забави, но...

Той пак вкара езика си в нея, продължавайки да гали клитора ѝ.

Бедрата на Емили отново се извиха към него.

Новият оргазъм настъпваше, о Боже, тя...

— Не така бързо, скъпа, не сега. — Колин се отмести и тя чу звука на сваляне на цип. — Този път ще свършиш заедно с мен.

Дочу се звук от разкъсана опаковка. Презерватив. Шифтърът беше дошъл подготвен.

В същия миг Емили отново почувства ръцете му върху себе си. Как разтваря гънките на плътта ѝ срещу твърдия си и топъл член.

Твърде късно... Вълна от удоволствие заля тялото ѝ.

— Колин, аз...

Той сложи ръце на раменете ѝ, прекара пръсти под тънките ѝ презрамки и прошепна:

— Фантазирах за теб цялата вечер.

А тя фантазираше за него от миналата вечер.

— Представях си зърната ти — Колин сви пръсти и деликатните презрамки се скъсаха. — Исках да ги видя — той дръпна роклята ѝ надолу. — Исках да ги докосна. — Пръстите му ги докоснаха и тя се изви към него задъхана. — Да ги опитам. — Главата му се наклони и устните му се заключиха около зърното. Пое го с уста и започна да го смуче.

Колин леко одраска чувствителната и нежна кожа със зъби, но без болка... о, да, нямаше болка. А удоволствие.

Повече нямаше страх. Само желание.

Докато Колин ласкаеше с език едната ѝ гърда, измъчваше другата с пръсти. Стискаше, поглаждаше, караше я да губи контрол от неутолено желание и ненаситна нужда, която все нарастваше и нарастваше.

Емили се извиваше под него, опитвайки се да се наниже на твърдия му член, притиснат точно на входа на нежното ѝ лоно. Тя искаше той да проникне в нея. Дълбоко. Оргазмът ѝ отново приближаваше. Беше толкова близо. Имаше нужда той да изпълни тялото ѝ.

Ръцете на Емили се спуснаха към бедрата му, пръстите ѝ опряха в грубия дънков плат и тя ги смъкна надолу. Обхвана стегнатите му задни части, усещайки топлината на кожата му, приспа го към себе си и го принуди го да се задвижи срещу нея.

Гит повдигна глава — устните му блестяха от влага — и се разсмя. Но смехът му бе напрегнат и груб.

— Нетърпелива си, така ли?

Проклятие, да, нетърпелива беше! Тялото на Емили се гърчеше от желание, а от дългоочаквания оргазъм я делеше едно движение на пениса му.

Присви очи, вирайки се в него. Тази игра може да се играе от двама.

Пръстите ѝ се спуснаха по бедрото му, плъзнаха се по корема и се спряха върху тъмните косми под него. Колин рязко пое въздух, когато почувства докосването ѝ и целия се напрегна.

Емили обви пръсти около пениса му и започна леко стискайки го, да го гали бавно по цялата дължина — от основата до нежната плът на самия връх, опрян в нея.

С рязко движение Колин хвана китките ѝ и притисна ръцете ѝ към леглото. От гърлото му се чу ръмжене.

В очите му гореше желание и Емили разбра, че няма да чака дълго.

Колин отново се нахвърли върху устните ѝ, езикът му проникна в устата ѝ...

И той нахлу в тялото ѝ с едно-единствено рязко движение.

В същия миг оргазмът я заля. Тялото ѝ трепереше, мускули, за които дори не знаеше, че съществуват, плътно стискаха члена му, когато, о Боже, да, вълната от удоволствие премина през нея. Колин продължаваше да се движи с резки и дълбоки тласъци, които разтърсваха нея и от които се тресеше леглото.

Пръстите му стиснаха китките ѝ по-здраво, докато бедрата му продължаваха да се движат в неистов ритъм. Колин напълно беше изгубил контрол над себе си.

И това ѝ харесваше.

Страшно много.

Главата му се повдигна и Емили видя проблясването на зъбите му. След което устните му се преместиха на гърлото ѝ.

Дишането ѝ се забърза, сърцето ѝ заблъска в гърдите ѝ, а бедрата ѝ обхванаха здраво неговите.

— Обичам да усещам как свършваш — прошепна Колин. — Обичам да усещам как ме стискаш. Обожавам жарките обятия на

плътта ти.

Думите му я обгърнаха, допълвайки оргазма ѝ, който и още трептеше в нея.

Пенисът му беше каменно твърд и толкова голям, че Емили усещаше как я разтяга отвътре. Дълъг, разгорещен, идеален.

Вълната от удоволствие се оказа безкрайна. Такова с нея не се бе случвало преди, никога и...

Колин я ухапа. Заби дългите си кучешки зъби във врата ѝ, при което Емили възкликна и се изви срещу тялото му, изпитвайки неописуемо удоволствие.

— Моя. — Той вдигна глава, а в очите му блестеше неистов син огън. Заби се в нея, един, два пъти, след което затрепери, отметна глава назад, стисна зъби и замря под силата на собственото си освобождение.

Когато всичко свърши, когато мускулите им се отпуснаха и треперещите им тела се успокоиха, Колин прегърна Емили. Пусна китките ѝ, след което взе ръцете ѝ и преплете пръсти с нейните.

После я целуна. С дълга, нежна и страстна целувка.

Аз не съм като мъжете, с които си била преди.

О, мъжът върху тялото ѝ определено казваше истината.

И след тази вечер, прекарана с него, Емили се боеше, че никой друг мъж няма да може да се сравни с Колин.

ГЛАВА 9

Емили стоеше на трибуната, леко наклонена напред, за да се чува гласът ѝ по микрофона. Към нея бяха насочени множество камери и светлини.

— След като внимателно се запознах с материалите по делото, стигнах до заключението, че без съмнение престъпникът е познавал жертвата. И това убийство не е случайно. Престъпник Майерс е набелязан за жертва от по-рано.

— Д-р Дрейк! — Слабоват мъж с азиатски черти вдигна ръка. — Ли Нгуен от „Атланта Метро Дейли“ — Той направи пауза, за да може тя да осмисли думите му. — Ще убие ли *Нощният Касапин* отново? И има ли още такива, които са набелязани като жертва от по-рано? — Журналистът я пронизваше с поглед, докато фотографът до него не спираше да снима.

Емили погледна съвсем леко към Дени. Вече му беше споменала за увереността си, че престъпникът несъмнено ще продължи да убива. Но капитанът и окръжният прокурор забраниха тази информация да бъде споделена с пресата.

— Ние не искаме хората да изпаднат в паника — това бяха думите, с които окръжният прокурор Бен Митчъл реагира на твърдението ѝ.

Бен пристъпи напред и дари с нещо подобно на усмивка както Нгуен, така и всички останали журналисти, събрали се в пресцентъра.

— Твърде рано е да се каже ще убива или не този неадекватен човек отново. — Южняшкият акцент на Бен придаваше мелодичност на речта му.

— Значи вие смятате, че убиецът е неадекватен? — зададе въпрос Дарла Митчъл с перфектната си визия на телевизионна водеща и алчен поглед в очите. Зад нея стоеше Джейк с напрегнато и леко измъчено изражение на лицето.

— Ами...

— Думата неадекватен не подхожда на убиеца — Емили не даде възможност на окръжния прокурор да отговори на зададения въпрос. Гласът ѝ оставаше все така спокоен и професионален.

— А коя дума му подхожда повече, д-р Дрейк? — Дарла седеше на първия ред и затова добре се видя, как се наклони напред. — Психопат? Душевно болен? Или просто откачен луд?

Вероятно всичките тези определения му подхождаха.

— Към този момент е невъзможно да се каже какви са мотивите на убиеца. Уверена съм, че мъжът е интелигентен, организиран, силен и много, много опасен.

— Д-р Дрейк, ще работите ли заедно с полицията, докато *Нощният Касапин* не бъде заловен? — попита Нгуен.

— Възнамерявам да работя с полицейското управление на Атланта дотогава, докато те се нуждаят от услугите ми. — Настъпи мигът, в който трябваше да излезе от светлината на прожекторите. — Благодаря ви.

Бен с жест покани Смит да излезе напред.

— Нашият съдебен патолог ще ви запознае с уликите, които е открила.

Смит нервно преглътна, оглеждайки морето от лица. Днес беше сменила бялата медицинска престилка с обикновен черен костюм и изглеждаше просто великолепно.

Тя леко повдигна микрофона, коригирайки височината му.

— Искам да изясня няколко факта, които бяха споменати в пресата.

Заявлението ѝ беше посрещнато с възторжен шум от одобрителни гласове.

— Първо, въпреки слуховете жертвата не беше „разчленена“. Тялото беше цяло. Престъпник Майерс е починал от разкъсаните югуларна вена и сънна артерия.

— Какво оръжие е използвал убиецът? — Зададе въпрос мъж на средна възраст в черен костюм.

Д-р Смит поклати глава.

— Не съм упълномощена да отговоря на този въпрос.

Да, Емили силно се съмняваше, че окръжният прокурор би разрешил да се изнесе информацията, че като оръжие *Нощният Касапин* е използвал зъбите си.

— Искам да ви информирам, че престъпникът е оставил на местопрестъплението няколко косъма.

„Косми от шифтър-вълк. Което, само по себе си, беше достатъчно трудно и почти невъзможно да им се направи ДНК анализ“, помисли си Емили.

— И аз съм напълно сигурна, че тези улики ще ни заведат до убиеца — Смит наклони глава като кралица, разрешавайки на поданиците си да си тръгнат. — Благодаря ви за вниманието!

Бен отново взе инициативата, отговаряйки на няколко въпроса, и закри пресконференцията с обещанието да сподели новата информация с пресата веднага, щом такава се появи.

Слава Богу!

Емили побърза да слезе от подиума. Не ѝ харесваше да говори пред голяма аудитория — коленете ѝ трепереха, а стомахът ѝ се бе превърнал в стегнат възел.

— Добре се справи, Док — Колин се отдели от тълпата и застана до нея.

— Мислех, че ти също ще бъдеш горе на подиума. — Емили го погледна и почувства как цялата се изчервява. Тази сутрин, когато се събуди, Колин не спеше, а лежеше до нея и я гледаше със сериозните си сини очи.

Беше тръгнал за участъка към седем след страстна целувка за довиждане.

Не говориха за случилото се през нощта. Не произнесоха и дума за умопомрачителния секс.

— Брукс е този, който общува с репортерите — и Колин показва партньора си, който в този момент слизаше от подиума. — Има предразполагащо лице и винаги изглежда добре на екрана.

Е, тя мислеше, че Колин също ще изглежда доста добре пред камерата. Емили се напрегна. По дяволите. Те наистина имаха нужда да поговорят и да изяснят нещата помежду си.

— Д-р Дрейк?

Емили се обърна на повикването на Дарла и видя, че жената се насочва към нея. Джейк плетеше крака отзад.

Репортерката спря до нея със самодоволна усмивка върху устните си.

— Искам да ви задам няколко въпроса?

Колин пристъпи напред.

— Тя няма да отговаря на повече въпроси по случая.

— Хм..., ами те не свързани със случая. Поне не съвсем.

Дарла изглеждаше доволна, като котка, ближеща сметана.

А стомахът на Емили се сви от лошо, много лошо предчувствие.

— Какво искаш да знаеш?

— Кажете ми, докторе... — Дарла замълча и леко повдигна едната си идеално оформена вежда. — Какво знаете за мястото, което се нарича „Серенити Уудс“?

Сърцето ѝ спря. След което заби с двойна сила.

— „Серенити Уудс“? — Гласът ѝ бе ясен и спокоен. Но дланите ѝ се изпотиха. — Някога имаше психиатрична клиника за деца и подрастващи с такова име. — Емили сви рамене. — Но мисля, че тя вече не функционира.

— Да, закрыта е. — Дарла присви очи. — В клиниката е избухнал пожар преди няколко години. След което са я затворили.

Емили внимателно гледаше репортерката, запазвайки неутралното изражение на лицето си.

— Разследването е показало, че е било умишлен палеж.

Колин докосна ръката ѝ.

— Трябва да тръгваме, д-р Дрейк. Предполагам, че Смит ще иска да говори с вас по случая.

Това се казваше новина. Но тя кимна и се зарадва, че има извинение, с което да се измъкне от Дарла. „Серенити Уудс“. От няколко години не беше чувала това име.

Емили се обръщаше, когато Дарла я хвана за ръката и я спря.

— Още един въпрос. — Ръката на журналистката беше леденостудена. Дарла се наклони напред и понижила глас до шепот, попита: — Все още ли виждате демони?

Емили се напрегна, но лесно успя да изобрази удивление върху лицето си.

— Да виждам демони ли? — след което поклати глава. — Разбира се, че не. След което ѝ хвърли притеснен и загрижен поглед. — Но защо питаш? Скъпа, нима ти ги виждаш?

Дарла ядосано сви устните си и пусна ръката ѝ. Върху красивото ѝ лице се изписа силен гняв, след което тя се завъртя на пети и си запробива път сред тълпата.

Джейк погледна към Емили и пресрещна погледа ѝ за секунда. В погледа му се четеше тревога. За Емили и за самия него.

Кимна ѝ леко, поклати глава и изчезна сред тълпата репортери.

Емили облекчено си пое дъх. Проклятие! Дарла Митчъл се бе ровила в миналото ѝ. А миналото ѝ определено не беше безупречно.

Емили изглеждаше бледна и изплашена.

Колин стегна хватката си върху ръката ѝ и я поведе към стълбището. Отвори металната врата и я избута през прага. Когато вратата се затвори зад гърба им, Колин за секунда застина, заслушвайки се, и след като се убеди, че на стълбището няма никой друг, освен тях, реши, че е настъпило времето за собствените му въпрос-и-отговор.

— Док, какво става?

Емили го погледна с широко отворени очи.

— Има някои неща, които не знаеш за мен.

След снощи той беше започнал да мисли, че я познава достатъчно добре. Знаеше къде да я докосне, за да изтръгне онзи мек стон от нея. Знаеше какво е усещането, когато тя свършва, стискайки го в себе си. Знаеше как изглежда сутрин, когато току-що се е събудила, в лъчите на изгряващото слънце, проникващо през щорите.

Да, той я опознаваше все по-добре и по-добре. Но разбираше, че тя все още крие тайни.

Както и той.

Макар да съзнаваше, че има малко преимущество пред нея, след като прегледа досието ѝ. След онази първа нощ, когато разбра, че някой я следи, той беше започнал да събира информация за нея.

И онова, което узна, е, че докторката води достатъчно спокоен живот. От време на време излизаше на срещи, но прекарваше голяма част от него с пациентите си.

Колин разбираше, че има нещо повече от това, което Емили позволяваше да се види — още тайни, които се криеха под нейната повърхност. И точно сега изглеждаше така, че той е на път да узнае още една от тях...

— Мисля, че Дарла се е ровила в миналото ми. — Устните ѝ се свиха в тънка линия. — Всъщност зная, че го е направила. — В гласа ѝ се прокрадна ярост. — Не зная как се е добрала до досието ми, което трябваше да е унищожено. Няма никакви шансове, че тя...

— Хей, хей... по бавно. — Колин я хвана за лакътя. — Аз не мога да чета мисли, скъпа. И не разбирам за какво, по дяволите, говориш?

— „Серенити Уудс“. — Тя сякаш изплю думите. — Тя знае, че съм била за известно време в „Серенити Уудс“.

Колин все още не разбираше.

— Е добре, работила си в психиатрична клиника и какво от това? — Гит беше свидетел на разговора им с Дарла и очакваше Емили да бъде развълнувана от въпроса за демоните, а не за споменаването на някаква психиатрична клиника.

Спомни си, какво беше чел за този пожар преди няколко години. Пострадали нямаше. Пожарната сигнализация беше сработила и персоналът успял да изведе всички пациенти. Но неочаквана мисъл го накара да се напрегне.

— Проклятие, Емили, там ли си работила, когато...

— Аз не съм работила там. — Гласът ѝ бе рязък. — О, по дяволите, трябва да се върна и да говоря с Дарла. Трябва да разбере какво знае тя.

— Имаш предвид, че ние трябва да говорим с нея. — Досега докторката трябваше да е наясно с това. Те са партньори. А партньорите работят заедно. — Но не можем да я разпитваме, когато наоколо има толкова журналисти. Ще почакаме и ще поговорим с нея по-късно тази вечер.

Емили кимна, явно недоволна от такова забавяне.

— Добре.

Колин усещаше напрегнатото ѝ от възбуждане тяло. Обходи я с поглед. Беше облякла черна блуза с висока яка. И се зачуди дали не я беше избрала, с цел да скрие слабия белег, който той остави на врата ѝ.

Направи го напълно умишлено, разбира се, защото така бе прието в неговия вид. И щеше да го направи отново. Щеше да остави белега си веднага, щом тя се окажеше под него или върху него.

По дяволите, той бе съгласен да я вземе по всякакъв начин! Вече опита вкуса ѝ и сега беше настървен за повече. Погледна надолу към полата, която Емили беше облякла. Тънка, черна пола.

Жалко, че Смит ги чакаше. Щеше да му хареса да я повдигне нагоре, за да провери толкова ли е мека, колкото помни.

Членът му опря в ципа на дънките.

Проклятие!

Сега не беше време за това.

Емили бе ядосана и изплашена и едва ли щеше да бъде в настроение, за да оцени възбудата на един шифтър.

По-късно.

С усилие застави ръцете си да я пуснат. Определено имаха нужда да говорят. Дяволски голяма. Колин все още не знаеше каква тайна я изгаря отвътре, но сега закъсняваха за срещата със Смит.

— Трябва да тръгваме. Смит ни чака в моргата.

За частица от секундата върху лицето на Емили се изписа отвращение.

— Да, Док. Аз също мразя тази миризма. — И не разбираше как я понася Смит. — Но там има нещо, което иска да ни каже.

— Може би им беше провървяло и Смит бе намерила улика, водеща към убиеца.

Емили кимна рязко и забърза надолу по стълбите. Колин я изгледа намръщено, обърнал твърде късно внимание на думите, произнесени от нея: „Не съм работила там“.

Но ако не е работила в „Серенити Уудс“, тогава какво е правила там?

Смит беше успяла да се преоблече в белия си халат и ги чакаше. Радиото работеше — тя обикновено слушаше музика, когато оправяше документите, така че тихите, меки звуци на джаза изпълваха стаята.

Намръщи се, когато ги видя.

— Проклятие, Гит! Вие какво, решихте по пътя да спрете и да пиете кафе ли?

— Извинявам се. — Емили се прокашля. — Вината е моя. Спря ме журналистка.

— Хм. Проклети лешояди! — Смит стана от бюрото си. — На тези идиоти не им трябва факти. Просто им трябва да дадат гласност на убиеца, за да продадат по-голям тираж от вестниците си и така да наплашат хората, че те да не се отлепят от екраните на телевизора си.

— Малко е грубичко, не мислиш ли? — коментира Колин. Той знаеше, че Смит не е във възторг от пресата. Преди няколко години тя имаше сблъсък с един репортер от „Нюз Флаш Файф“. Мъжът се беше опитал да представи нещата така, сякаш тя добавяше фалшиви улики в дело за убийство.

Тя, разбира се, не го беше направила, но репортерът беше извършил огромна работа, опитвайки се да докаже, че Смит, както и всички други в полицейското управление, са корумпирани.

За щастие, съдебните заседатели бяха изолирани, докато течеше делото и не гледаха ежедневните репортажи на новините, така че убиецът бе осъден и отправен зад решетките.

Но Смит не забрави и не прости. За шест години работа с нея Колин разбра едно нещо — Смит беше страшно злопаметна.

Тя изсумтя и погледна към Емили.

— Държа се много добре. Радвам се, че не се остави да те притиснат в ъгъла с всички онези определения за убиеца.

Емили премигна.

— Ами... благодаря — отвърна тя разсеяно и Колин видя, че дори не гледа към Смит. Или към него. Цялото ѝ внимание беше насочено към „хладилника“ — помещението зад лабораторията, предназначено за съхранението на мъртвите тела.

Леко намръщена, Емили дори направи крачка в тази посока и протегна дясната си ръка напред, сякаш канейки се да докосне металната врата.

Смит я хвана за вдигната ръка и я спря.

— Отивате ли някъде, д-р Дрейк?

Колин знаеше, че патолога се отнася с особено чувство към лабораторията си. И ако трябва да е честен, с дяволски собственическо чувство.

— Хм..., извинявайте — но Емили все още не откъсваше очи от „хладилните камери“. — Аз просто..., хм..., какво искахте да ни покажете? И не трябва ли МакНийл също да присъства? — Напрежението в гласа ѝ се завърна.

Сега настъпи ред на Смит да се стегне.

— Няма нужда да бъде тук.

О, да. Как можа да забрави за това, което ѝ каза Колин? За слуховете, бродещи из участъка. Казано накратко, Смит и МакНийл имат връзка.

Емили най-накрая ги погледна.

— Мисля, че той трябва да е тук. — Имаше нещо в гласа ѝ, в блясъка на очите ѝ, нещо, което най-накрая го накара да осъзнае, че...

Докторката усещаше нещо.

Колин също погледна към нишите на камерите, към които Емили гледаше като омагьосана.

Какво каза тя, когато за пръв път оглеждаше тялото на Престън? Капитанът искаше да знае дали трупът е на обикновен човек, или на Друг, а Емили отговори: *„Ако смъртта е настъпила скоро, някаква аура все пак ще е останала и ще може да се види.“*

Който и да лежеше в хладилната камера, смъртта му не беше настъпила „скоро“, но Емили все пак реагираше странно. Сякаш знаеше нещо, което той не можеше да долови.

И това отдавна бе престанало да го удивлява.

Гит посочи с палец бюрото на Смит.

— Може би трябва да пуснем на капитана един SMS?

— Какво? — Смит пусна ръката на Емили. — Ама вие дори не знаете какво искам да ви покажа. — Тя се обърна на пети и побърза към „хладилника“. — Може това да не означава нищо, но... онази вечер бях на вълната на полицейската честота и чух как предават отличителните белези на онези, които ви нападнаха. — Смит завъртя дръжката и отвори средната камера.

Колин побутна Емили напред. Студеният въздух ги обгърна, съпроводен от зловонието на смъртта.

По дяволите, Гит ненавиждаше тази миризма.

Емили стисна ръцете си и лицето ѝ се изкриви от отвращение.

Припявайки с мотива от радиото, Смит извади носилката на колелца, върху която лежеше тяло, завито с чаршаф. От тласъка при ваденето на носилката изпод чаршафа се показа една ръка.

Погледът на Колин веднага фиксира татуировката. Дългата и извита черна змия обвиваше лявата китка на мъртвеца.

Кучи син! Погледна към Емили, която едва забележимо кимна. И той най-накрая разбра.

Мъртвият мъж на носилката изобщо не беше човек. А един от демоните, нападнали ги през онази нощ. Емили го беше разбрала още в момента, в който прекрачи прага на стаята.

По дяволите, Гит не се изненада от настойчивото ѝ желание да се обадят на МакНийл.

— Татуировката съвпада с описанието, което сте дали. — И Смит свали чаршафа, откривайки лицето на младия мъж. На външен вид бе на около двадесет години, с гладко избръснат череп и обича на

носа. — Полицайте са намерили тялото в центъра на града. Лежало в някаква уличка.

Колин внимателно разглеждаше застиналото лице.

— Не можахме да видим добре лицата им. Той... те бяха с черни скиорски маски. — Но това беше един от техните нападатели. Колин бе готов да заложи живота си, че е прав.

А фактът, че психологическият дар на Емили бе сработил, само потвърждаваше неговата увереност.

Не можеш да измамиш екстрасенс.

Смит отмести чаршафа с няколко сантиметра по-надолу, откривайки огнестрелната рана на младежа в областта на сърцето.

— Стреляно е от упор — промърмори тя. — Няма изгаряния от барут по гърдите му.

Колин стисна ръце. Той така се надяваше да може да разпита това копеле. Надяваше се да може да изясни кой ги е изпратил след тях.

Хлапе. Нападателят беше просто един младеж. Колин стисна юмруци. Колко жалко.

— Край него са намерени още три тела. — Смит отстъпи и показва към съседните камери. — Същият почерк — един-единствен изстрел право в сърцето. Полицайте, които са ги намерили, предполагат, че това е разчистване на сметки между банди.

Не, не беше разчистване на сметки между банди.

— В-всички ли... са толкова млади? Като този тук? — тихо попита Емили.

Смит кимна, намръщено оглеждайки тялото на младия мъж.

— Четирима нападатели, нали? Точно това предадоха по радиостанцията.

— Аха. — Мозъкът му работеше на пълни обороти. Ако всичките им нападатели са мъртви... проклетие, това не можеше да е просто съвпадение. Негодникът... мръсникът, който ги беше наел и изпратил след тях, прикриваше следите си.

Вероятно от страх, че младежите ще се пречупят и ще го издадат на полицията, ако ги хванат.

— И това, ако не е съвпадение... — специално разтегли думите си Смит. — Вас ви нападат просто ей така, и след това намират тези

нещастници мъртви. И всичко това в рамките на четиридесет и осем часа.

— Много странно — отвърна Емили, протягайки ръка към младежа. Дланта ѝ се задържа над гърдта му, без да я докосва. Ръката ѝ беше златиста и топла на фона на белия труп. — Толкова много болка... — прошепна тя, — ... толкова дълго.

— Какво? — И Смит поклати глава. — Не д-р Дрейк, нима не ме чухте? Младежът е убит от изстрел в сърцето. Умрял е мигновено. Не се е мъчил, това мога да го гарантирам.

Емили премигна и тръсна глава.

— Да, така е. Съжалявам. Аз съм... — направи едва забележима пауза — ... объркана. — Ръката ѝ се сви в юмрук. — Още не сте направили аутопсия, нали?

— Не, не съм. Докараха го преди няколко часа.

— Трябва да предупредиш МакНийл, преди да започнеш да правиш аутопсия на тялото. — От устните на Колин това прозвуча като заповед. — Той трябва да види тялото преди това.

— Да види тялото ли? — Смит намръщи вежди — И защо ще му трябва да го гледа?

Защото са демони и МакНийл може да има нещо против ти да им правиш аутопсия. Хм. По-добре да мине на резервния вариант Б.

— Защото има вероятност тези младежи да са свързани с *Нощния Касапин*.

— Това не е неговият почерк — уверено произнесе Смит. — Тези младежи са жертва на професионалист. Чисто и бързо.

Джазът свърши и стана тихо.

Емили го погледна и незабележимо кимна към вратата.

— Смит, просто не започвай да ги режеш веднага, става ли? А аз ще кажа на капитана да намине насам.

И Колин тръгна по блестящия под към вратата. Пред него бързо вървеше Емили.

— Хей, почакайте! Не искате ли да погледнете и останалите? — извика Смит след тях.

Докторката почти бе стигнала до вратата. Спря се за миг, обърна глава през рамо и прошепна:

— Няма нужда, Колин. Аз зная, че са те.

Е, с екстрасенси не спорят. Тъй като той не можа да види лицата им по време на нападението, сега и да ги гледа, нямаше никакъв смисъл. Трябваше да разчита на чувствителността на Емили.

Хвърли бърз поглед към Смит, която ги наблюдаваше подозрително.

— Трябва да разпитвам заподозрян. — И това беше самата истина. Когато мъртвите тела на четири демона стигнат до моргата, това изглеждаше дяволски подозрително.

Особено след като ги нападнаха близо до „Парадайз Фаунд“.

Проклет да е, ако някой не седеше зад четиримата им нападатели и не им дърпаше конците. И шансът точно този човек да е дръпнал спусъка и да ги е убил, според Колин, беше точно сто процента.

А пръв в списъка му от заподозрени бе могъщ демон — достатъчно силен, за да представлява заплаха за себеподобните си.

Нийл.

Вратата се затвори за гърба им. Емили с бързи крачки продължи по коридора, тракайки с токчетата си по пода. Раменете ѝ бяха напрегнати, а гърбът ѝ — изпънат като струна.

— Ем, почакай. — Колин я хвана за ръката и я обърна към себе си. Според него, тя все още беше прекалено бледна и очите ѝ криеха прекалено много тайни.

— Трябва да говоря с МакНийл.

— Той може да почака още една минута. — Материята на блузата ѝ се оказа невероятно мека под пръстите му, а ръката на Емили — крехка и нежна.

Понякога Колин забравяше колко са крехки хората. А не трябваше да го забравя. Трябваше да бъде сигурен, че знае как да се грижи за Емили.

Миналата нощ той успя да контролира ситуацията. Успя да удържи звяра в себе си вързан. Да, ухапа я за врата, но това беше необходимост. Трябваше да покаже на всички, че Емили е негова.

Измина прекалено дълго време, откакто я овладя. Твърде отдавна не е усещал тялото ѝ под неговото. Колин я гледаше през цялото време на пресконференцията и усещаше как гладът му за нея нараства. По-късно, по време на разговора ѝ с русата репортерка, когато Гит видя страха, преминал през очите ѝ, гневът пламна в него. Искаше да се намеси и да я защити.

И от къде, по дяволите, се бяха появили тези пориви? Съществата от неговия вид не бяха защитници по природа. Те са воители. Ловци. Те унищожават по-слабите от тях. Изяждаха ги.

Не ги защитаваха.

— Онези мъже в моргата... Сигурна съм, че точно те ни нападнаха. — Гласът на Емили извади Колин от мислите му и го върна в реалността.

Да, той също бе уверен, че татуираното хлапе беше сред нападателите. Имаше набито око за татуировки, а змията на китката му запомни много ясно.

Но Емили беше разбрала, че младежът е един от престъпниците, без дори да е видяла тяло. Гит беше сигурен в това. Докторката започна да се държи странно още в момента, в който влязоха в стаята.

— Как разбра? — поинтересува се Колин, без да пуска ръката ѝ. Имаше чувството, че ако пусне ръката ѝ, тя ще се втурне да бяга с всички сили. А Колин не искаше това.

„Господи! Какво, по дяволите ми става? Нима една нощ секс е достатъчна, за да ме накара да полудея?“

Разбира се, това не беше просто добър секс. Това беше най-добрият секс, който той бе имал от... по дяволите, Колин дори не можеше да си спомни от колко време!

— Усетих ехото от силата им, когато влязохме вътре.

Да де, само дето той не разбираше какво означава това. Емили вероятно разбра за това по изражението на лицето му, защото продължи:

— Изглежда така, сякаш в стаята витае лека мъгла, разбираш ли? Аз мога да я видя и да я усетя... Освен това аурата на демоните е различна.

— Но те са мъртви, нали? — Той отново изтъкваше очевидното. — Мислех, че трупа трябва да е... свеж, за да усетиш нещо.

— Но те са достатъчно свежи. — Емили трепна. — Боже, колко цинично звучи, нали? Но убийството... то е станало преди по-малко от двадесет и четири часа и аз все още мога да усетя аурата им. — И потръпна пак. — Знаеш ли, какво студено усещане оставя смъртта?

Не, и беше адски доволен от този факт. Досега не се бе замислял колко е тежко на докторката да живее с този дар. Да виждаш мислите на хората... е, много хора биха си помислили, че това е доста забавно.

Отвори уста, за да ѝ отвърне, но Емили се отдръпна от него, мърморейки:

— Разбира се, че не знаеш. Никой не знае. Освен мен. — Тя поклати глава и очилата ѝ отразиха светлината. Колин видя, как тя се затваря в себе си и се отдръпва от него. Видя оттеглянето ѝ по безизразното ѝ лице и по напрежението в тялото ѝ.

Докторката се опитваше да се отдръпне от него.

О, не, няма да стане, по дяволите! Той я сграбчи за ръцете и я дръпна към гърдите си. Да, така определено му харесваше повече.

— Аз мога и да не зная какво е да си ти, Док. Но познавам теб.

— Само си мислиш, че ме познаваш. — Колин я притискаше към тялото си така, че на Емили ѝ се наложи да вдигне глава, за да пресрещне погледа му. — Имахме една нощ, изпълнена със секс, и ти реши, че вече знаеш всичко за мен?

Гит усети как тази искра просто подпали огнения му темперамент. Докторката определено трябваше да си помисли, преди да реши да дръпне шифтър за опашката.

— Имам новина за теб. — Гласът ѝ беше направо леден. — Ти не знаеш нищо за мен. Има толкова много... — След което обречено въздъхна. — Няма да разбереш.

Пръстите му се преплетоха с нейните.

— Изпитай ме!

— Не. — В очите ѝ проблесна болка. — Пусни ме да си вървя!

Не става! Той току-що я откри. И току-що бе започнал да предявява правата си върху нея. Нямахше начин, нямахше никакъв шибан начин тя да се измъкне от ръцете му.

Проклятие! Колин изобщо не харесваше начина, по който Емили се опитваше да се ограда от него. Докторката отново се опитваше да издигне стена между тях и отново да се превърне в ледената принцеса, както в деня на запознанството им. Веднъж вече той беше разрушил тази стена и с удоволствие щеше да я разбие още веднъж.

— Ти не можеш да разбереш — прошепна тя с болка в очите. — Никой никога не ме е разбирал.

— Колко пъти трябва да ти го повторя? — изръмжа Колин, накланяйки се към устните ѝ. — Аз не приличам на мъжете, с които си била преди.

Целуна я грубо, прониквайки с езика си в сладката топлина на устата ѝ. Ръцете на Емили се вдигнаха, прегърнаха рамене му и го притеглиха по-близо.

Да! Точно това искаше Колин. Неговата жена, притиснала гърди в неговите, плът до плът. Членът му набъбна от възбудата, която се разливаше в тялото му.

Миналата нощ беше страхотна. Дяволски великолепна. И Колин се питаше какво би почувствала тя, ако той престанеше да се контролира? Дали щеше да се справи с това?

Зърната ѝ се напрегнаха, опряха се в гърдите му и на Колин му се прииска да ги докосне. Продължавайки да я целува, той свали дясната си ръка и обхвана меката плът на гърдта ѝ.

По дяволите! Искаше му се да вкуси тази гърд с устните си. Пръстите му се промъкнаха под блузата ѝ и под тънката дантела на сутиена и погалиха зърното ѝ. Когато Гит го стисна леко, Емили простена в устните му, а въздухът се изпълни с гъстия аромат на желанието ѝ.

Бяха сами в коридора. Колин дочуваше приглушените звуци на музиката от кабинета на патолога. Смит отново беше сложила диска с джаза. Явно не се канеше да напуска кабинета си, а и никой доброволно не слизаше в моргата.

Без да прекъсва целувката си, Колин направи няколко крачки и притисна Емили към стената. След което бавно повдигна глава. Докторката го гледаше с широко отворени очи зад стъклата на очилата, докато изкушаващите ѝ устни — почервенели и блестящи, просто го зовяха.

Ох, тези устни! Коли искаше да ги усети около члена си.

Дори си фантазираше как докторката го поема с устни навътре, след което го облизва със сладкия си и умел език.

Но моргата не бе подходящо място за това. А и те нямаха много време.

Но той имаше нужда да почувства вкуса ѝ.

Повдигна блузата ѝ, разкривайки сутиена ѝ — черен, разбира се.

— Колин, недей, някой може да дойде...

В отговор той само отмести сутиена и се загледа в гърдите ѝ. Тя наистина имаше най-хубавите гърди, които някога бе виждал. А той бе гледал доста.

Не прекалено големи, но не и прекалено малки — просто идеално създадени за ръцете му. И толкова сладки...

Затвори устните си върху зърното, нежно го подръпна и започна да го гали с език.

— О, Господи, Колин... — Гит чу възбудата в гласа ѝ, от което почувства силно удовлетворение.

О, аз те познавам, Емили! Зная как да те докосна, зная как ти искаш да бъдеш докосната!

Емили можеше да си мисли, че може да се откаже от физическия аспект на връзката им, но в момента доказваше, че няма да ѝ е толкова лесно. Сексът може да не е основно свързващо звено във връзка като тяхната, но Колин усещаше, че това е дяволски добър старт.

Наведе се и хвана края на полата ѝ, след което бавно, много бавно, започна да я повдига нагоре. Харесваше му да усеща тялото ѝ — топло и нежно.

Колин пое по-надълбоко зърното в устата си и го засмука по-силно. И, по дяволите, харесваше вкуса ѝ.

Емили притисна бедрата си срещу неговите, а ноктите ѝ се забиха в кожата му през плата на ризата.

О, да, докторката имала и нокти! Това му харесваше.

От удоволствие Колин изръмжа, след което притисна ръка си между бедрата ѝ. Бикините ѝ бяха влажни от възбуда и когато той промуши пръсти под плата, дъхът на Емили направо спря.

— Колин...

— Отпусни се. — И двамата имаха нужда от това. С палеца си поглаждаше клитора ѝ, докато с показалеца и средния започна да се движи в нея. Още няколко минути...

До ушите му достигна леко, метално стържене. След това приглушен звук, приличащ на звън на звънче.

По дяволите, асансьорът! Колин дръпна надолу полата на Емили и се обърна, прикривайки я с тялото си.

— Някой идва. — Някой, с отвратително чувство за време.

Колин беше толкова силно възбуден, че изпитваше болка.

Знаеше, че само минути, не секунди го деляха от освобождението на Емили.

Не се удържа и хвърли поглед през рамо. Тя бързо оправяше блузата си. Лицето ѝ бе поруменяло, но той силно се съмняваше, че е

от страст. Бързото чуване в коридора на моргата не бе в навиците на докторката.

Още един факт в негов ущърб? Или в негова полза?

По дяволите! Колин не смяташе, че нещата ще стигнат толкова далеч. Той просто искаше да я докосне, да ѝ напомни какво се бе случило между тях миналата нощ.

Секс като техния — изгарящ и изпепеляващ — беше рядкост. За такова нещо си струваше да се бориш.

— Емили...

Тя вирна брадичка, докато в очите ѝ гореше огън.

Вратите на асансьора се отвориха и главата на Колин рязко се обърна нагам. Видя Брукс, който погледна наляво, после надясно...

— Гит! По дяволите, човече! Търся те навсякъде.

Жалко, че Тод не бе похабил още няколко минути, за да го потърси на друго място.

След което партньорът му забеляза Емили. Веждите му хвъркнаха нагоре, а в очите му светна разбиране.

— Хм, лош момент ли уцелих?

Съвсем лош.

Емили заобиколи Колин. Дрехите ѝ отново бяха в безупречно състояние, но втвърдените зърна на гърдите ѝ ясно си личаха. Устните ѝ бяха леко подпухнали и розови, а очите ѝ светеха.

Брукс не беше идиот. Много добре знаеше какво означава това.

Но мъдро не каза нищо, когато Емили го приближаваше.

— Къде е МакНийл? — поинтересува се тя.

— В кабинета си. — Брукс не свали поглед от лицето ѝ. Браво на него. Нямахте да се наложи да го понатупа.

Емили кимна и влезе в асансьора.

Ех, по дяволите! Няма дори едно довиждане... Колин се втурна напред и задържа вратата на асансьора с ръце.

— Ще се видим довечера.

Тя само стисна зъби и се загледа в копчетата на асансьора.

— Трябва да си помисля, Колин. Има твърде много неща...

Гит чу тихите, отдалечаващи се стъпки на Брукс. Партньорът му се отдалечаваше, за да им осигури малко уединение.

— Ще се видим довечера, — повтори Колин. Трябва да поговорят. За Дарла. За „Серенити Уудс“. За демоните, които ги бяха

нападнали.

Емили срещна погледа му.

— За втори път се самопоканваш в дома ми.

— Да, но ти също искаш да завършим онова, което започнахме, както и аз. — Той погледна към гърдите ѝ и продължи с леко дрезгав глас — И ще го завършим. Това е обещание, Док.

Колин отстъпи назад. Вратите се затвориха и Емили изчезна.

Брукс тихо подсвирна:

— Само не ми казвай, че си се опитал да изчукаш профайлърката почти в моргата.

— Добре, няма да кажа нищо. — Всъщност, той не искаше да обсъжда Емили с партньора си. Тя беше негова. Неговата тръпка. Неговата жена.

— Не мисля, че подобно място... хм... е това, с което д-р Дрейк е свикнала — меко каза Брукс.

Да, без майтап?

По дяволите! Докторката... тя беше различна. И го караше да се чувства особено.

Искаше му се не само да я чука, но и да я защитава... Какво, по дяволите ставаше с него?

— Слушай, любовнико, при мен има няколко снимки и ми се ще да ги погледнеш — каза Брукс. — Може и да разпознаеш татуировката на онзи, който ви е нападнал.

— Забрави. Точно сега той не е от значение.

— Какво? Ти сериозно ли? Човекът се е опитал да те убие...

— И сега лежи на носилката в „хладилника“ на Смит. — Може душата му да се е опитала да предаде някакво съобщение на Емили, защото мъртвото му тяло със сигурност не можеше нищо да разкаже.

Тод погледна към моргата.

— Какво, по дяволите, се е случило с него?

— О, имам една идея.

Нийл.

Беше настъпило времето за разпит на главния демон.

— Имаш ли желание да поиграем на доброто и лошото ченге?

— Винаги. — Устните на Брукс се изкривиха във вълча усмивка.

Колин натисна копчето на асансьора. През това време, Емили трябваше отдавна да си е тръгнала.

— Добре. Защото държа на мушка едно копеле, което трябва да се притисне. Твърдо. — Найл няма да се даде лесно. Прекалено е самонадеян. Но, ако успеят да го изненадат, може и да сбърка. Винаги така ставаше с негодниците. Стават прекалено уверени. Смятат се за твърде умни.

И след това се прецакват.

Защо и Найл да не бъде такъв?

Е, добре де, трябваше да опитат да изяснят това.

Определено бе дошло времето да отиде и да разпита главния демон за нещо толкова дребничко, като няколко убийства.

ГЛАВА 10

Емили седна в колата си, пръстите ѝ стиснаха волана и тя се втренчи в спретнатата двуетажна къща.

След разговора с МакНийл тя просто излетя като куршум от полицията, силно смутена и опасяваща се от нова среща с Колин или Брукс.

Господи, за какво мислеше?

Едва не прави секс почти в моргата, за Бога!

Когато Колин я докосваше, желанието така я поглъщаше, че ѝ се искаше да скочи върху него и да разкъса дрехите му.

Това не беше нормално за нея.

Тя бе прекалено емоционална, това можеше да го твърди със сигурност. Управляваше я избухлива смес от желание, страх и адреналин. И психологът в нея знаеше, че това я прави податлива към определени неща.

Сигурна беше, че е много податлива към Колин.

Но в моргата?

Кокалчетата на пръстите ѝ побеляха от напрежение.

Това не бе просто податливост. Това граничеше с безумие.

Ако Брукс не беше слязъл с асансьора, тя щеше да прави секс с Колин. Точно там, в смърдящия и мръсен коридор. И щеше да му се наслаждава.

О, Боже! Нима добрият секс прави с жените именно това? Кара ги да поемат рискове?

Тя и без това имаше проблеми, за да устройва в коридора на моргата пийпшоу^[1] за полицаите от 12-ти участък.

Но, проклетие, от оргазма я дяляха точно десет секунди. И ако беше писано Брукс да ги прекъсне, защо не го направи малко по-късно?

В далечината се чу клаксон на автомобил. Покрай Емили профуча рижаво хлапе на велосипед. Тя се усети, че от известно време

седи в колата си и тъпо гледа към къщата, опитвайки се да свали кожата от волана.

Не искаше да бъде точно тук, но побягвайки от участъка, дори не се замисли накъде да тръгне — към дома си, или към кабинета си. Не, тя знаеше съвсем точно къде отива. И с кого трябва да се види.

Думите на Дарла все още звучаха в главата ѝ, отново и отново, като една от онези досадни мелодии, от които не можеш да се отървеш.

Журналистката знаеше за миналото ѝ. Нямаше смисъл да отрича. Или да игнорира самодоволното изражение върху лицето ѝ.

Но Емили се опитваше да скрие миналото си. Мислеше, че то е изгоряло заедно с архива на психиатричната клиника „Серенити Уудс“. Тя толкова добре беше планирала пожара. И за пореден път се убеди, че в близост до архива няма пациенти. И остана там за всеки случай, ако някои просто случайно бе решил да тръгне в тази посока.

Да, тя беше много внимателна, но историята ѝ изплува отново.

Погледът ѝ отново се фокусира върху къщата. Върху перфектно поддържаната трева. Върху опадалите листа, събрани на малки купчини.

Какво правеше тук? Разговорът ѝ с тази жена нямаше да доведе до никъде, и тя го знаеше.

Но споменаването на „Серенити Уудс“... проклетие, колко време измина, откакто тя за последен път си спомни за това място? Години. Много благословени години, изпълнени със забрава.

Но сега, когато вратата на миналото отново се беше отворила, тя не можеше да спре да мисли за клиниката.

Емили затвори очи и за миг видя момиченцето, което беше някога.

— Не! — Ръцете им я държаха твърде силно. Причиняваха ѝ болка. — Пуснете ме! Мамо! Мамо!

Майка ѝ беше там. Гледаше зад дебелия стъклен стълб. Разрешаваше им да правят това с нея, разрешаваше им да я нараняват.

Завързаха я за леглото. Завързаха глезените и китките ѝ. От очите на Емили течаха сълзи. Те не разбираха. Никой не разбираше. Чудовищата бяха навсякъде. На улицата. В нейното училище. Дори в църквата. Те бяха навсякъде.

Тя разказа на майка си и се опита да посочи едно от чудовищата с черни очи, опита се да ѝ обясни кой е той в действителност.

Но нейната майка не можеше да ги види. Макар че те бяха тук.

— Шшш... мила, успокой се, става ли? Всичко ще бъде наред, — говореше ѝ една от медицинските сестри — възрастна жена с яркочервена коса, чиито устни и кожа изглеждаха много бледни.

— И-искам да си отида вкъщи. — Никога преди не беше нощувала на друго място, освен вкъщи. Нейните приятелки си ходеха редовно на гости и оставаха да нощуват, но нейната майка никога не ѝ разрешаваше.

— Ти ще се прибереш вкъщи. — Сестрата я погали по бузата. — След като докторът те излекува, отново ще се прибереш у дома.

Нямаше нужда да я лекуват. Емили сви юмруци и се опита да се освободи:

— Аз не съм болна! — закрещя тя.

Сестрата трепна и отдръпна ръката си.

— Трябва да се успокоиш, миличка. — Произнесе мъж с бяла престилка, един от тези, дето я измъкнаха от колата на майка ѝ.

Тя не го харесваше. Не харесваше и тежкият му, нездрав мирис. Както и студеният поглед.

— Мамо! — Не, майка ѝ не може да я остави тук. — Прости ми! Повече няма да говоря за тях, обещавам! Не ме оставяй, недей...

Но майка ѝ се обърна и наведе рамене.

Не, не, тя не можеше да я остави тук! Емили искаше да се прибере вкъщи, обратно в стаята си, обратно...

Но майка ѝ си тръгна. И дори не се обърна.

— Мамо! — единият от ремъците се скъса, когато Емили опита да стане. — Не-е-е!

Мъжът в бяло я хвана за раменете и със сила я натисна обратно в леглото.

— Извикайте доктора! Нека да дойде тук веднага!

Емили се бореше с ръцете, които я държаха. Това място не ѝ харесваше. Хората... нещо тук не беше наред. Дори въздухът беше особен. Прекалено тежък.

И беше студено.

Белокос мъж се появи до нея. В ръката си държеше спринцовка с дълга, остра игла:

— Това ще те успокои.

Но тя не искаше да се успокоява. Искаше да се изправи.

Държаха я здраво, когато в ръката ѝ се заби игла. Инжекцията бе съпроводена от светкавична болка. Емили изхлипа и най-накрая погледна доктора в очите.

Сините му очи бяха приковани в нейните, когато за миг, за един кратък миг, те станаха абсолютно черни.

Емили отметна глава назад:

— Той е един от тях! — Те трябваше да го видят. — Погледнете очите му! Той е чудовище!

Мъжът в бяло се напрегна, когато погледна към доктора. Сестрата дори не си направи труд да погледне към него.

— Тя бълнува. Майка ѝ спомена, че от известно време момичето има видения, но от скоро нещата са се влошили.

Лекарството започна да действа и тялото на Емили натеза.

— Хм-м-м. — докторът внимателно гледаше към момичето. Очите му отново бяха сини. — И какво вижда тя?

— Чудовища. — Сестрата отмести от челото на Емили кичур коса. — Бедното дете, винаги вижда чудовища.

И точно сега тя виждаше едно. То гледаше към нея, скрито зад съсредоточеното лице на доктора.

— Наистина ли? И ги вижда от много години?

Медицинската сестра кимна.

Очите на Емили започнаха да се затварят, но тя не искаше да заспива. Не и тогава, когато наблизко имаше чудовище.

Докторът отпрати всички, след което се наклони към нея.

— Какво виждаш, дете мое, когато се вгледаш в мен?

Езикът ѝ не се движеше. Устата ѝ бе пресъхнала. Емили облиза устни и преглътна.

— Чудовище. О-очите ви... — гласът ѝ бе едва доловим шепот.

Докторът се наклони още по-близо. Толкова близо, че Емили усещаше дъха му върху бузата си:

— Какво с очите ми?

— Т-те л-лъжат, з-заблуждават. Н-напълно ч-черни...

— Хм-м-м. — И той намръщи лъжливите си очи. — И ти виждаш това, така ли?

— У-усещам г-го... В-във в-въздуха... — сякаш я притисна тежко крило. Навсякъде. Защо другите не го усещаха?

Пръстите ѝ се отпуснаха и ръцете ѝ се успокоиха върху леглото. Очите ѝ се затваряха, макар че тя се мъчеше с всички сили да ги задържи отворени.

Дишането ѝ стана равномерно и реалността започна да ѝ се изплъзва.

— Всичко е наред, дете мое. — Гласът на доктора идваше от много далеч. Той взе ръката ѝ. Но докосването му бе леко като пух. — От тук нататък, аз ще се погрижа за теб.

И той удържа на думата си, отбеляза Емили, връщайки се в настоящето. Доктор Маркус Кетчерли, или Кетч, се погрижи за нея. Именно той ѝ помогна да разбере какво вижда. Научи я на всичко, което знаеше за „Другите“.

Научи я как да лъже. И как да се преструва на нормална. Той стана неин наставник, най-близкият човек през целия ѝ живот.

След три месеца Кетч убеди майката на Емили, че момичето се е оправило достатъчно, за да се върне вкъщи. Посещаваше я веднъж седмично, обяснявайки посещенията си с контрол на болестта и последващи грижи. Емили му разказваше какви създания е срещнала, а Кетч обясняваше техните особености.

Емили повече не спомена думата чудовище пред майка си.

А пожарът беше идея на Кетч. В този ден той организира за пациентите „терапевтичен поход“. Помогна ѝ да избере времето на пожара, след това ѝ помогна да се убеди, че всички улики, потвърждаващи престоя ѝ в „Серенити Уудс“, бяха унищожени.

Беше на единадесет, когато влезе в „Серенити Уудс“. На шестнадесет — подпали клиниката.

Кетч отнесе тайната ѝ в гроба си. Но още един човек знаеше всички подробности за престоя ѝ в психиатричното заведение.

Емили отвори вратата на автомобила си, излезе и почувства как хладния есенен въздух обгръща тялото ѝ.

Време беше да влезе вкъщи.

Тя изправи рамене и бавно тръгна по каменната пътека. До входната врата стоеше килимче, на което се четеше „Добре дошли!“

Къщата изглеждаше толкова нормална.

„Не се доверявай на нищо нормално. Именно от нормалното трябва да се страхуваш. Чудовища, демони, вещици — всички ние се страхуваме от нормалния свят дори повече, отколкото можеш да си

представиш.“ — спомни си тя думите на Кетч. Той винаги смяташе, че хората са по-опасни.

„Прекалено непредсказуеми — много по-кръвожадни от нас, запомни това.“

Емили сви ръка и почука на вратата. Един, два, три пъти.

— Идвам! — дочу се отвътре приглушен женски глас, последван от стъпки. Вратата се отвори със скърцане.

Дребната, чернокоса жена в началото на петдесетте погледна и премигна:

— Емили?

— Привет, мамо. — Емили се опита да се отпусне. — Може ли да вляза?

Кокалчетата на майка ѝ побеляха — толкова силно стискаше входната врата. Но след секунда се отмести и Емили бавно влезе в къщата, в която не беше стъпвала вече няколко години.

— Значи, докторката вече ти е гадже, а? — поинтересува се Брукс, докато приближаваха „Парадайз Фаунд“. Двама огромни мъжаги стояха, опрели гръб на стената на сградата и внимателно оглеждаха улицата.

— Нямам намерение да обсъждам това с теб, Брукс. — Партньорът му приличаше на куче, искащо кокал. Дяволски досадно при това.

— Е, изглеждаше точно така — сякаш ти е гадже. Имам предвид, всъщност надявам се, ти да не се държиш толкова дружелюбно с всяка жена, която срещаш в моргата.

Най-накрая горилите ги видяха. И се напрегнаха. Единият извади радиостанция и заговори бързо в нея.

Добре.

Нека копелето знае, че сме тук.

— По дяволите! Мисля, че нашите момчета спокойно могат да крепят сградата. — Най-накрая партньорът му смени темата и заговори за нещо различно от Емили. Брукс посегна към оръжието си. — Защо не ми каза, че този Найл има охрана?

— Аха, купува си мускули. — Пари. Мускули. Сериозни проблеми с общуването. Далеч от идеалния кандидат за импровизиран

разпит.

Колин показа значката си на момчетата на входа. Зачуди се дали са демони или обикновени хора? За миг съжали, че не взе със себе си Емили. Но не можа да я открие в участъка.

Жената просто беше избягала от него. А това бе лош знак.

Но той щеше да я проследи. И да се извини, че ѝ се нахвърли като огладнял кретен. Толкова му се искаше да усети вкуса ѝ, че не усети как се поддаде на нарастващата си страст.

Такава жена като докторката, класическа дама, свикнала на модни ресторанти и театри, определено нямаше да е очарована да бъде съблечена и притисната до мръсна стена. О, да, такова отношение нямаше как да я накара да изпадне във възторг.

Но той бе готов да се извини. И след това да получи Емили, гола под него. При първа възможност.

Мъжете изсумтяха и погледнали удостоверението му.

— К'во ви тря'а? — Въпросът зададе по-едрата горила. Висок малко под два метра и с тяло, цялото покрито с татуировки.

— Искаме да видим Найл.

— Сега ли? — попита втората горила, пристъпвайки напред. Точно той държеше радиостанцията в ръка. — Имате ли заповед?

А, явно охранителят не беше новак в играта. Колин погледна към Брукс, които в този момент въпросително повдигна вежда, явно мислейки за същото.

— Дошли сме не да ви претърсваме бара — каза Брукс и светна със своята аз-съм-безобиден-и-искам-да-ти-бъда-приятел усмивка. — Трябва само да зададем няколко въпроса на вашия шеф.

— Ами ако той не иска да отговаря? — Горилата с татуировките скръсти мускулестите си ръце пред гърдите си и се намръщи.

Радиостанцията изпраця. По-малката горила натисна копчето.

— Да?

— Нека да влязат.

Татуираният изруга.

По-ниския се втренчи в тях и посочи вратата.

— Влизайте.

— Благодаря, — измърмори Колин и влизайки навътре, посегна за пистолета си. Не беше възможно да прецени какъв прием ще им окаже Найл.

Помещението се осветяваше от няколко мъждукащи лампи. Найл седеше на стол до бара, прикрил очите си зад слънчеви очила. Той не стана, докато се приближаваха, а просто им кимна и произнесе:

— Детектив, върнахте се толкова бързо? — Подигравателна усмивка изкриви устните му. — Така обикновено става с голяма част от хората. Моето заведение предизвиква у тях... бързо пристрастяване.

О, да, Колин можеше да се обзаложи, че това е точно така.

— Да ви предложи питие?

Колин поклати глава.

— А на вас, детектив Брукс? Мога да ви предложи... уиски? Това е любимата ви напитка, нали?

— Не съм жаден. — Брукс не издаде удивлението си от това, че Найл знаеше не само името му, но и любимото му питие. Негодникът блъфираше великолепно във всяка ситуация.

Столтът проскърца, когато Найл се облегна назад.

— Да разбирам ли, че това не е светско посещение?

Колин бръкна в джоба си и извади снимките, които им беше дала Смит и ги хвърли върху плота.

— Познаваш ли тези мъже? — На снимките бяха само лицата им, но и така ставаше ясно, че те са мъртви.

Найл докосна една от снимките.

— Какво им се е случило? — В гласа му се прокрадна нещо, подобно на гняв.

— Не знаеш ли? — Колин внимателно го погледна, готов за всякакви изненади.

Много бавно Найл свали очилата си и Гит чу изуменото вдишване на Брукс.

— Мислиш, че това съм го направил аз, така ли? — Черните като безлунна нощ очи на Найл се втрениха в него. Масата вляво започна да трепери.

Колин изобщо не се впечатли.

— Направи ли го?

— Не е в мой стил. — Найл отхвърли снимките настрана. — Ако ги бях нападнал аз, от тях нямаше да остане нищо, което да може да се снима.

Думите му звучаха правдиво.

— Но ги познаваш, нали? — поинтересува се Брукс, заставайки плътно до бара.

Найл кимна.

— Виждал съм ги понякога в „Рая“ — Не призна нищо, но Колин видя как стисна устни и как затрептяха ноздрите му. По дяволите, Найл ги познаваше!

— Ти ли ги изпрати миналата нощ, за да ни нападнат — мен и д-р Дрейк — отзад в уличката? — Колин се наведе над масата и почти допря нос в неговия. Гит не се боеше от Найл и не даваше пет пари за нивото му. Ако копелето беше възнамерявало да убие Емили, Колин смяташе да го разкъса на части и да го прати по дяволите.

Демонът дори не мигна.

— Не разбирам за какво говориш?

— Глупости! — Сега и Брукс надвисна над Найл. Заобикаляйки столовете, партньорът му застана до демона. — Ти познаваш тези момчета и си ги наел, за да сплашат партньора ми и докторката!

Найл тихо въздъхна и се отмести от бара.

— Както разбирам, нашият разговор вече приключи. — Демонът започна да става от стола, но Брукс го хвана за раменете, за да го задържи.

— Още не сме приключили.

Колин усети как във въздуха се изви сила, а после...

Брукс полетя през цялата стая и падна на няколко метра от тях, събаряйки маса и чупейки стол. При това Найл дори не докосна партньора му.

Тод веднага скочи на крака.

— Ах, ти кучи син такъв! — И се втурна към Найл, приготвяйки се да го удари.

Колин застана пред него.

— Успокой се! — Въздухът в стаята продължи да се движи и да вибрира от злобна сила.

Да, определено щеше да му бъде по-удобно, ако докторката беше тук.

— Дръж партньора си под контрол, Гит... — Найл вирна брадичка и се втренчи в Колин със своите страховити дяволски очи. — ... Или аз ще го направя.

— Той ме нападна! — рязко отвърна Брукс, оправяйки якето си.
— Можем да арестуваме копелето.

Найл сви рамене.

— Дори не съм те докоснал. Попитай партньора си, той ще потвърди.

Колин стисна зъби. Брукс нямаше да успее да се справи с него. Но Колин дяволски искаше да остане за малко насаме с този демон.

— Не се ебавай с партньора ми, Найл. Няма да ти харесат последствията.

Фалшива усмивка просветна върху лицето на Найл.

— Мислиш, че можеш да се справиш с мен ли?

Силният шифтър е единственият сред „Другите“, който може да си сравни силите с тези на демона. Така му беше казала Емили. А докторката разбираше от свръхестествени.

— Не мисля, сигурен съм.

Фалшивото веселие изчезна от лицето му.

— А сега, свършвай с тези глупости Найл и казвай какво знаеш!

Демонът се намръщи.

— Момчетата бяха няколко пъти в клуба. Това е всичко.

— За теб ли работеха? — Брукс бе дошъл на себе си, но в гласа му все още звучаха гневни нотки.

— Не. — Найл вдигна чашата си и отпи голяма глътка. — Вече казах, че това не е моят метод.

— Погледни ме в очите — настоя Колин, — и повтори, че ти не си ги изпратил, за да ни нападнат с докторката.

Найл срещна погледа на Гит.

— Аз не съм изпращал никой, който да навреди на д-р Дрейк.

— Но си изпратил някой, който да се оправи с партньора ми, нали? — Брукс произнесе думите, които бяха естествено продължение на думите на Найл.

— Не. — Найл все още гледаше Колин. — Това щях да го направя сам.

И Колин му повярва. По дяволите! Гит най-накрая свали ръката си от кобура на пистолета.

— Ако ти не си ги изпратил, то кой тогава го е направил?

— Не зная. — Найл взе очилата и си ги сложи. — Но смятам да изясня. — Изражение на лицето му се ожесточи. — Никой няма право

да използва моите момчета просто така. Никой!

Губеха си времето. Найл явно не смяташе да им каже нищо повече, а Колин подозираше, че демонът не знае нищо друго.

— Ще се свържем пак с теб, Найл — каза Колин.

— О, изобщо не се съмнявам.

— Да тръгваме — обърна се Колин към Брукс. Трябваше да се измъкнат от леговището на дявола. Да води тук Брукс беше грешка, но не беше толкова лесно да се отървеш от партньора си. Не и без да предизвикаш твърде много въпроси.

Брукс хвърли на Найл дълъг и заплашителен поглед.

— Няма да те изпусна от поглед.

Найл изобщо не изглеждаше впечатлен от заплахата.

— Ти ще се прецакаш, ще направиш нещо, което да ни подсказе, че си лъгал... И тогава ще се върна.

— Значи ще чакам с нетърпение посещението ти. Но до тогава се измитай от моя бар, детектив Брукс.

— С удоволствие.

Определено беше грешка да води Брукс тук. Той никога нямаше да бъде победител в една война с Найл. Брукс просто не разбираше с какво си има работа.

Колин го последва към изхода, опитвайки се да върви така, че да остане между партньора си и Найл. Просто за всеки случай, ако демонът все още бе в настроение да приложи още някоя малка магическа гадост.

— Гит...

Найл го извика, когато Колин почти бе стигнал до вратата. Гит се обърна.

— Няколко думи. — Пауза. — Насамае.

— О, по дяволите, това няма да...

— Всичко е наред, Брукс. Почакай ме отвън. Ние имаме... друг случай за обсъждане. — Това бе единствената причина, по която Найл искаше да говори с него.

— Прекрасно. — Брукс изглеждаше дяволски ядосан. — Но ако ти потрябвам, само извикай — веднага ще бъда до теб.

В това Колин не се съмняваше дори за минута.

— Благодаря, партньоре. — Гит почака, докато Брукс отвори вратата и излезе навън. След което се обърна и пресече стаята за две

секунди. — Какво не ми разказа, Найл?

— Ти знаеш, че нападателите ви бяха демони.

Дотук нищо ново.

— Когато ви нападнаха — теб и докторката — усетих във въздуха движение на сила.

Така значи, демонът знаеше за нападението. Подозрението отново обзе Колин.

— Не съм бил аз. Мога да се закълна в това.

Но колко струва думата на един демон?

— Значи, ти си усетил, че ни нападат, но дори не се опита да ни помогнеш? Помня как каза, че не би наранил Емили.

Найл прокара пръсти по края на чашата си. Изглеждаше така, сякаш се забавлява.

— А ти как мислиш, кой се обади на ченгетата? Помислих, че братята ти по оръжие все трябва да стават за нещо, нали така?

Колин съвсем не го намираше за забавно.

— Ако ти не стоиш зад всичко това, то кой тогава, по дяволите?

— Друг демон от десето ниво. — Найл отпи още една глътка от кървавочервеното си питие. — И повярвай ми Гит, такива като мен са много редки. — С тих звън остави чашата си на масата. — Можеш да попиташ за това нашата симпатична Доктор Чудовище.

Друг демон от десето ниво. Проклятие. Явно днес не беше неговият щастлив ден. А беше започнал толкова добре, когато се събуди в едно легло с голата Емили.

— Какво знаеш за „Хибридите“?

Какво? Колин беше чувал думата „Хибрид“ и преди, но това беше, когато превключваше каналите на телевизора и спря на Дискавърри. Хибридите са смеси, миксове като цветята, получени при смесване на два вида...

— Хм, значи Емили не ти е споменавала за Хибридите — устните на Найл се изкривиха. — Чудя се защо ли?

Колин се чувстваше така, сякаш нишката на разговора му се изплъзва, а това изобщо не му харесваше. Дяволски не му харесваше.

Гит светкавично заобиколи една маса и изправи демона на крака.

— Не съм един от онези, на които можеш да промиеш мозъка. — Колин позволи на звяра си да се покаже за миг в погледа му. Ноктите му се удължиха, зъбите му се изостриха.

— Шифтър — усмихна се Найл. — Вече се досетих кой си.

— Разкажи ми за „Хибридите“. — Преди да се поддаде на порива на звяра си и да хвърли демона в другия край на стаята по същия начин, по който Найл го беше направил с Брукс. А и демонът си го заслужаваше.

— Някои от „Другите“ си намират партньори извън собствения си вид. — Найл се разсмя — хрипливо и дразнещо. — Но ти това вече си го разбрал, нали?

Колин заби ноктите си в рамото на демона. Не толкова силно. Поне засега.

— Продължавай, демоне.

— Рядко, много рядко в този съюз се появява дете. Особено дете. Колин прибра ноктите си.

— И?

— Това означава „Хибрид“. Същество, създадено от представителите на две различни магически линии, но наследило силата и на двете.

Защо, по дяволите, водеха разговор на тази тема?

— И защо трябва да се вълнувам за тези шибани Хибриди?

Найл отново се разсмя.

— О, ти определено трябва да се вълнуваш за тях, шифтър. Ти и Емили трябва да се вълнувате.

Десет секунди. Ако демонът продължеше да го дразни само още малко, Найл щеше да прелети през стаята.

И това щеше да бъде отмъщение за същия номер, приложен на Брукс, но щеше да накара Колин определено да се почувства по-добре.

— Търпението ми се изчерпва — Гит отново заби нокти в Найл.

Демонът трепна и най-накрая спря да се смее.

— Носят се слухове...

Най-накрая нещо. Колин отслаби захвата си.

— Какви слухове?

— Говори се, че в града се е появил Хибриден демон. Достатъчно силен демон от девето или десето ниво.

Достатъчно силен, за да предизвика такова движение на сила във въздуха, което Емили усети в уличката.

— Наполовина демон, така ли? А другата половина каква е?

Найл сви устни и погледна към ноктите на Колин.

— Шифтър.
Дяволите да го вземат!

— Ще ми кажеш ли, какво стана там? — настоятелно попита Брукс, докато двамата с Колин вървяха към джипа му.

— Разпитвахме заподозрян. — Колин погледна нагоре към небето. Слънцето залязваше, украсявайки го в кървавочервени ивици.

Трябва да намери Емили. И да я разпита за Хибридите. Проклятие! Може ли мъжът, когото търсеха, да бъде свръхмощен Хибрид между демон и шифтър? Ако това е така, случаят приемаше много опасен обрат. Да проследиш шифтър и да се справиш с него и без това е трудна задача. Но шифтър с демонически способности... Да, градът е в голяма беда.

— По дяволите, Колин! Наясно си, че не питам за това! — Брукс хвана Гит и го притисна към багажника на колата.

Звярът изрева, но Колин успя да го задържи под контрол.

— Ти криеш нещо от мен. — Брукс гневно го гледаше. — Знаеш по случая повече, отколкото ми казваш.

Така си беше. Но щеше да му се наложи да продължи да скрива факти от партньора си. Защото Брукс не е готов да узнае истината.

— Дори не ми пазеше гърба, когато онова копеле ме хвърли през цялата стая!

— Не те е хвърлял. — Колин се отблъсна от джипа, скръсти ръце на гърдите си и пресрещна разярения поглед на Брукс.

— Как не ме е хвърлял, по дяволите...

— Гледах ръцете му. Не те докосна. — Истина беше. Демонът използва силата си, за да хвърли Брукс. Но как да му го обясни?

— Трябваше да го арестувам. — И Брукс разтри лявото си рамо. — Една нощ в ареста щеше да му развърже езика.

Съмнително.

Една нощ, прекарана от Найл в ареста, най-вероятно би довела охраната до лудост. Буквално.

— И какво, по дяволите, е това с очите му? — зачуди Брукс. — На кого може да му хрумне идеята да си сложи такива контактни лещи? Целите черни, като смола?

Искаше да разкаже всичко на Тод.

Но последния път, когато разказа на партньора си цялата истина за Другите, се оказа с куршум в тялото си.

— Очаквам повече от теб, партньоре — Брукс поклати глава. — Работим заедно повече от две години. Очаквам повече.

Колин искаше да му даде повече. Искаше да разкаже на Брукс всичко. Но не можеше да е сигурен в реакцията му. И не му се искаше да се отбранява от нападението на още един приятел и партньор.

А и капитанът каза, че данните по случая, които събират той и докторката, са строго поверителни. Строго поверителни дори и за Брукс.

Поне на сегашния етап.

Колин въздъхна. Трябваше да каже нещо на Брукс. А и той го заслужаваше.

— Прав си. Наистина има неща, които не ти казвам.

Мускулите около челюстта на партньора му заиграха.

— Защо, по дяволите, ме държиш на тъмно? Ние сме партньори.

— Длъжен съм. Това, което става е прекалено сложно, за да се обясни.

— Какво?

Проклятие. Разговорът не се получаваше.

— Нещата, които стават... твърде е опасно да знаеш за тях.

— Твърде опасно за мен ли? — Очите на Брукс силно се присвиха. — Нека да позная... Д-р Дрейк знае за всичко, нали? Защо това не е прекалено опасно за нея?

Беше опасно и за нея. Но докторката беше затънала прекалено дълбоко.

— Проклятие! Това не ми харесва. — Брукс заби пръст в гърдите на Гит. — Грам не ми харесва.

На Колин също.

Брукс мрачно обходи джипа и скочи вътре.

Колин въздъхна и се почеса по тила. Трябваше да каже на капитана, че Брукс има някакви подозрения. Може пък МакНийл да поиска да му се довери.

А може би няма.

Той седна на шофьорската седалка и запали двигателя.

— Зная, че той не ме докосна. — Брукс не гледаше към него. Гледаше право пред себе си. — Аз също видях ръцете му. И зная, че

Найл изобщо не ме докосна.

— Брукс...

— Но почувствах ръцете му върху себе си, почувствах как ме хвърли през стаята — ръцете му се свиха в юмруци. — Но как е възможно това?

— Послушай, партньоре...

— По дяволите! — въздъхна Брукс. — Може би аз трябва да отида на доктор. Ако започна да си въобразявам...

— Не си въобразяваш. — Гит потегли от паркинга. Не можеше да рискува и да каже на Брукс всичко, но проклет да е, ако позволи на партньора си да мисли, че полудява. — Не мога да ти кажа какво става, но повярвай, не си си го въобразил, по дяволите.

Не, просто партньорът му беше стъпил с единия си крак в свят, където чудовищата са реални, но още не го бе разбрал.

— Не можем да му кажем истината, Гит. Прекалено е рисковано.

— Да, разбирам го! — Но това не значеше, че му харесва. Гит ходеше напред-назад в кабинета на МакНийл, усещайки напрежението в тялото си.

— Случаят е много важен. И не мога да рискувам един от детективите ми да полудее, защото изведнъж е узнал, че е обграден от чудовища.

— Но той може и да издържи, — измърмори Колин, загледан в тъмнината през прозореца. Над града се беше спуснала нощ, безоблачна и беззвездна. А такава нощ криеше много тайни.

Гит имаше лошо предчувствие за тази нощ. В главата му все още звучаха думите на Найл за Хибрида.

Колин много искаше да говори с Емили. След като си тръгнаха от „Парадайз Фаунд“ той няколко пъти се опита да я чуе, но все попадеше на телефонния ѝ секретар.

— Само си спомни какво се случи последния път, когато разказа на партньора си истината. — МакНийл седеше зад бюрото си, отпуснал ръце върху износената му повърхност.

Последния път, когато разказа на партньора си истината. Колин се напрегна.

— Какво знаеш за предишния ми партньор?

— Зная всичко. — МакНийл повдигна вежда. — Мислиш ли, че не съм те проверил до най-малката подробност, преди да те взема тук? Така, че зная всичко за Майк Филипс.

Сега вече загази.

— И не ми каза нищо?

МакНийл повдигна рамене.

— А какво да кажа? Че бившият ти партньор е разбрал, че ти не си човек? И че се е опитал да те убие и да изгори къщата ти?

Да, съкратено до две думи, точно това се беше случило.

Капитанът се наклони напред.

— От това, което съм научил, зная, че Филипс е бил най-малкото неуравновесен.

— Беше си нормален. — До онази нощ той беше и добър приятел. — Просто не можа да приеме, че аз...

— Глупости! Отдавна е ходил по ръба. Нападал е заподозрени, получавал е мъмрене от началството и е преследвал бившата си жена.

Колин не пророни и дума. Майк Филипс десет години бе най-добрият му приятел. До онази нощ.

— Когато се е блъснал в онзи камион, той е бягал от мястото на пожара, нали? — МакНийл тихо подсвирна. — Карал е със сто и петдесет километра в час при разрешени четиридесет. Минал е на червено и се е врязал челно в тежкия камион.

Колин скърцаше със зъби.

— Бягал е, нали? Прострелял те е, подпалил е къщата ти и те е оставил да умираш.

— Стара история. — История, в която той не смяташе да се рови, по дяволите.

— Но тя е показателна как могат да реагират хората. — МакНийл почука с пръсти по бюрото. — Разбира се, не всички са еднакви, но фанатиците, онези, които смятат, че всички чудовища трябва да бъдат унищожени, са истинската причина, да живеем в тайна.

— Капитане, не се ли чудиш какво би било, ако „Другите“ се покажат и разкажат за себе на света? Ако престанат да се преструват? Ако престанат да се крият? Ако излязат от сянката, то какъв щеше да бъде светът тогава?

— Да, чудил съм се... и реших, че най-вероятно на половината от тях няма да им пука за това, че сме различни от тях.

— А другата половина?

— Другата половина би запалила факлите и би се опитала да ни изгори.

Колин кимна.

— И аз си помислих това. Светът не е готов за една война между смъртните и „Другите“. Затова не казах нищо на Брукс.

МакНийл кимна.

— Ако започне да създава проблеми, прати ми го.

Не, той щеше да се справи с Брукс. Но...

— Ти знаеш, че човек не може да се сблъсква с магията постоянно и винаги да я отрича. — Ако демонът го хвърли още няколко пъти през стаята, Брукс веднага ще започне да съпоставя фактите.

— Ами когато се досети какво става, тогава ще решим какво да правим. И как ще обясняваме.

Лесно беше да се каже, но Колин знаеше, че няма да може да се отърве толкова лесно от Брукс. Погледът му се отмести към бюрото на МакНийл и се спря върху фотография в тънка рамка.

Красива дама с прошарена коса мило му се усмихваше. Колин присви очи.

— Цялата информация относно „Другите“, за която разбереш, пазиш в пълна тайна. Докладваш пряко на мен и на никой друг.

— Разбрано. — Колин чу думите на капитана, но цялото му внимание остана приковано към жената на снимката. Наклони се, за да я разгледа по-добре. В ръцете си жената държеше... кошница?

На Колин му просветна, че жената на снимката е същата, която срещна в офиса на Емили. Марджи... някоя си. Жената със съскащата плетена кошница.

— Майка ми. — МакНийл докосна рамката. — Отгледа ме сама, след като баща ми загина във войната.

— Ами... — Колин трябваше да попита. — Какво има в кошницата?

МакНийл изви устни в усмивка.

— Не знаеш ли?

— Аз...

Телефонът на МакНийл иззвъня. Силно и пронизително. Той го вдигна и произнесе рязко:

— МакНийл.

Очите му се разшириха от онова, което му каза гласът от другия край.

— Какво? Кога?

Колин се напрегна.

— По дяволите. Моите хора тръгват веднага. — МакНийл захвърли слушалката и се изправи. — Вземай Брукс и заминавайте към сградата на „Нюз Флаш Файф“. Аз ще позвъня на Емили и ще ѝ кажа да ви чака там.

Сградата на „Нюз Флаш Файф“.

— Какво става?

— Някакъв стажант току-що е намерил тялото на Дарла Митчъл. Някой е разкъсал гърлото ѝ.

[1] Пийпшоу — обикновено се свързва със самостоятелна кабинка, в която има специален отвор за наблюдение. След като се пусне монета, през отвора може да се гледат порнографски филми, секс шоу на живо или танци със сексуална тематика. Отворът за наблюдение автоматично се затваря, когато броячът отчете, че срокът на плащането е изтекъл. ↑

ГЛАВА 11

Колин усети мириса на кръвта още на секундата, в която излезе от джипа. Във въздуха се носеше познатият метален аромат.

Репортерите от другите канали вече стояха редом със сградата. Проблясваха светкавици, работеха камери.

— По дяволите! Познай кой ще бъде в новини в шест сутринта на всеки канал?

Не трябваше да е екстрасенс, за да го разбере.

Проклятие!

Точно вниманието бе онова, което търсеше копелето.

— Колин!

Той се обърна в посоката от която дойде женският глас, и откри, че към него бърза Емили. Косата ѝ беше разрошена, а очилата ѝ стояха леко накриво. Всичко в него се напрегна, след като я видя. Не искаше тя да влиза вътре. Не искаше да вижда кървавата гледка, която ги очакваше.

Но той имаше нужда от нея. И нуждите на ченгето трябваше да надделеят върху нуждите на мъжа.

— Отивам да поговоря със Смит. Да разбере, какво ще ми разкаже за жертвата. — Брукс се отдръпна и потъна в морето от полицейски униформи.

— Какво става? — Погледът на Емили бе прикован към дългата редица паркирани полицейски коли. — МакНийл просто ми каза да дойда тук. И то бързо.

По дяволите! Тя дори не знаеше за какво става дума. Хвана ръцете ѝ и я придърпа към себе си.

— Още едно убийство. Същият почерк, както при Майерс. — Той се наведе и мина под жълтата полицейска лента, обграждаща местопрестъплението.

Емили рязко си пое дъх.

— Отново е убил?

— Ти каза, че има вероятност да го направи.

— Да, но се надявах да съм сгрешила. — Облиза устните си.

— Жертвата... коя е жертвата?

Колин показва значката си на полицая, охраняващ подхода към мястото на убийството. Емили извади от чантата си своите документи и също ги показва:

— Тя работи с нас като профайлър — обясни Гит на полицая. Сега мирисът на кръвта беше станал по-силен, запълваше носа му и гъделичкаше небцето му.

Ако Колин беше в животинския си облик, щеше да се наслади на този аромат. Звярът обичаше тази миризма.

Но човекът я мразеше.

— Колин? — Емили дръпна ръката си. — Коя е жертвата?

Колин я пусна и извади латексовите ръкавици от джоба си.

Време беше да се захваща за работа.

— Дарла Митчъл. — Отвори вратата и влезе в Ада.

Беше същото. Точно както при предишното.

Тялото на Дарла Митчъл лежеше на пода с лице надолу, в огромна локва кръв. Гърлото ѝ беше разкъсано и частично извадено. Очите ѝ бяха широко отворени и в тях беше застинал ужас, докато устните ѝ бяха изкривени в безмълвен писък.

Жива, Дарла беше симпатична, но смъртта не беше милостива към нея.

Погледът на Емили бе прикован в неподвижното тяло. Ароматът на кръв и смърт нахлуваше в носа ѝ. Почти не чуваше шума от гласовете наоколо. Брукс нещо си говореше тихо със Смит. Колин разговаряше с някакъв полицай, давайки му нареждания да вземе записите от всички камери за наблюдения, намиращи се в сградата. Мъж в бяла престилка обикаляше около тялото и правеше снимки.

А Дарла гледаше право към нея. И крещеше.

Емили затвори очи. Почувства яростта, витаеща в стаята. Толкова силна...

Пое си дълбоко дъх, след което бавно издиша. Убийството беше станало съвсем скоро. И тъмната аура на убиеца все още висеше във въздуха, подобна на сянка.

Тя не се съмняваше, че убиецът, който беше нападнал Престън Майерс, и този, разкъсал гърлото на Дарла Митчъл, е един и същ. Дори кървавите пръски по стените изглеждаха по същия начин.

Облак от тъмна сила я обгърна и Емили разбра, че в тази енергия има нещо познато. Ненавист и извратена ярост.

Отвори очи и огледа стаята. Колин беше на няколко крачки от нея. Дали да го предупреди, какво смята да направи? Но ако го предупреди и някой друг също чуе? В тази малка стая имаше прекалено много хора. Не, тя просто ще се постарее да го направи внимателно. Няма да прониква в съзнанието на убиеца прекалено дълбоко.

Но трябва да се убеди...

Емили отново погледна към тялото и бавно, много бавно, отпусна защитните си ментални бариери.

Проклятие. Не мога да повярвам, че копелето уби толкова бързо. Ще бъде най-добре, ако видим лицето му записано върху камерите за наблюдение. За нищо на света няма да повярвам, че е успял да влезе и излезе незабелязан. Тази телестанция е като проклет зоопарк. Всичко се вижда.

Мислите на Колин. Тя ги отблъсна настрана, опитвайки се да се съсредоточи върху онези, идващи от убиеца.

Надявам се да не е страдала...

Емили се намръщи. Не е убиецът. Усещаше, че този млад мъж... е много опечален и че принадлежи към „Другите“. Повдигна глава и погледна към вратата. Младок в полицейска униформа стоеше на входа, стиснал ръце в юмруци. Не беше тук, когато тя дойде. Значи, току-що е застъпил на смяна.

Вълшебник.

Емили отхвърли и него и отново започна да търси. По дяволите! Тя толкова отдавна не беше отпускала защитата си при толкова хора наоколо. Беше й трудно да се фокусира. Толкова трудно...

„Да убия тази кучка беше толкова просто...“

Емили се напрегна. Тази енергия не беше следа от някакво минали присъствие.

„А каква вкусна кръв имаше. Все още я усещам върху езика си“.

Проклятие! По тялото на Емили премина тръпка. Тя бавно и внимателно, сантиметър по сантиметър, обърна глава и огледа стаята.

Единствените Други, които видя в нея, бяха Колин и младичкия полицай.

Тя беше по-вкусна, отколкото онзи нещастник. Много по-вкусна. Може би следващия път отново ще нападна жена.

Емили направи крачка към вратата, след това още една. Усещаше тялото си по-тежко от обикновено. Сякаш... сякаш нещо я теглеше. Теглеше я към него.

Към убиеца.

Той все още беше в сградата. И тя трябваше да го намери.

Без да губи дори секунда, Емили напълно отпусна защитата си. Усети как я обръща горещата, тъмна сила и хукна към вратата.

Можеше да го открие точно сега. Виждаше следите, оставени от силата му във въздуха. Ще го настигне и...

— Къде отивате, по дяволите? — Намръщеният Брукс прегради пътя ѝ. — Това е местопрестъпление д-р Дрейк, не можете така да бягате...

— Махни се от пътя ми.

„Ченгетата са точно пред мен. Шибани идиоти! Може следващият път да бъде един от тях. Да, страхотна мисъл!“

Брукс само повдигна вежда и отстъпи встрани.

„Интересно дали ченгетата се отличават на вкус от другите хора? Дали ще се съпротивляват по-силно?“

Емили излезе от кабинета на Дарла. Погледна наляво. Точно там.

Ченгетата бяха запълнили коридора — някои разглеждаха следите по пода, други стояха, а трети — просто разговаряха с репортерите.

Следата на тъмната енергия се усили. И ставаше все по-силна.

„Не трябваше да се ебава с мен. И трябваше да остави докторката на мира“.

Емили замръзна, чувайки тази мисъл. Докторката.

Дарла ѝ задаваше въпроси след пресконференцията. Питаше я за демоните.

Знаеше ли убиецът за това?

— Емили! — гласът на Колин. Силен, настойчив звук, който накара всички в коридора да обърнат глави.

Гласът в главата ѝ замлъкна. Вълните от черна енергия се разсеяха.

Проклятие!

Без да обърне внимание на вика на Колин, Емили се затича по коридора. Изглежда, че копелето беше блокирало мислите си. Не, не ги е блокирал, а беше поставил щит. Такъв, какъвто слагаше и тя.

В това нямаше никакъв смисъл. Досега не беше срещала шифтър, който да е способен да използва защита. Демон — да, но не и шифтър.

Емили премина покрай двама полицаи. Зави зад ъгъла и се блъсна право в Джейк.

— Д-р Дрейк! — в момента на сблъсъка очите му се разшириха от удивление, а ръцете му автоматично се обвиха около талията ѝ.

Емили усети как слабата му магия я обгърна.

Не търсеше него.

— Извинявай. — Отблъсна го и продължи нататък.

Но така и не откри нищо. Никакъв намек на сила. Никакъв признак за присъствието на силно свръхестествено същество.

— Емили, какво правиш? — Колин я хвана за лакътя и я обърна към себе си. — Защо побягна?

— Той е тук.

— Какво?

— Убиецът. Все още е в сградата. Или беше... преди секунди.

Колин я стисна по-здраво.

— Откъде знаеш? Видя ли нещо?

— Чух го.

Колин се намръщи и Емили разбра, че думите ѝ звучаха абсолютно безсмислено за него. Но точно сега не можеше да се бави с обяснения, защото трябваше да бърза.

— Свалих си менталните щитове, разбра ли? — прошепна тя. — Искан да опитам дали мога да усетя нещо, указващо към убиеца. И аз... почувствах го. Чух мислите му. Колин, той беше тук буквално преди секунди.

Гит се протегна към оръжието си.

— Чуваш ли го все още?

Емили прехапа устна:

— Гласът му изчезна, когато ти извика името ми.

— Най-вероятно, защото копелето се е досетило, че ти можеш да го проследиш.

Да, но как шифтърът-убиец го е разбрал?

Колин повиши глас, приковавайки вниманието на полицаите.

— Необходимо е да се блокират всички входи и изходи на сградата. Съберете всички сътрудници в едно помещение. Абсолютно всички.

— Това може и да е външен човек, — пророни Емили и се приближи до него. — Колин, убиецът може и да е полицай.

Гит изруга.

— Аз... аз трябва да обходя цялата сграда. Може и да успея да го намеря.

Колин я хвана за ръката.

— Док, без мен няма да ходиш никъде. — Извади пистолета си. — Давай да заловим това копеле.

Но не го откриха. Претърсиха цялата сграда — от тавана до мазето. Емили видя всички служители в сградата и всеки един полицай. Но така и не можа да разпознае убиеца.

Единствените „Други“ в сградата бяха Колин, младокът полицай и Джейк Донъли. Но никой от тях не притежаваше такава сила, която съответстваше на силата на убиеца.

Копелето беше изчезнало. По някакъв начин му се бе отдало да премине покрай полицаите и да изчезне.

По дяволите!

Върнаха се в кабинета на Дарла. Тялото беше покрито с чаршаф, а двама мъже тъкмо вкарваха носилката в стаята.

— Местопрестъпленията понякога могат да бъдат ужасни, нали?

Емили се стресна, чула тихия глас, прозвучал зад гърба ѝ. Обърна се и видя, че Смит я гледа. В тъмните очи на жената светеше съчувствие.

— Хм... да, така е. — Всичко, което бе свързано с мъртви и окървавени тела, автоматично попадеше в категорията „ужасни“ в съзнанието на Емили.

— Видях как побягна... — Смит се запъна. — Добре ли си?

Емили бързо осъзна, как е изглеждало отстриани бързото ѝ излизане от стаята. Профайлърът не е могъл да издържи на гледката на местопрестъплението.

Но Емили не можеше да каже истината на Смит. Затова се наложи да се усмихне.

— Всичко е наред. — Не, не беше наред. Беше бясна. Онзи гад успя да се измъкне и да избяга под носа ѝ. Ако разполагаше само с още няколко минути, за да го настигне...

— На първите си местопрестъпления повръщах. И то при условие че съм била в медицински колеж и съм виждала трупове. — И Смит поклати глава. — Но да видиш жертвата, която се е борила за живота си преди няколко часа така... — въздъхна тежко. — С това трудно се свиква.

Емили не беше уверена, че ще може да свикне да гледа тела, разкъсани като това на Дарла.

— Защо не си отидеш вкъщи? — предложи Смит. — Вече е късно и едва ли тази вечер ще можеш да помогнеш с нещо повече.

Да, нямаше с какво да помогне повече. Убиецът беше изчезнал, журналистката мъртва, а в съзнанието ѝ се въртяха мислите на Нощния Касапи, изпълнени с ярост.

— Добра идея — въздъхна Емили. — Ще кажеш ли на Колин, че съм си тръгнала? — Защото точно сега тя не бе готова да се изправи лице в лице с него. Когато приключиха с огледа на сградата, Колин я погледна... по дяволите, нима в очите му видя съмнение? Нима той реши, че тя си е измислила историята за това, че е чула гласа на убиеца?

Да го вземат дяволите! Тя наистина трябваше да си тръгне. Трябваше да проясни главата си.

И да се опита да се избави от гласа на убиеца, който все повтаряше и повтаряше думите си в главата ѝ.

„Може би следващия път ще бъде един от тях!“

Стисна ръце. А може би следващия път аз ще успея да те хвана, кучи син такъв!

— Хей, Гит! Тук един мъж иска да говори с теб.

Колин отмести поглед от бюрото на Дарла и видя, че зад раменете на полицаия поглежда Джейк Донъли.

— Кой е този? — Попита Брукс, изучавайки с поглед мъжа.

— Операторът на Дарла.

— Смяташ ли, че той знае нещо?

— Има само един начин да разберем. — И Колин тръгна към демона.

— Трябва... трябва да поговорим... — Джейк се потеше.

— Разбира се. — Колин излезе в коридора. През последния час броят на хората в района беше намалял. Точно в този момент изкарваха тялото на Дарла от стаята.

Джейк погледна към тялото в чувала, преглътна и бързо отмести поглед.

— Какво знаеш, Донъли? Видя ли нещо? Видя ли убиеца? Може би му беше провървяло, може би отговорът щеше да бъде положителен?

Джейк поклати отрицателно глава.

— Нищо не съм видял. Но трябва да знаеш... — Операторът замлъкна за малко, докато край тях минаваше жена-полицай. И понижил глас, продължи: — Трябва да знаеш над какво работеше Дарла.

— Да? — Колин бе много заинтересован, но това не пролича от вида му. — И върху каква история работеше?

Джейк го погледна в очите.

— Д-р Дрейк.

Все още ли виждате чудовища? Колин запази непроницаемо изражението на лицето си.

— Какво за нея?

— Дарла научи, че д-р Дрейк се е намирала в една психиатрична клиника, когато е била тийнейджър.

Не съм казала, че съм работила там.

По дяволите!

— И е възнамерявала да даде гласност на тази история, така ли?

Джейк кимна.

— И Дарла е работила само над една история? — Боже, нека да има още нещо.

— Освен грабежа на Южната Банка, да.

Това не беше добре.

— Казвал ли си на някой друг за това?

Джейк поклати глава.

— Не смятах. — На лицето му се изписа напрежение. — И двамата знаем защо докторката се е оказала на онова място. И знаем, че не е халюцинирала.

Колин много добре можеше да си представи как Емили, като тийнейджър е виждала навсякъде демони и чудовища. Да, той

разбираше защо се е озовала в „Серенити Уудс“.

— Добре, Донъли, благодаря за насоката.

Операторът се скри в коридора.

Колин гледа след него още няколко минути, след което се върна на местопрестъплението. Трябваше да намери Емили. Огледа стаята. Къде е тя?

— Хей! — Брукс направи крачка към него. — Какво искаше да ти съобщи той?

Колин присви рамене.

— Нищо особено. — Гит издържа внимателния поглед на партньора си. Да лъжеш не беше никак сложно. Той се занимаваше с това цял живот. — Само това, че Дарла е работила над историята с грабежа на банката, преди да я убият.

— Така ли? — Брукс присви очи. — И това е всичко, което той ти каза?

— Аха. — Емили я нямаше в стаята. — Къде е д-р Дрейк?

Покрай тях мина Смит.

— Тръгна си преди около двадесет минути. Каза, че ще мине през участъка утре сутринта.

Стомахът му се сви. Всичко е нормално. Докторката знаеше как да се погрижи за себе си. Е, тръгнала си е сама за къщи. Голяма работа.

Ако не вземеше под внимание факта, че някой следи къщата ѝ. Следи нея. А Емили току-що беше проникнала в мислите на убиеца.

Макар че напразно се вълнува... А, мамка му!

— Ще довършиш ли тук без мен? — попита Колин партньора си.

— Ами да. Трябва да се разпитат още няколко човека...

— Добре. — Думите едва успяха да излязат от устата му и Колин изскочи от стаята, забързвайки все повече с всяка следваща стъпка.

Всичко в него се напрегна, докато инстинктите му крещяха, че нещо не е наред.

Трябваше да стигне до Емили.

Домът ѝ беше потънал в тъмнина. Емили седеше в колата си и гледаше към къщата. Винаги оставяше лампата в коридора включена. Винаги го правеше. Но сега къщата бе тъмна. Твърде тъмна.

Лампата можеше и да е изгоряла. Не я беше сменяла от няколко седмици, така че... Проклятие, тя дори беше забравила кога я е сменяла за последно.

Бавно излезе от колата. Това, че къщата е тъмна, не означаваше нищо. Нервничеше заради видяното при убийството на Дарла. Кой няма да нервничи, ако види тялото на жена с разкъсано гърло.

По алеята към стълбите, Емили извади телефона си. Стисна връзката ключове в дясната си ръка. Сърцето ѝ се блъскаше в гърдите с неистова сила, а ударите му разклащаха цялото ѝ тяло. И всичко това само защото къщата бе тъмна.

Верандата също трябваше да свети, изведнъж осъзна Емили. Нощта бе настъпила, а лампата трябваше да светне автоматично.

Под обувките ѝ нещо се счупи. Нещо остро. Емили погледна надолу. Изглеждаше като... млечнобяло стъкло. Погледът ѝ се отмести към разбития плафон, висящ над верандата.

Едва успя да си поеме дъх. Две лампи едновременно — това е прекалено голямо съвпадение. Натисна бутона за повикване на телефона си. Беше програмирала на „горещия бутон“ на телефона си номерът на Колин още вчера. Емили бавно започна да се връща към колата си.

— Гит.

— М-мисля, че някой е влизал в къщата ми. — Гласът ѝ прекъсна, когато тя направи още една стъпка.

— Емили? Ти ли си?

— Да.

— Какво става? Почти не те чувам...

Защото тя не искаше да повишава глас и да предупреждава за присъствието си този, който може би се криеше в дома ѝ.

— Някой е влизал в дома ми — тихо повтори Емили.

— По дяволите! — Добре, че този път Колин я чу. — Вече съм на път към теб, скъпа. Заклучи се в колата и остани там, докато...

Зад гърба на Емили стъпалото на верандата проскърца и кръвта ѝ сякаш замръзна.

Негодникът не се беше скрил в къщата, а отвън. И сега бе съвсем близко до нея.

Емили стисна по-здраво връзката с ключовете в ръката си — това беше единственото ѝ оръжие. Пое си дълбоко дъх, обърна се, замахна с

тях и се разкрещя.

Но той бе подготвен. Удари я с ръка по скулата и Емили се завъртя от силата му, след което падна по гръб до верандата.

Телефонът се изплъзна от пръстите ѝ и се разби върху дъските.

Тя осъзна, че Колин няма да успее да дойде толкова бързо. Емили бе останала сама. Сама с него.

Както винаги е било.

— Емили? Емили? Мамка му! — Връзката прекъсна. Колин набра 911. — Детектив Колин Гит! Значка номер 2517. В момента се извършва нападение. — Проклятие, надяваше се това да не е вярно. Ако някой само докосне Емили с пръст, ще разбере колко много от животното има в Колин. — Веднага изпратете патрул на Лайънс Лейн 602!

Гит натисна педала на газта до дупка.

Дръж се скъпа! Идвам.

Борбата беше кратка и яростна. Емили се преви от болка, страната ѝ гореше. Мъжът се хвърли към нея, но тя бе готова. И макар че не можеше да вижда добре в тъмното, се опита да се прицели в онази част на тялото му, където трябваше да се намират слабините.

Негодникът се преви и отстъпи назад.

— Кучка!

Такава беше. Емили се хвърли напред, опитвайки се да забие ключовете си в ръката му.

Нападателят я хвана за китката и започна да извива ръката ѝ, докато тя не пусна ключовете.

— Шибан демон. Ще си платиш за това. — Гласът му беше висок... като на... тийнейджър?

И той току-що я нарече демон.

Емили изви ръка, опитвайки се да я освободи. Боже, никой ли не чуваше виковете ѝ? Семейство Грантон се бяха върнали от Дисни Уърлд преди няколко дни. Трябваше да я чуят.

Тъкмо се канеше да закрепчи толкова силно, че да я чуят чак на другия край на града, когато младежът притисна устата ѝ с ръка.

— Това е частна вечеринка, демон! Никой друг не е поканен!

Емили го ухапа за ръката. Толкова силно, колкото успя. Докато не усети вкуса на кръвта.

Мъжът извика и я пусна. Тогава тя започна да крещи. И продължи с всички сили.

В къщата на семейство Грантон светна лампа.

Най-накрая.

Нападателят ѝ изруга и отстъпи назад.

— Ще се върна за теб, кучко!

— Кучка или демон? Направи избора си, задник такъв.

Адреналинът я изпълваше и когато мръсникът побягна, за някаква част от секундата Емили реши да тръгне след него.

След това видя, че ръцете ѝ треперят. И краката. По дяволите! Трепереше цялата. И съвсем не беше уверена, че може да направи дори крачка, какво оставаше да пресече собствения си двор.

Нападателят ѝ стигна до дърветата. И там, за кратък миг, попадна в ивицата светлина на уличната лампа. След което се обърна и я погледна...

Просто едно хлапе. Тийнейджър. С по-дълга от нормалното коса, слабо лице и големи очи.

После изчезна. Разтвори се в мрака на нощта.

— Емили! — Марк изкачи стълбите, повдигна я и я изправи на крака.

Проклятие, кога беше успяла да падне пак?

— Какво стана?

— Позвъни в полицията... — Емили преглътна и разбра, че гърлото ѝ е пресъхнало. От страх обикновено така ставаше.

Беше по-силно уплашена от нападението на това хлапе, отколкото когато обикаляше сградата на „Нюз Флаш Файф“ в търсене на убиеца. Но тогава с нея беше Колин. И тя бе уверена, че той ще успее да я защити.

Имаше му доверие.

Коленете на Емили отново започнаха да треперят.

— Стори ми се, че видях как някой бяга... — Марк се огледа.

— Някакъв младеж. Удари ме. — Нарече ме демон и каза, че ще се върне за мен.

— Боже! — Марк я подкрепи с ръка. — Хайде да влезем вътре и да извикаме полицията.

Пристъпиха напред и Емили видя, че входна врата е леко открената. О, не, това не беше добър знак.

Бутна я, за да се отвори до край. Влязоха в коридора и тя включи осветлението.

— Дявол да го вземе... — чу тя гласа на Марк.

Емили продължи напред и включи осветлението в гостната.

— Хайде да се махнем оттук. — Марк хвана ръката ѝ. — Да отидем вкъщи, ще се обадим на полицията оттам...

— Махни ръцете си от жената, сега! — чу се ръмженето на Колин зад гърба им.

Емили се обърна и чу как до нея ахна Марк. На вратата стоеше Колин — с вдигнат пистолет и напрегнато лице, върху което се четеше дива ярост.

Марк направи грешката да стисне ръката на Емили по-здраво.

— Вие не разбирате, аз съм и...

— Махни си ръцете от нея или ще стрелям! — Колин напрегнато го гледаше със сините си очи, които, проклятие, започваха да светят.

Не, не, той не трябваше да се преобразява! Не и пред Марк. Тя никога нямаше да може да му обясни това.

Емили направи крачка към Колин, издърпвайки ръка от изпотената длан на Марк.

— Колин, всичко е наред! Марк е мой съсед и...

Погледът на Гит се отмести към лицето ѝ. След което се намръщи още повече. Пистолетът в ръцете му не помръдваше.

— Какво, по дяволите, е станало с лицето ти?

Емили вдигна ръка и докосна дясната си скула. Можеше само да се досеща как изглежда синината върху лицето ѝ на тази светлина.

— Имаше някой тук, когато дойдох. — Някакъв пънкартийнейджър, който ме мисли за демон. — Чакаше ме на верандата.

— Мамка му!

Да, кратко описание на ситуацията в две думи.

— Хм... Вие полицаи ли сте? — по гласа на Марк ясно си пролича колко много се надява на положителен отговор.

Колин изръмжа. Свали пистолета си и сграбчи Емили. Притисна я към гърдите си, обгърна я плътно с ръце и... просто я държеше.

Емили стисна очи, опитвайки се да спре глупавите сълзи, които се опитваха да потекат от очите ѝ. Бе сигурна, че са следствие от шока. Но, о, в обятията му беше толкова хубаво.

Пръстите на Колин се впиха в тялото ѝ. Той леко се отдръпна, за да я погледне. И я целуна. Силна и страстна целувка, от която тя забрави как точно трябваше да диша.

— Както разбирам, вие се познавате.

В далечината се чува полицейски сирени. Звукът се усилваше с приближаването им.

Емили прегърна Колин и се опита да се притисне още повече към него.

Боже, толкова ѝ харесваше как се целува този мъж. Харесваше чувствените ласки на езика му. Харесваше ѝ как Колин леко захапва устните ѝ.

Гит се откъсна от устните и едва успя да се отмести на няколко сантиметра.

— Никога повече не ме плаши така!

От устните на Емили се отрони лек смях.

— Ще видя какво мога да направя по въпроса.

През отворената врата се видя, как дворът беше залят от синята мигаща светлина. Кавалерията пристигна, но твърде късно, за да хване лошото момче.

ГЛАВА 12

Колин отведе Емили в своя дом. Отначало тя беше против, оправдавайки се, че трябва да си остане вкъщи, за да започне да прибира, но момчетата от групата за оглед на местопрестъплението бързо отхвърлиха тази идея.

Започнаха да оглеждат къщата на Емили в търсене на отпечатъците на престъпника. Негов косъм. Нещо, което би им помогнало да разпознаят младежа, разгромил къщата ѝ.

Хлапе. Емили го описа и предположи, че е на не повече от шестнадесет години.

Колин изобщо не се интересуваше на колко години е младежът. Той просто искаше да го намери и да го принуди да си плати за стореното.

Хлапето беше ударило Емили. Червената следа на бузата ѝ вече се бе превърнала в размито синьо-кафяво петно.

А къщата ѝ... Кучи син! Всичките ѝ дрехи бяха разкъсани. Леглото. Скрината. Книгите ѝ. Дори продуктите — мръсникът ги бе разхвърлял из цялата кухня.

Домът на Емили приличаше на дома на Джилиан Нимънт и Колин не смяташе да пренебрегва този факт. Проклятие, дори драскотините върху дивана изглеждаха почти същите — дълги бразди отляво надясно.

Интересно дали тийнейджърът е порботил и на двете места? Гит смяташе да изясни това, когато намери момчето.

Фактът, че от Джилиан Нимънт нямаше и следа, силно го безпокоеше. Много силно. Хората не изчезват просто така. За това трябва да имат дяволски сериозна причина. Или някой, който може да им е съдействал да го направят.

Отначало Колин реши, че Джилиан е избягала сама. Но сега се страхуваше, че са ѝ помогнали. И тази помощ беше доста далеч от приятелската.

— Аз... аз трябваше да отида на хотел... — Емили стоеше до дивана. Изглеждаше уморена, раздърпана и толкова красива, че от това го болеше.

— Исках да останеш тук. — С него. Където той ще може да я наглежда.

Колин се приближи. Толкова се бе уплашил, че съкрати живота си поне с десет години. Гит чу писъка ѝ, преди връзката да прекъсне.

Реши, че *Нощният Касапин* се е добрал до нея.

Повдигна брадичката ѝ с ръка, заставяйки я да го погледне в очите.

— Ем, аз говорех сериозно, когато казах да не ме плашиш повече така. — Защото звярът се добра твърде близко до повърхността. Необходима беше цялата сила на волята му, за да не допусне преобразяването.

Но когато влезе в дома ѝ и видя, че онзи мъж я държи за ръката...

Преобразяването започна. Костите му започнаха да пропукват, ноктите му се удължиха...

Едва когато Емили се оказа в обятията му, звярът се успокои. Когато Колин я целуна и я прегърна, той отново можеше да контролира ситуацията.

За щастие на нейния съсед. В противен случай мъжът щеше да узнае какво е това, да бъдеш атакуван от разярен шифтър.

— Не че съм го направила преднамерено — отвърна Емили. В гласа ѝ прозираше язвителност. — Аз не съм излязла на улицата в търсене на млад глупак, който да се съгласи да ме нападне.

Не, не беше го направила. Но в сградата на „Нюз Флаш Файф“ Емили се отправи да търси убиеца, без да му каже и дума. Кое то, според него, беше десет пъти по-лошо.

Ако случайно не беше видял как изхвърча от стаята, Емили сама щеше да тръгне да търси престъпника. И какво щеше да направи, ако наистина бе успяла да намери убиеца?

Все едно студен юмрук стисна сърцето му. Емили не беше като него. Тя не притежаваше мощта на шифтър или силата на демон.

Тя бе просто жена. Уязвима. Слаба. И точно тази нейна уязвимост в този момент го вбесяваше диво.

— Трябва да си по-внимателна. — Колин пусна ръката ѝ, но не можа да се застави да отстъпи крачка назад. Въздухът бе пропит с нейния аромат, който гъделичкаше ноздрите му.

Емили повдигна вежди.

— Аз не съм ченге. Ти си този, който обича да си играе с опасността всеки ден, не аз. — Тя въздъхна. — По дяволите! Не искам да водим този разговор точно сега, става ли? Уморена съм, боли ме лицето и просто искам да си легна. — Емили се обърна и тръгна по коридора.

— Разкажи ми за „Серенити Уудс“. — Той не смяташе да пита за това, но думите сякаш сами се откъснаха от езика му.

Емили се напрегна.

— Вече говорихме за това.

— Значи не сме довършили. Дарла Митчъл е възнамерявала да направи репортаж за теб. И за „Серенити Уудс“. И да разкаже всичко.

Емили се обърна.

— Тя не е притежавала нито едно доказателство. Тази история никога нямаше да бъде излъчена.

— Какво имаш предвид?

— Имам предвид, че Дарла е имала информатор, който ѝ е разказал всичко за мен — до последната подробност, но този човек никога не би застанал пред камерата.

— И откъде знаеш?

— Защото днес посетих скъпата си майка и я помолих да спре да разговаря с журналисти. — Емили сви рамене. — Майка ми е малко наивна. Тя не е разбирала какво прави, когато е говорила с Дарла.

Не е разбирала, че предава собствената си дъщеря? Колин реши да не натиска повече. Ще го направи някой друг път.

— Значи, Дарла не е имала никакви доказателства?

Емили напълно се обърна към него.

— Бях в „Серенити Уудс“ преди повече от двадесет години. Пет години след като ме изписаха, изгоря архивът на клиниката.

— И никой от персонала няма да започне да говори? — Полицаят в него никак не искаше да се успокои.

— Знаеш ли, има такова нещо като конфиденциалност на пациента.

— А ти знаеш ли, че тя не се отнася за санитарите, портиерите, секретарките...

Емили вдигна ръка.

— Никой не би проговорил.

— Виждам, че си дяволски уверена в това.

— Наистина съм. — Тя присви устни. — На хората там са им помогнали... да забравят за престоя ми.

В главата на Колин звъннаха предупредителни звънчета.

— И как точно се е случил този малък фокус?

— Главният психиатър на клиниката, д-р Кетчерли, не беше човек. Беше демон от шесто ниво — достатъчно силен, за да „засели“ в ума на хората някои предположения.

— И той е заставил персонала да забрави за теб?

— Да. — Емили преглътна и стисна ръце в юмруци. — Не съм била луда, разбираш ли? Аз просто не разбирах какво става с мен. Опитах се да разкажа на майка ми, но тя не ми повярва. Просто реши, че и аз имам нервен срив, като баща ми.

— Баща ти?

Емили кимна.

— В некролога, публикуван в местния вестник, беше написано, че той е загинал при нещастен случай по време на лов. — Кратък, горчив смях се изтръгна от устните ѝ. — Но нещастен случай нямаше. Той беше взел оръжието, напъхал дулото му в устата си и натиснал спусъка.

Боже! Тези детайли не бяха отбелязани в досието ѝ.

— Бях на седем, когато го намерих. — И тя преглътна. — По това време вече започвах да виждам някои неща. А когато баща ми се самоуби, мама просто... тя не искаше и да чуе за това, какво виждам. Не искаше аз да бъда... да приличам на него.

Мъжът ѝ беше напъхал оръжието в устата си. Детето ѝ виждаше чудовища. Изобщо не се учудваше, че Емили се е озовала в психиатрична клиника.

— Аз исках само тя да ми повярва — прошепна Емили. — Но явно съм искала прекалено много.

Колин я подръпна към себе си и сплете пръсти около нейните.

— Разбирам.

Тя го погледна в очите.

— Зная, че разбираш.

Колин я притегли още по-близо. Вдигна лявата си ръка и прокара палец по устните ѝ. Толкова меки и сладки.

Емили леко ги отвори.

Без да откъсва очи от нея, Колин наведе глава и покри устните ѝ с целувка. Опита я на вкус.

Бавно вкара вътре езика си. С дълго и дълбоко движение. Нейният език го посрещна, плъзна се върху неговия и го погали.

Членът на Колин се напрягна.

Проклятие! Той се намираше в полувъзбудено състояние от онази целувка в къщата ѝ. Да я усеща в ръцете си, да чувства устните ѝ, гърдите ѝ, притиснати към неговите... Всичко това представляваше изкушение, с което Колин не можеше да се справи.

Очерта брадичката ѝ с пръсти, поглади извивката на врата ѝ.

Емили се отдръпна и поклати глава.

— Не се дръж с мен така.

Какво?

— Аз не съм нежно цвете.

Не, но беше човек, крехък човек.

— Не искам тази вечер да е спокойно и нежно. — Емили дръпна блузата си и я хвърли на пода. — Искам да ме вземеш така, както ти го искаш. Силно. Бързо. И дълбоко.

Звярът му одобрително изръмжа.

— Искам да ме накараш да забравя за онова копеле-убиец и за онзи млад глупак. За всичко. Искам просто да усещам само теб.

Колин също захвърли ризата си.

— Всичко, което трябваше да направиш, е да ме помолиш, скъпа.

Емили обходи тялото му със зелените си очи. Облиза устни, забелязала, че еректираният член на Гит е издул дънките му.

Възбудата подхранваше страстта ѝ за него.

Свали очилата си и ги остави до телевизора. След което... застана на колене пред Колин.

— Но преди да минем към главната част на нашата програма — прошепна тя, — мисля, че е мой ред да те докосна.

Пръстите ѝ не трепереха, когато Емили посегна към джинсите му. Леко движение... и копчето вече е разкопчано. Разнесе се звука на отварящ се цип.

Членът му изскочи напред, право в нетърпеливите ѝ ръце. Той не се затрудняваше с обличането на бельо. Никога.

Пръстите на Емили го обвиха. Погалиха го от основата до самия връх. Колин усети лекото ѝ дихание — леко прохладно, но толкова възбуждащо, че тръпката разтърси цялото му тяло.

Прозрачна капка течност се появи на върха на пениса му. Емили тихо прошепна нещо, взе я с показалеца си, погледна Колин в очите и поднесе пръст към устните си. След което го облиза.

— М-м-м, хубаво. — Тя задържа погледа му. — Харесвам вкуса ти. — Устните на Емили се приближиха към члена му. Езикът ѝ го близна по върха.

О, по дяволите, да!

И тогава тя го пое в устата си, дълбоко, почти до самата му основа. И започна да го смуче. Облизва. Да го гали с ръка.

Проклятие, докторката знае съвсем точно къде да ме докосне.

Колин се наведе, докосна меката тежест на гърдите ѝ и започна да ги гали.

Дишането ѝ се накъса. О, беше толкова приятно!

Затова Колин повтори ласката си. Погали я. Провря палци под дантелите на сутиена и намери зърната ѝ. Стисна ги леко.

Устните на Емили потрепваха върху пениса му, когато тя простена.

Членът на Колин набъбна още повече. Започна да се движи срещу устните ѝ. Отначало леко, след това по-дълбоко и по-силно. Устата ѝ беше топла, влажна и толкова идеална, по дяволите, че Колин усети как оргазмът му се приближава. Все по-близо и по-близо...

Емили го обхвана по-здро с устни и започна да го смуче по-силно.

— Не! — Колин рязко се отдръпна от нея. Членът му гордо стърчеше напред.

Емили примигна и леко се изчерви:

— Не ти ли харе...

— О, скъпа, и още как. — Това бе най-готиният минет в живота му. — Но ти искаше днес да бъде по моя начин, нали?

Тя облиза устни и кимна.

Проклятие! Да я види на пода, на колене пред него... Това караше Колин да се извива от страст по нея. Гит се бореше със звяра

си, защото животното му я искаше толкова много, колкото и човекът.

Може би точно нейната уязвимост привличаше звяра му. Тя ухаеше на плячка.

А що се касае до човека... Той усещаше аромата на възбудата ѝ и я желаше.

— Махни останалата част от дрехите си.

Емили стана и тръгна към спалнята.

— Не! Тук!

За нищо на света нямаше да стигне до спалнята. Колин я искаше гола, открита и очакваща го точно сега.

Надяваше се, дяволски се надяваше, че Емили беше напълно сериозна, когато изрази желанието си. Защото само минута я делеше от това да бъде изчукана така, както на него му се искаше.

Тя свали обувките си, смъкна полата си надолу по краката и Колин само дете не свърши точно в този момент.

Емили носеше малки дантелени бикини и колан с жартиери. Колан с жартиери! Колин беше виждал това само в мечтите си.

Кой би предположил, че винаги закопчаната догоре с всички копчета докторка, ще е облякла бельото на неговите мечти?

— Застани на колене и се подпри с ръце. — Гласът му приличаше на ръмжене. В него имаше повече от звяра, отколкото от човека.

Емили отметна косата си назад, и проклет да бъде, ако върху устните ѝ не се появи предизвикателна усмивка, докато тя се отпускате на пода. Коленичи и се опря на ръце. Косата ѝ се разпиля по гърба — гъста копринена маса, която Колин искаше да докосне.

Но не толкова силно, колкото желаше да се докосне до плътта ѝ.

Тя изви гръб и великолепно ѝ дупе се вирна във въздуха.

— Това ли искаш?

— Да, по дяволите!

Зъбите на Колин се удължиха. Трябва да бъде внимателен с нея, трябва да...

— Тогава ела и ме вземи!

— Майка му стара!

И Колин изгуби контрол.

Той се хвърли към нея, удряйки силно коленете си в пода, но в този момент това изобщо не го интересуваше. Ръцете му обхванаха

бедрата ѝ, устните му се притиснаха към гърба ѝ и той я опита — ближеше я и леко я захапваше.

Емили отхвърли глава назад и изви гръб още по-силно:

— Колин... — Беше искане.

Избута дънките си надолу, разтвори краката ѝ още повече и прокара пръсти по нежната извивка на дупето ѝ.

— Какво искаш, Емили? Какво искаш от мен да направя?

Ръката му се плъзна между краката ѝ, към топлото и влажно свидетелство за нейното желание. Колин я дразнеше, вкарваше вътре показалеца си, като едновременно с това палецът му галеше клитора ѝ.

Тялото на Емили застина:

— Ах... О, Боже да!

Колин извади показалеца си, след което го вкара още по надълбоко:

— Каж ми какво искаш?

— Искам да влезеш в мен.

Колин изръмжа. Хвана пениса си с една ръка, докато с другата се протегна към джоба на дънките си и извади пакетчето с презерватив.

— Не! — Емили се обърна и го погледна. — Искам да те усещам.

И Колин дяволско силно искаше да я усеща. Но трябваше да бъдат внимателни, не трябваше да рискуват.

— Колин, аз... аз съм здрава и няма да забременея... А ти... твоят вид... вие не можете да се заразите. Така че няма за какво да се безпокоим. — Тя притисна бедра към неговите. — Сега аз просто искам теб.

Колин сложи ръката си върху дупето ѝ, за да я задържи на неподвижна. След това постави връхчето на члена си до топлия, влажен и жадуващ вход.

— Тогава ме вземи.

Влезе дълбоко с едно-единствено рязко движение.

Емили се изви под него.

Колин излезе... и го вкара обратно чак до основата. Отново. И отново.

Бедрата на Емили се движеха срещу неговите при всеки негов тласък. Докато Колин ръмжеше, Емили стенеше, а въздухът се изпълни с аромат на секс.

Гит се наклони над нея, притискай се по-силно с всяко движение. О, проклетие, докторката се усещаше толкова добре. Тясна. Гореща. Влажна.

Толкова. Дяволски. Перфектна.

Ръцете му покриха нейните. Ноктите му бяха станали остри.

Внимателно, внимателно...

Устните му намериха извивката на гърлото ѝ. И започнаха да ближат, да смучат.

Бедрата на Емили се притиснаха още повече към него, докато тя стискаше члена му с вътрешните си мускули. Беше близо до оргазма. Колин усещаше как тялото ѝ леко започва да се напряга, сигнализирайки за настъпващото освобождение.

Той притисна зъби към гърлото ѝ и усети как бие пулса ѝ. По-бързо. И по-бързо. Кръвта пулсираше точно под кожата.

Леко прокара зъбите си по шията ѝ.

Емили преглътна и се изви под него. Оргазмът я погълна — тялото ѝ затрепери, стисна още по-здраво члена му и прошепна името му.

Колин леко се повдигна, отпускаяйки ръцете ѝ, издърпа се назад, достатъчно, за да хване бедрата ѝ и да започне да се движи по-грубо и по-силно...

Като при това, устата му все още бе на гърлото ѝ.

Ако тя беше неговата половинка, той отново щеше да я бележи. Вече истински. Щеше да ѝ остави белег, означаващ, че те са си обменили кръв. Че са свързали живота си.

Само ако тя беше неговата половинка, неговата спътница за цял живот.

Но Емили не беше.

Тя беше просто човек.

Човек.

Топките му се напрегнаха, гърбът му се втвърди. Колин стисна зъби и със сила се застави да се отдръпне от сладката плът на гърлото ѝ.

Обхвана по-здраво бедрата ѝ и се задвижи бързо. О, проклетие, никога не му е било толкова добре.

Колин свърши, продължавайки да се движи, докато тръпката не го разтърси и горещото му семе не се изля в тялото ѝ.

Лунната светлина се изсипваше точно върху леглото. Емили бавно се протегна под чаршафа, обърна се настрани и погледна към Колин.

Гърдите му леко се издигаха и спускаха в ритъма на спокойното му дишане. Но тя знаеше, че Колин не е заспал. Поне все още.

— Колин... искам да те попитам нещо. — Когато отиде в банята, видя драскотините по бедрата си. А по време на любовния им акт усещаше острите му зъби върху кожата си. Странно, но изобщо не се уплаши, макар че разбра, че Колин едва се удържа да не я ухапе.

Това я... възбуждаше.

А тя никога не е била една от тези, които си падат по вампирите и свързаните с тях фетиши.

Но, изглежда, с Колин забравяше за всичките си правила.

Емили протегна ръка и прокара пръсти по широката му и релефна гърд. Харесваше гърдите на Колин. Мускулите им, тъмните и меки къдрави косъмчета, израснали във формата на стрела, чиито връх сочеше надолу към слабините му.

Ръката ѝ погали рамото му. И напипа слабо открояващ се белег.

— Какво искаш да знаеш? — Колин прихвана ръката ѝ, поднесе я до устните си и я целуна по дланта.

Емили нервно въздъхна. Всички признаци бяха срещу Колин, и затова тя искаше да разбере...

— Колин, какво животно живее в теб? — Острите зъби, ноктите, горящите очи... всичко указваше към пантера, леопард или даже... вълк.

Тялото на Колин се напрегна:

— А това има ли някакво значение?

По-рано, тя би отговорила на този въпрос положително. Но сега не беше толкова сигурна.

— Няма нужда да се криеш от мен.

— А ти не трябва да се боиш от звяра, които нося в себе си. — Стисна пръстите ѝ. — Аз никога няма да позволя да те нарани. Аз контролирам него, а не той мен.

Беше чувала това и преди. От други. Слушала беше уверенията им, че те могат да се справят с вътрешния си звяр. И знаеше, че това е просто заблуда.

Защото зверовете, живеещи в шифтърите, са изключително силни. И смъртоносни. И ако един шифтър бъде притиснат силно, то звярът му винаги изскачаше на свобода.

Такава е природата на животното.

Някой блъскаше с всички сили по вратата. Емили хвана възглавницата и покри с нея главата си. Не, не и не. Тя не искаше още да се събужда.

— Мамка му! — Съвсем до нея се разнесе дрезгав мъжки глас.

Емили махна възглавницата и отвори очи. Колин. В главата ѝ нахлуха спомените.

Дарла.

Убиецът.

Хлапето-тийнейджър, което беше проникнало в дома ѝ.

И най-горещият секс, който изобщо бе имала.

— Остани тук. — Имаше само няколко секунди, за да се полюбува на стегнатото дупе на Колин, преди той да обуе дънките си, гледайки към часовника. — Който ѝ да е, по-добре да има дяволски основателна причина за посещение в шест часа сутринта.

Шест часа сутринта. Значи бяха спали само три часа.

Емили дръпна завивката, за да покрие гърдите си. Не беше сигурна, че знае, къде са дрехите ѝ. Може би все още в гостната? Интересно къде са очилата ѝ?

Колин излезе от стаята. Чу как прещрака ключалката, и после:

— Какво по дяволите правиш тук, Брукс?

Емили се намръщи и се придвижи към края на леглото.

— Къде е д-р Дрейк?

Тя огледа стаята и видя шкафа. Втурна се към него, присвивайки пръстите на краката си при съприкосновението с хладния дървен под. Хвана една от тениските на Гит и бързо я навлече през глава. За щастие, тениската стигаше до средата на бедрата ѝ, така че нямаше защо да се страхува, че ще блесне пред партньора на Колин с някои интимни части от тялото си.

— Тя е тук, нали? — Брукс повиши глас. — Д-р Дрейк, трябва да говоря с вас. Веднага.

Емили примигна. По гласа му можеше да се досети, че Брукс е много ядосан от нещо. Какво не му е наред? Разбира се, миналата

вечер тя се отнесе доста грубо към него, когато той застана на пътя ѝ към вратата, но едва ли това е причината, за да...

— Внимавай за тона си, Брукс.

— Ти си този, който трябва да следи какво прави, партньоре. Ти чукаш тази жена и дори не се досещаш...

Емили излезе в коридора и видя, че Колин стои почти допрял нос до този на Брукс.

— Какво става тук?

Брукс я погледна с присвити и ядосани очи.

— Ти ми кажи.

Емили поклати глава:

— Чуй, доста е рано, за да си играем на тъпи въпроси и отговори.

— Къде беше миналата вечер между осем и десет часа?

— Какво? — Не може да повярва, че този красавец, на който сам Бог е заповядал да свети на корицата GQ^[1], току-що я попита за алибито ѝ. — Защо питаш?

— Прекарах последните три часа, опитвайки се да възстановя данните от разбития компютър на Дарла — и той повдигна вежда. — Искаш ли да разбереш, какво намерих вътре?

„Серенити Уудс“.

— Разкарай се, Брукс — тихо произнесе Колин. Студената ярост, прозвучала в гласа му, просто преряза въздуха в стаята.

В очите на партньора му светна разбиране.

— Ти си знаел, нали? Знаел си, и не ми каза нищо?

— Защото няма нищо за казване. Фактите за Емили, които е открила Дарла, не съответстват на действителността.

— Така ли? — Брукс го подмина и тръгна към Емили. Огледа я, след което вдигна поглед към лицето ѝ. — Значи тя не е побъркана? И не е приемана в психиатрична клиника, когато е била на единадесет години, защото е виждала чудовища?

Емили вирна брадичка.

— Тя е точно пред теб. И не, не съм побъркана. Умът ми си е съвсем наред.

— Хм, значи ти просто виждаш чудовища. И ако не вземем под внимание тази малка странност, ти си напълно нормална.

— Не ставай задник, Брукс. — Колин мина пред нея. — Емили, иди се облечи.

— Няма. — Проклетата да бъде, ако тръгне да се крие в храстите само защото този хубавец я смята за луда. — Мисля, че с твоя партньор трябва да си изясним няколко момента.

Колин обърна глава към нея и тя видя как мускулите около челюстта му потрепват.

— Чудесно. — Той се обърна към Брукс и завря пръст в гърдите му. — Но ако погледът ти дори за секунда слезе надолу, ще те ударя. Без да ми пука, че си ми партньор.

Емили кръстоса ръце и започна да потропва с крак.

— Не зная какво си намерил в компютъра на Дарла, но сведенията ѝ не са били верни. Аз никога не съм била и сега също не съм... — и тя само дето не заскърца със зъби, — ... луда.

Не. Тя просто виждаше чудовища. И тези чудовища бяха реални.

— Подобна история би разрушила кариерата ти и отблъснала пациентите ти.

Съмнително. Емили изсумтя. Точно обратното — това би разширило практиката ѝ, защото щеше да се окаже страхотна реклама за дейността ѝ сред Другите.

— На мен няма да ми навреди.

— Шибани глупости!

Колин помръдна и се намръщи.

— Дръж си езика!

— Дарла се е канела да разруши кариерата ти. Смятала е да разкаже на света за момичето с халюцинациите, чиято майка я е оставила в психиатрична клиника, защото не ѝ е било нужно побъркано дете.

Емили пристъпи напред и сега бе неин ред да мушне пръста си в гърдите му.

— Послушай Брукс. Както ти казах, не съм луда. Историята на Дарла нямаше да се отрази на кариерата ми, защото тя никога нямаше да се появи на екран. Шантавите ѝ идеи нямаше да са потвърдени от никой, разбра ли? — Е, сега вече мъжът изглеждаше буквално разярен.

„Не ѝ е било нужно побъркано дете“.

С това Брукс почти уцели в десетката.

С което наля масло в огъня на яростта ѝ.

— Не съм задължена да слушам тези измислици. Аз работя заедно с теб по случая, детектив, в случай че все още си спомняш. И не съм убила Дарла Митчъл.

— Тогава ми кажи, къде беше между 8:00 и 10:00 часа вечерта?

— При. Моята. Майка. Терас Лейн 2801. Можеш да провериш. Поразпитай съседите. Сигурна съм, че все някой ме е видял.

Брукс извади малък бележник и записа нещо в него. Най-вероятно адреса. Ама че задник.

— И сега, ако разпитът е приключил, отивам да си взема душ. — И докато все още можеше да се противопоставя на желанието си да удари Брукс.

Обвиненията в това, че именно тя е разкъсала гърлото на Дарла, и то още в ранна утрин... Това наистина убиваше цялото ѝ настроение.

Емили не дочака отговора на Брукс, а се обърна и изхвърча от стаята. Вратата на банята се затвори с трясък.

Колин внимателно се вгледа в партньора си и поклати глава.

— Какво по дяволите си мислиш, че правиш?

Много бавно Брукс прибра тefтерчето в джоба на якето си.

— Мисля за това, че имаме убийство, което трябва да разследваме, а твоята приятелка има прекалено силен мотив, за да го е извършила.

— Две убийства — поправи го Колин, старейки се в гласа му да не прозвучи препълнителата го ярост. — Две убийства, извършени по абсолютно идентичен начин. Смяташ, че Емили е имала мотив да убие и Престън ли?

— Мисля, че тя е свързана по някакъв начин с това. Аз още не съм успял да подредя пъзела, но ще го направя.

— Какво? Докторката няма нищо общо с...

— Къщата ѝ беше обърната с главата надолу, нали? — тихо попита Брукс. — Каква е вероятността квартирата на Джилиан и домът на докторката да бъдат преобърнати по един и същи начин?

Колин не отвърна нищо. Защото и сам си задаваше този въпрос.

— Мисля, че тя крие нещо от нас. Тя знае нещо, може дори...

— Какво дори?

— По някакъв начин да участва в това.

Мамка му!

— Ти видя тялото. Емили не може да го е направила. — Не, тя беше просто в ужас, когато видя жертвата и всичката кръв наоколо.

— Несъответствие. — И Брукс започна да се разхожда из стаята. — От този случай намирисва. И усещам, че не ми се казва цялата истина. — Той се обърна към Колин. — И това не ми харесва.

Колин погледна партньора си в очите.

— И на мен не ми харесва, когато партньорът ми нахълтва тук на разсъмване и започва да разпитва любовницата ми.

— Нямам й доверие.

„Нямам й доверие ли?“

— Ами никой не ти го е искал.

— Смятам да проверя алибито й. С мен ли си или не си?

— Точно сега — не. — По дяволите, той все още не можеше да си отвори очите. А Емили се ядоса. И сега е под душа. Гола.

Но той имаше шибана работа, която трябваше да свърши. И не можеше да си позволи някой да поставя под съмнение неговите мотиви в това разследване. Или мотивите на любовницата му.

— Дай ми един час. Ще се срещнем в участъка. — Трябва да снемем подозренията от Емили, за да може Брукс да изостави идиотската си идея.

Тод кимна в знак на съгласие и се обърна към вратата.

Колин стисна ръката му в желязна хватка. Реши, че Емили трябва много да се гордее с него, защото успя да се сдържи цели петнадесет минути.

— Не толкова бързо партньоре! — Колин стискаше силно, по-силно. Още малко и щеше да му счупи костите.

— Какво по дя...

— Никога повече, майка му стара, не нахлувай в къщата ми и не притискай така моята жена, разбра ли? — Колин не разхлаби хватката си.

Брукс се опита да се измъкне, но Гит просто усили захвата си.

— Попитах дали ме разбра? — Не искаше да чупи ръката му, но Брукс трябваше най-накрая да разбере.

Не трябва да набърква Емили.

— Просто си върша работата. Нашата работа. — Над горната му устна избиха няколко капчици пот. — Трябваше да я проверя.

Да, но не в това беше същността на нещата. Колин беше свидетел как Брукс разпитва другите заподозрени, но никога с глас, в които се усещаше толкова раздражение и ярост, както когато разпитваше Емили. И той изведнъж разбра.

— Ти не я харесваш, нали?

— Аз не ѝ вярвам.

Колин отслаби захвата си. Но не изпускаше от поглед лява ръка на партньора си — не си струваше да оставя без внимание ръката, с която Тод стреляше.

— Никой не те кара да го правиш.

— Теб също. Има нещо в нея... нещо... което не е както трябва. — Когато Колин съвсем разхлаби хватката си, Брукс се освободи. — Не позволявай на готиния ѝ задник да замае главата ти, Гит. Тя има тайни и тези нейни тайни може да са смъртоносни.

След което рязко отвори вратата и пристъпи навън в ярката слънчева светлина.

Колин гледаше как партньорът му си отива, сяда в спортния си автомобил, обръща и рязко потегля.

Брукс все по-дълбоко и по-надълбоко навлизаше в случая на Касапина, а мъжът беше страхотен детектив. Имаше голяма вероятност да се добере до истината. Но ще може ли Брукс да го понесе?

Той смяташе за заплаха Емили. Но какво щеше да почувства, ако разбере, че реалната заплаха всъщност идва от партньора му, Колин?

Дяволски урод! Ще те убия! Ще те убия!

Колин раздвижи дясното си рамо. *Правили сме го, знаем какъв е краят.* Надяваше се представлението да не се повтори отново.

Колин затвори вратата и чу шума на водата в банята. Наклони глава в тази посока и си представи Емили — с голо тяло, блестящо от капките вода.

Хм. Каза на Брукс, че ще се срещнат в управлението след час.

Времето бе повече от достатъчно.

Топлата вода галеше кожата ѝ. О, Боже! Беше толкова приятно. Емили наклони глава под струята, за да намокри косата си. Около тялото ѝ пълзеше пара, която се кълбеше в леки топки, бързо разтварящи се във въздуха. Емили се обърна и...

... И видя през матовото стъкло на кабината мъжки силует.

Сърцето ѝ бързо, бързо затуптя...

Колин отвори вратата. Беше гол и възбуден.

Емили преглътна и си наложи да вдигне очи към лицето му.

— Твоят... твоят партньор тръгна ли си?

— Аха... — Погледът на Колин обходи тялото ѝ и се спря на гърдите ѝ, след което се премести към тъмните косъмчета между бедрата ѝ.

Пристъпи под душа и вратата с тихо прещракване се затвори зад гърба му.

— Той... той не е прав, знаеш това, нали? Нямам нищо общо с убийството на Дарла.

Колин докосна с палец устните ѝ.

— Зная.

Топлата вода се изсипваше върху тях в приятен поток.

Емили отвори устни и близна края на палеца му.

В очите на Колин заблестя желание.

Тя пое палеца му в устата си и започна леко да го смуче. Езикът ѝ описваше ласкави кръгове около него.

— Не ме дразни — изръмжа Колин.

Емили освободи палеца му. Блъсна я вълна от безразсъдство. Никога преди да срещне Колин, не се бе чувствала толкова силна. Толкова красива. Толкова сексапилна.

Желана.

До него не се чувстваше... уродлива. Не трябваше да подбира внимателно думите си от страх, че случайно може да издаде тайната си. С него не трябваше да се преструва. Тя можеше просто... да бъде самата себе си.

Емили прокара пръсти по мускулестите му гърди и ги спря на зърната му. Потърка лекичко.

— Кой е казал, че те дразня?

Членът му се притисна до корема ѝ, напълно възбуден и твърд.

Емили наклони глава, позволявайки на водата да се плъзне по гърба ѝ и обви устни около едното му зърно.

Колин зарови пръсти в мократа ѝ коса и я притисна към тялото си. Тя дочу, как той рязко си пое дъх.

Без да отмества устните си, Емили протегна ръка към слабините му. Напипа твърдото свидетелство за възбудата му, обви го с пръсти и леко го стисна.

О, Боже, нямаше търпение да усети този член в тялото си, движейки се дълбоко в нея, запълвайки я цялата.

Колин леко я дръпна за косата, принуждавайки я да вдигне глава и покри устните ѝ с целувка. Езикът му я галеше така, сякаш я заклеяваше.

Удържа Емили прилепена към тялото си, обърна се и я притисна към гладките плочки на стената. Започна да гали тъмните къдрици на лоното ѝ. Раздели нежните устни на плътта ѝ и вкара два пръста в нея.

О, да! Бедрата ѝ се притиснаха към ръката му. Емили откъсна устни от неговите и дрезгаво помоли:

— Още, Колин! — Той знаеше как точно да я докосне. Къде да натисне, къде да погали, къде да...

Добави още един пръст към другите два. Емили затвори очи. Плътта ѝ трепереше, стискайки палците му.

— Дяволски секси си — простена той и започна да я ближе по врата. — Всеки път, като те видя, искам да те запълня дълбоко.

Бедрата ѝ се извиха срещу ръката му. Той не преставаше да движи пръстите си, а напрежението направо я побъркваше. Имаше нужда от него. От това той да продължи да се движи в тялото ѝ...

Колин извади пръстите си и Емили протестиращо простена.

Той напрегнато се изсмя.

— Всичко е наред, скъпа. Ще ти дам това, което искаш.

Обгърна талията ѝ с ръце и я повдигна.

— Обвий краката си около мен.

По дяволите! Беше забравила колко е силен Колин — освен че беше човек, беше и шифтър.

Емили го обгърна с крака и членът му се докосна до входа ѝ.

След което Колин навлезе рязко. Целият, до края. Тестисите му се притиснаха до плътта ѝ.

Емили го прие с радост, стисна го и той се наслаждаваше на усещането на тялото си в нейното.

Започна да се движи. Навън и след това навътре. Дълбоко. Отново и отново.

Емили обви с ръце мокрите му рамене. Гит успя да хване с уста зърното ѝ и започна да го гали с кръгови движения на езика си.

Бедрата на Колин се притискаха в нейните, отдалечаваха се и пак се притискаха.

А устата му, о устата му...

Колин провря ръка между телата им и пръстите му намериха клитора ѝ. Потъркаха го...

Емили свърши, а плътта ѝ притискаше члена му силно, докато я блъскаха вълните на оргазма.

Колин я наблюдаваше, повдигнал глава.

— Проклятие, толкова харесвам, когато свършваш. — Още един тласък вътре в нея. — Толкова. Си. Невероятна. Когато. Свършваш. — И в този момент свърши и той, а вълната от удоволствие превзе тялото му.

Когато най-накрая тръпките от изживяното престанаха да разтърсват телата им, Емили нямаше сили да помръдне. Гърбът ѝ наболяваше, най-вероятно от контакта с твърдата стена, но това не я вълнуваше.

Пръстите ѝ рошеха косата на тила на Колин.

Той целуна рамото ѝ и я притисна здраво към себе си.

Терас Лейн беше една от онези тихи и скромни малки улички, които можеха да се видят само върху поздравителните картички. Перфектно поддържан райграс. Големи тухлени къщи. Тесни, но чисти тротоари. Симпатични деца, играещи в дворовете.

Кварталът го напрегна. Колин осъзна, че не се вписва тук. Нямаше как да се впише в тази идеална част от света на картичките.

Докторката също.

Интересно, как се е чувствала, когато е растяла тук? Виждала е демони и вампири, докато останалите деца са играели на баскетбол и на дама.

Тя никога не би се вписала тук. Както и той.

— Добре! Дона Тилман, съседката отдясно — Брукс вдигна бележника си и показа към къщата с огромен еркереен прозорец. — Каза, че е видяла как д-р Дрейк е дошла малко след седем и половина снощи.

Колин изсумтя. Същата версия чу той и от Том Хенри, съседът отляво.

— Тя сигурна ли е във времето?

— Да. Казва, че тъкмо е хвърляла боклука, когато я е видяла. — Брукс обърна внимание на дом номер 2801. — Госпожа Тилман го намерила за странно, защото, очевидно, докторката никога не идва на гости на майка си. И когато пристигнала, преди да влезе в къщата, останала в колата си за около петнадесет минути.

Колин беше сигурен, че толкова полезната госпожа Тилман през цялото това време е гледала през прозореца, щом знае точно колко минути докторката е останала в колата си.

— Е, значи те потвърдиха алибито на Емили.

Брукс повдигна вежди.

— Но нито един от тях не помни кога си е тръгнала.

— Тогава давай да отидем и да попитаме майка ѝ. — Колин трябваше да си признае, че ще му бъде интересно да хвърли поглед на майката на Емили. Учителката. Жената, която е изпратила собствената си дъщеря в „Серенити Уудс“.

Натиснаха звънеца на входната врата и къщата им върна звука омекотен. Миг по-късно врата се отвори и дребничка жена с къса черна коса и зелени очи, застана срещу тях.

— Да?

Колин извади значката си.

— Полицейско управление на Атланта. Аз съм детектив Колин Гит, а това е моят партньор Тод Брукс.

Пръстите на жената здраво стиснаха вратата, а кокалчетата на пръстите ѝ побеляха.

— К-какво искате?

Брукс светна с усмивка аз-съм-най-доброто-момче.

— Трябва само да ви зададем няколко въпроса, госпожо.

Очите ѝ запрескачаха между двамата.

— За какво?

— За вашата дъщеря, Емили Дрейк.

Колин видя как жената трепна.

Не очакваше такава реакция.

Брукс направи крачка напред, все още с предразполагащата си усмивка.

— Защо не влезем вътре и не поговорим?

И както обикновено се случваше, госпожа Дрейк се отмести, отваряйки вратата изцяло:

— Но не разбирам за какво искате да говорим?

Брукс влезе след нея в преддверието:

— Вече ви казахме. За Емили.

Колин влезе последен и огледа абсолютно чистия дом. Майката на Емили ги покани в голямата гостна. Гит забеляза, че върху камината липсват снимки. Всъщност, никъде не виждаха снимки.

— К-какво искате да знаете за Емили? — И тя скръсти ръце и вирна брадичка почти като нея. Колин за малко не се усмихна.

— Тя е била тук миналата вечер, госпожо Дрейк, или ни разрешавате да ви наричаме Карън? — Още един от триковете на Брукс — направи така, че свидетелят да се отпусне, премини с него на ти, за да може да се разприказва.

— Какво? Ах, да, може и Карън. — Леко се намръщи. — И да, Емили беше тук миналата вечер. — В очите ѝ се появи безпокойство. — Нищо не се е случило, нали? Емили...

— С нея всичко е наред — прекъсна я Колин. — Само проверяваме фактите, свързани с разследването ни.

— О...

Разочарование ли дочу? Изражението му премина в сурово.

— Колко дълго остана Емили?

— Час, може би два. — Карън повдигна рамене. — Не зная, не съм гледала часовника.

Зад гърба им се чу звън на старинен часовник.

Брукс и Гит се погледаха.

— Ще ни помогнете много, Карън, ако ни разкажете малко повече за това посещение — лекичко настоя Брукс.

— Добре. — Въздъхна тя тежко. — Емелин дойде след седем и остана до около десет и половина.

— И защо дойде Емили? — учтиво попита Колин. „*Може би, защото сте говорили с репортерката и Емили е решила да ви помоли да прекратите общуването си с пресата?*“

— Тя е моя дъщеря. За да дойде да ме види, не са ѝ необходими конкретни причини. — Думите ѝ прозвучаха доста високомерно.

— Разбирам. — Всъщност нищо не разбираше. — Значи, посещението на Ем миналата вечер просто е било едно обикновено посещение между майка и дъщеря?

Карън рязко обърна глава надясно и докато внимателно го наблюдаваше, удивено си пое дъх.

— Познавате дъщеря ми?

Ах, мамка му! Не това беше начинът, по който да се представи на майката на Емили.

— Ами да. Тя работи заедно с нас по разследването. Като профайлър.

Всички емоции изчезнаха от лицето ѝ.

— Наистина ли? — Създаде се усещане, че температурата в стаята падна с няколко градуса.

Какво по дяволите ставаше?

— Защо ми задавате тези въпроси? — и тя погледна към Брукс.
— Оставам с впечатление, че проверявате алибито на дъщеря ми.

Брукс продължи да се усмихва.

— Карън, какво можете да ми разкажете за „Серенити Уудс“?

Тя отстъпи крачка назад.

— С-серенити Уудс?

Жената отново вдигна брадичка.

— Мисля, че отговорих на достатъчно от въпросите ви. Искам да си тръгнете. Веднага.

Дружелюбната усмивка на Брукс изчезна.

— Нали разбирате, че можем да проверим архивите на клиниката?

— Не — уверено отвърна тя. — Не можете.

Карън отиде до входната врата в антрето и я отвори.

— Довиждане, детективи.

Хм-м-м. Жената разговаря с тях повече време, отколкото той се надяваше. Спогледа се с партньора си и сви рамене. Гит знаеше, че Карън Дрейк ще потвърди алибито на дъщеря му, но все пак реши да я разпита. Ако той не беше проверил казаното от Емили, подозренията на Брукс щяха само ще се усилят. И той можеше да сподели за тези свои подозрения в участъка.

А това Колин не можеше да допусне.

Първи излезе Брукс, като вежливо кимна на Карън за довиждане. Колин също кимна, минавайки покрай нея.

— Вие се срещате с дъщеря ми, нали? — Попита тя тихо, навела очи.

— Както ви казах, работим заедно.

Тя поклати глава:

— Вие я нарекохте Ем. И съдейки по вашия глас мога да кажа, че...

По дяволите! За в бъдеще трябва да се държи по-внимателно. Но, почакай... Проклятие, тя може да е разбрала за това не от разговора им, а защото просто е видяла истината? Може би и тя е такава, като дъщеря си?

Колин се стегна. Той не я дооцени. Карън Дрейк. Трябваше да внимава с нея.

Брукс вече беше стъпил на тротоара. Спря намръщен и се обърна.

— Внимателно, детектив — Произнесе Карън с дрезгав шепот. — Може да ви се струва, че познавате дъщеря ми, но повярвайте ми, това не е така.

Колин стисна зъби, задържайки не много вежливия отговор, който беше на върха на езика му при това заявление.

Карън печално поклати глава:

— Емили много се... отличава.

„Отличава“ е много слаба дума, описваща Емили.

— Ще го имам предвид.

— Вие не разбирате. — Жената се наклони към него, поглеждайки го в очите. — Емили...

— Проблем ли има? — Попита Брукс, тръгвайки обратно към тях.

Майката на Емили рязко се изправи.

— Не — отвърна Колин. — Сега идвам. — Внезапно, силно му се прииска да се измъкне от тази живописна къща на Терас Лейн.

— Тя е зло. — Карън въздъхна при тези думи и Колин видя как в ъгълчетата на очите ѝ се появиха сълзи. — Запомнете това и никога не ѝ се доверявайте.

След което се обърна и се скри в къщата, затваряйки по-силно от необходимото вратата след себе си.

[1] GQ — мъжко списание за мода и стил. ↑

ГЛАВА 13

Имаме проблем. — При връщането им в участъка ги чакаше Смит, настанила се в стола на Брукс. Когато се приближиха, тя се обърна с лице към тях, продължавайки да почуква по ръба на бюрото с папка с документи.

— За какво говориш? Нима това е новост? — Брукс посегна към папката. — Това резултатите от анализа на онези косми, намерени върху Майерс ли са?

Колин се огледа и видя, че към тях бърза МакНийл.

— Капитанът видя ли ги вече?

Смит изглеждаше леко разстроена.

— Не още. Ще се видя с него...

— Точно сега, — довърши фразата ѝ МакНийл, заставайки плътно до стола ѝ. — Не казах ли, че всички данни по това дело трябва да идват първо при мен? — Капитанът надвисна нервно над нея.

Смит не се притесни, а само вдигна рамене.

— Има регламент. Ако трябва да го спазя, то първо трябва да докладвам на детективите, водещи разследването.

МакНийл хвана стола ѝ за подлакътниците и се наклони още по-ниско към нея.

— Дадох ти заповед, Смит. Нищо лично, но, дявол да го вземе, ще стане лично, ако по това разследване ти не започнеш да правиш точно това, което ти казвам. — За част от секундата той я погледна в очите, след което попита с тих глас. — Сега разбра ли?

— О, да, капитане. Разбрах! — Арктическият лед беше по-топъл, отколкото Смит в момента.

МакНийл въздъхна и отстъпи.

— Всички в кабинета ми! Веднага!

Брукс и Смит се изненадаха от заповедта, но се подчиниха. Колин знаеше от какви съображения се ръководи МакНийл. Ако в тези резултати има нещо нереално, свързано с Другите, капитанът не искаше за това да научи целият участък.

Няколко секунди по-късно МакНийл затвори вратата зад гърбовете им.

— Дай ми отчета!

Брукс се подчини. Капитанът отвори папката, бързо прочете информацията и между веждите му се образува дълбока бръчка.

— Неподдаващи се на разпознаване? Не принадлежат на човек? Какво, по дяволите, е това? Уликите какво? Били са негодни ли?

Смит се напрегна. Цялото й тяло сякаш се вкамени пред очите на Колин.

— Уликите са в безупречно състояние.

Да, и МакНийл и Колин прекрасно знаеха за това.

Капитанът още веднъж прочете резултата.

— *Canis Lupus* — какво означава това? Нещо от рода на кучетата ли?

— Не — поясни Смит и продължи, изплювайки всяка дума. — Това означава вълк. Сив вълк.

— Ти твърдиш, че Майерс е нападнат от сив вълк? — повтори въпроса й Брукс, опитвайки се да прочете отчета през рамото на капитана.

— Не, не твърдя това. — Смит започна да се разхожда в кабинета. — Според резултатите от анализа, космите, намерени върху тялото на Майерс, не съответстват на нито един от известните ни видове. Поне не напълно.

Не напълно ли? Колин знаеше какво означава това, но точно сега трябваше да се прави на съвършено незапознат с такова нещо.

— Слушай, това или са вълчи косми, или не са. Какво се опитваш да...

— Частично ДНК-то съвпада с ДНК-то на сивия вълк, но... — Смит облиза устни и погледна към всеки един от присъстващите в кабинета, — ... в нея има и неизвестна ДНК.

— Хм, неизвестна ли? — Брукс поклати глава. — Неизвестна в смисъл...

— Не е човешка. Не е на животно. А някаква странна комбинация от двете.

Шифтър! Колин тактично се прокашля и срещна погледа на МакНийл.

— Хм, Смит, искаш да кажеш, че Майерс е бил убит от върколак ли? — Всъщност, точно това се беше случило.

Тя застана срещу бюрото на МакНийл, вдигна ръце в знак, че се предава и каза:

— Честно казано, Гит, аз самата дяволски нищичко не разбирам какво точно искам да ви кажа. Нищо подобно не съм виждала и просто... Не мога да ви дам отговори.

— А може тези косми да са подхвърлени, — предположи Брукс, присвивайки устни. — За да ни отклонят и заблудят.

— По тялото имаше следи от нокти. Консултирах се с ветеринар. Следите съответстват на тези, оставяни от вълци.

МакНийл шумно затвори папката и я захвърли на бюрото си.

— Няма да отида при окръжния прокурор с историята, че Майерс е убит от върколак.

Смит отвори уста сякаш, за да възрази, но после само поклати глава.

Охо!

— Какво има още, Смит? — Тя криеше нещо. Колин бе виждал подобно изражение върху лицето ѝ и преди.

— Не само Майерс — прошепна Смит. — Репортерката също. Такива косми намерих и върху нейното тяло.

— Що за идиотщина става тук? — настоятелно попита Брукс.

— Аз не вярвам, че из града се мотае бесен получовек полувълк, убивайки наляво и надясно.

Ами на практика, това си беше точно така. А сега имаха и доказателства за него. Неоспорими доказателства.

— По-скоро някой е имал достъп до уликите и нещо е направил с тях — категоричен беше МакНийл. — Или са ги подхвърлили още на местопрестъплението, или тук... А ние нямаме никаква полза от това.

— Не, уликите...

— Са компрометирани. Нека да забравим за това, преди тази информация да е изтекла в пресата и те да проглушат ушите на всички, че имаме проблеми с доказателствата.

Смит шумно си пое дъх.

МакНийл вдигна заплашително показалец.

— И сега е необходимо вие тримата да започнете да работите и най-накрая да намерите улики, които да можем да използваме. —

Втренчи се в тях и изръмжа. — И то веднага! Тръгвайте!

Смит му хвърли поглед, изпълнен с презрение, след което се завъртя на токчетата си и изскочи от кабинета. Брукс също се отправи към вратата, следван по петите от Колин.

— Гит, изчакай за момент!

Колин спря до вратата, протегна ръка, затвори я плътно и след това се обърна. МакНийл хранеше автоматичната резачка с документите на Смит. Гит само въпросително го погледна.

— Нали разбираш, че при нея може да има копия.

— Ще се погрижа за това. — МакНийл тежко въздъхна и седна на мястото си зад бюрото. — Необходимо е да намериш това копеле, детектив. Не мога да му позволя да тероризира моя град, оставяйки след себе си трупове.

— Да, капитане. — Само че на думи беше много по-лесно, отколкото в действителност.

— Намери го, Гит — повтори МакНийл. — Прави каквото искаш, но спри копелето.

В пет следобед Емили пристигна в участъка. Сърцето ѝ туптеше развълнувано, а дланите ѝ бяха потни.

Гит ѝ се обади преди двадесет минути. Задържали заподозрян в района около къщата ѝ. В бележника на тийнейджъра, който бяха заловили при кражба в магазин, бил записан нейният адрес.

Каква щастлива случайност.

Погледът на Емили обходи участъка. Колин не се виждаше никъде. Къде ли...

— Добър ден, доктор Дрейк!

Тод Брукс. Емили се обърна и дори не се опита да се усмихне.

— Брукс. — Пулсът ѝ се учести. — Разказвай! Приятно ли прекара утрото, проверявайки алибито ми?

Той спокойно пресрещна погледа ѝ.

— Разследвам убийство.

Сякаш тя не знаеше.

— И съм длъжен да проверя всяка нишка. И всеки заподозрян.

— Значи ето каква съм сега — заподозряна?

— Вече не. С Колин разпитахме съседите, разговаряхме и с майка ти — всички потвърдиха, че...

— К-колин е разговарял с майка ми? — Разбира се, Емили беше наясно, че на него му се е наложило да отиде с Брукс, за да проверят алибито ѝ. Разбираше, че това е работата му. Проклятие! Ако си разменяха местата и тя щеше да постъпи по същия начин. Емили дори разбираше защо Брукс я е включил в списъка със заподозрени. Мразеше начина му на работа, но не беше глупачка. Разбираше.

Само че възникналата изведнъж пред очите ѝ картинка, как Колин разговаря с нейната майка...

О, не! Това определено не можеше да свърши добре.

Устните на Брукс се извиха в лека усмивка.

— Не страдай. Те говореха само за разследването.

Прекалено късно. Емили вече беше започнала да се вълнува.

— Къде е Колин? Обади се, за да ми каже за задържания при кражба.

— Подготвя го за разпознаване. Ела. — Хвана я под ръка и я поведе към асансьора. — Вече трябва да са приключили.

След няколко минути Емили стоеше пред голямата стъклена стена. До нея стояха Колин и Брукс. Имаше още една жена, окръжния прокурор и още един мъж, представил се като Джеймс Тайлър, адвокат. Емили предположи, че негов клиент ще е младежът, когото ѝ предстоеше да разпознае.

Чу се тихо прищраковане, след което Колин каза:

— Въведете ги!

От другата страна на стъклената стена се отвори врата. Влязоха няколко мъже и се подредиха в редица. Всеки от тях държеше в ръцете си бял картон с изписан черен номер върху него.

— Застанете с лице към огледалото — нареди им Колин по интеркома.

Мъжете погледнаха право в нея. Емили преглътна и вдигна ръка, за да докосне все още болящата я скула. Синината успя да се скрие с фон дьо тена, купен сутринта.

Погледна към мъжете. Категорично не е номер едно. Номер две също. Третият имаше сходна коса, но...

— Номер четири. — Тя улови погледа му през стъклото. Същите големи очи. Същото бледно лице и същите прекалено дълги коси.

— Сигурна ли си? — попита тихо Брукс. — Не бързай, не...

— Номер четири. — Тя беше напълно сигурна.

— Тогава... — проточи Колин, обръщайки се към обществения защитник. — Това означава, че към кражбата от магазина ще му прибавим още нападение, взлом, проникване в чужда собственост и вандализъм. И за да сме ясни — вашият клиент е на повече от осемнадесет, така че няма да получи облекчения като непълнолетен.

Джеймс поклати глава, а върху лицето му се изписа недоволство. Отправяйки се към вратата, той промърмори:

— А мислех, че ще успея да се прибера вкъщи преди седем.

След него излезе и окръжният прокурор, кимайки вежливо:

— Благодаря за сътрудничеството.

Емили се обърна към Колин.

— Трябва да поговоря с него. Искам да изясня защо младежът ме смята за демон.

Брукс тихо подсвирна.

— Така си и мислех, че ще помолиш за това. И аз самият щях да бъда бесен, ако този негодник беше обърнал къщата ми.

Колин поклати глава.

— Няма да стане така, Док. Нещата не стават така...

— Не ме принуждавай да поискам разрешение от началника ти. — Любовник или не, но Колин не можеше да ѝ пречи да поговори с момчето. Ако трябваше да стигне до МакНийл — щеше да го направи.

Погледът на сините му очи се изостри.

— По това дело си свидетел. Нищо повече.

Опа! Емили вирна брадичка.

— Аз съм тук като жертва, а жертвите имат права. — Майната му! Колин беше превключил на режим загриженост и Емили не искаше да си губи времето и да спори с него. Щеше да говори направо с МакНийл. И без това трябваше да му разкаже на него, както и на Колин, за изводите, до които беше стигнала по делото.

Емили демонстративно отиде до вратата, отвори я и излезе в коридора. Но едва успя да направи три крачки, когато буквално се сблъска нос в нос с младежа, който я нападна. Ръцете му бяха в белезници, а вдясно от него стоеше униформен полицаи.

Очите ѝ се разшириха от удивление. Прекрасна възможност. Тя само...

— Демон! Тя е шибан демон! — с всички сили се разкрещя младежът разтреперан.

Той така силно и уверено крещеше, че вижда демон, че Емили дори се обърна, за да провери дали наистина има някои зад гърба ѝ. Нямаше никой. Той викаше към нея.

— Послушай младежо...

— Убийте демона! Трябва да я убиете! — Той се втурна към нея с протегнати оковани ръце и я блъсна така, че тя падна. Младежът падна върху нея и ръцете му я стиснаха за гърлото. Проклятие, не пак!

— Трябва да се унищожи демона. Тя е зло. Да се унищожи...

Колин го хвана, дръпна го от Емили и със сила го блъсна в стената.

— Ти току-що направи сериозна шибана грешка!

Хлапето вдигна ръце, опитвайки се да удари Колин, нищо че беше с белезници. Гит изръмжа и го удари в стомаха, изкарвайки въздуха от дробовете му със силен звук. След което замахна и юмрукът му се стовари върху носа на младежа. Чу ще хрущящ звук и от носа на задържания шурна кръв.

Колин оголи зъби и отново замахна.

Хлапето захленчи. Започна да се свлича по стената, обхванал с ръце корема си и да се поклаща напред-назад.

Гит го хвана за яката и...

— Стой! Недей! — Извика му Емили, изправяйки се. Нещо не беше наред с този младеж. Съвсем не беше наред. — Той няма да нападне пак.

— Дяволски си права, че няма. — Колин премести яростния си поглед върху полицаая. — Какво, по дяволите, правиш? Не знаеш ли как се съпровожда заподозрян?

Ченгето преглътна, промърмори извинения и се протегна към младежа.

— Разкарай го оттук! Веднага!

Емили го погледна.

— Как се казваш?

Той поклати глава и прошепна:

— Демон, демон...

Ченгето го изправи на крака.

— Да тръгваме, Трейс. Купонът свърши.

Младежът послушно тръгна по коридора, но продължи да се оглежда към Емили с празен поглед.

— Какво пък... — промърмори Брукс, оглеждайки Емили изпитателно. — Изглежда, че не само ти си зациклила на тема демони.

— Убиецът иска да обяви за себе си на целия свят. — Емили седеше на стола пред МакНийл. Колин седеше до нея и тя усещаше върху себе си внимателния му поглед.

От момента на нападението Гит не беше разговарял с нея. Но ако с поглед можеше да се убива...

Проклятие! Нали нея се опитаха да удушат? Емили смяташе, че Колин можеше да прояви поне малко съчувствие.

Само че в момента у него нямаше и капка такава. И тя го знаеше. Чувстваше го. Яростта му просто препълваше стаята.

След нападението на Емили ѝ трябваша няколко минути, за да възвърне хладнокръвието си. Затова се оттегли в дамската тоалетна. Там откри, че след инцидента върху гърлото ѝ са останали червени следи от пръсти. Гласът ѝ леко дрезгавееше, а новото сако, което си купи тази сутрин, беше скъсано.

На практика тази сутрин ѝ се наложи да си купи цял гардероб. Благодарение на младежа Трейс, всичките ѝ дрехи бяха превърнати в купчина парцали. Изглежда, на новите ѝ вещи също не им вървеше особено.

— Искаш да кажеш, че Нощният Мръсник иска да го хванат? — попита МакНийл, навеждайки се напред.

Въпросът му върна Емили обратно към проблема — Нощният Касапин, или както обичаше да го наричаше МакНийл.

— Нощният Мръсник. Тя поработи над психологическия портрет на негодника, допълвайки го с новата информация, получена на вчерашното местопрестъпление.

— Не, не съм казала, че иска да бъде хванат. Той иска хората да узнаят какво представлява. Исква хората да научат истината за него. И да се страхуват от него.

— Той иска всички да разберат, че е шифтър — тихо каза Колин. — И затова ли убива в своята животинска същност?

Емили кимна.

— Мисля, че да. Смятам, че той избира за жертви хора, които са известни и чието убийство ще привлече внимание. Престъпник Майерс е

бил богат, принадлежал е към висшето общество. Убийството му няма как да не попадне на първите страници в медиите... Дарла...

— Е известна журналистка — допълни я Колин. — Разбира се, че нейното убийство ще е по всички вестници в щата и по всички местни TV-канални.

— Този мъж... Уморил се е да се крие. Искат хората да узнаят за него. Да узнаят за всички „Други“. И аз смятам, че той ще убива, докато не постигне целта си.

— По дяволите! — МакНийл погледна към автоматичната резачка за хартия. — Той специално оставя улики, нали? Улики, доказващи, че не е човек?

— Да, мисля, че е така.

— Но защо? — МакНийл удари с юмрук по стола. — Подобно откритие ще доведе хората до ужас. Те ще започнат да се страхуват от него... да го ненавиждат. Хората ще намразят всички нас.

— На него не му пука — тихо отвърна Емили. — Копелето... се смята за всемогъщо. На него му харесва да убива. — *„А колко вкусна беше кръвта ѝ. Все още я усещам върху езика си“.*

— Има и още нещо, което трябва да знаете. — И тя пое дълбоко дъх. — Мисля, че следващата жертва... Мисля, че следваща жертва може да бъде полицай.

— Мамка му! — изруга Колин.

— Откъде, по дяволите, знаеш това?

— Защото той го каза. — *„Ченгетата са точно пред мен. Шибани идиоти! Може следващият да бъде един от тях. Да, страхотна мисъл!“* — Той беше в сградата на „Нюз Флаш Файф“ вчера вечерта. Почувствах го. Успях да надникна в мислите му. — Но убиецът все пак успя да се изплъзне.

А тя беше толкова близо.

— Полицай. — МакНийл затвори очи. — Боже, Господи! Да, това определено ще привлече към този изрод повече внимание. Така ще попадне в националния ефир. Шибан шифтър убива полицай. По дяволите!

„Интересно, дали полицайте са различни на вкус? Дали се съпротивляват по-силно?“

— И това ще бъде жена — продължи Емили, разкривайки и последната информация, с която разполагаше. — Той смята... хм..., че

жените са по-вкусни.

Колин се напрегна.

— По дяволите! — МакНийл скочи на крака. — Искам това копеле да бъде разкарано от улиците на града. Не искам повече да играя неговите шибани игри.

Само че изборът не беше кой знае какъв.

МакНийл намръщено погледна Колин.

— Обяви на всички, да са в бойна готовност. Разкажи на всички, че този безумен кучи син броди наоколо и има намерение да убие полицай.

Колин кимна и стана от стола.

— Не ми трябва кървава баня в моя град — изръмжа МакНийл. — И определено не искам някоя жена-полицай да се окаже с разкъсано гърло в новините в шест.

Но ако не успят да хванат Нощния Касапин, точно това ги очакваше. Емили беше сигурна.

На вратата силно се почука. Без да дочака разрешение, в стаята надникна Брукс.

— Имам новини, които ще ви заинтересуват. — Той влезе държейки лист хартия в ръка. — Познайте, чии отпечатъци съвпаднаха с непознатите, открити в квартирата на Джилиан Нимънт?

В стомаха на Емили се стегна възел. Джилиан е била демон. Трябва да се унищожи демона. Той е зло.

— Кучи син. — Колин бавно поклати глава. — Хлапетото?

Брукс му подаде листа.

— Браян Трейс. Избягал от вкъщи. Изчезнал от училище. Ловец на демони. — Той се усмихна, прочел последния ред.

— Между другото, той сам ми го разказа. Докато докторът преглеждаше носа му, младежът ми каза, че е свикнал с болката. Разбира се, ловците на демони трябва да бъдат издръжливи.

Емили се почеса замислено по слепоочието.

— Не разбирам какво става! Защо този младеж ме преследва! Няма смисъл! — Ако само... Емили се изправи. Ако само младежът не бе наясно, че някои от пациентите на Емили бяха „Други“, и не бе решил, че тя също е „Друга“.

— Нещата стават по-добри — каза Брукс. — Имаме запис от камера за наблюдение, на която се вижда как Трейс влиза в сградата на

Канала.

Младежът е свързан с всички убийства. Но...

— Той не е Нощният Касапин — уверено каза Емили. Да, всички улики сочеха към него, но Трейс не беше убиец. Хлапето беше човек. Тя не усети в него нищо свръхестествено. Просто озлобен, объркан и опасен смъртен.

Брукс поклати глава и започна да спори.

— Може да е бил той. Разгромил е апартамента на Нимънт. Това го свързва с Майерс. Ако обходим отново съседите, го вероятно ще намерим някой, който да я видял как младежът е посетил Престън точно преди убийството.

— Може и да намерите — отговори Емили. — Но пак повтарям, че този младеж не е Нощният Касапин.

— Хм... — МакНийл я гледеше изучаващо. — Уверена ли си?

Тя кимна.

— Ако убийствата не ги е извършил той — каза Колин, вдигайки поглед от листа, — мисля, че знае кой го е направил.

С този аргумент Емили не смяташе да спори.

— Има прекалено много съвпадения — продължи Гит. — Което ми се струва дяволски подозрително.

— На мен също. — МакНийл ги изгледа мълчаливо, след което отсече — Разпитайте го. И разберете какво, по дяволите, знае той.

Колин и Брукс тръгнаха към вратата.

— Хм... Капитане? — Емили не смяташе да изпуска шанса си. — Мисля, че мога да помогна там.

Колин се обърна и намръщено я изгледа.

МакНийл повдигна въпросително вежда.

— Искаш да разговаряш с него, така ли?

Емили кимна.

МакНийл прокара ръка по плешивата си глава.

— Рисковано е да те пусна там. Защото благодарение на това адвокатът му може да подаде жалба. Все пак ти си една от жертвите.

— Тя не трябва да се доближава до него — отрязва Колин. — Младежът преди малко я нападна. Емили няма какво да прави близо до него.

— Няма да го доближавам — обеща Емили, без да гледа към Колин. По дяволите, това беше и нейното разследване. Ако бяха

нападнали Гит, той щеше да иска да присъства на разпита, нали така? — Чуй ме, МакНийл. На момчето е нужна помощ. Съзнанието му... — Емили замълча нерешително. Захапа устна и измърмори — Не мисля, че детективите ще успеят да измъкнат нещо от него. Но аз ще успея. — И тя го знаеше. Само трябваше да ѝ дадат шанс.

— Отначало само гледай. След това...

— Не, капитане!

МакНийл кръвнишки го изглежда.

— Тук живеем по моите правила, Гит. Не по твоите. За този задържан може да ни се наложи да използваме помощта на доктор Дрейк. Затова отначало ние ще наблюдаваме разпита и ако реша, че имате нужда от нея, ще ви я изпратя.

Най-накрая Емили погледна към Колин. Той гледаше точно към нея, а в очите му гореше огън.

— Проблем ли има, Гит?

— Не, все още не. — Мускулите около челюстта му потрепваха. — Но ако този задник се осмели само да я докосне, може да се окажете с още един труп в ръце.

— Браян Трейс... — Брукс се представи и блесна с дружелюбната си усмивка. — Докторът успя ли да се справи с раните ти?

Момчето кимна рязко.

Адвокатът му се наведе напред и застрашително погледна към Колин.

— Ще повдигнем обвинение в насилие.

— Хм... Опитайте. — От поведението на Колин беше видно, че заплахата му не е постигнала целта си. Той се протегна към купчината снимки. — Участъкът е пълен с полицаи, които са свидетели как вашият подопечен напада д-р Дрейк. Аз просто си свърших работата и го усмирих.

— Техниката ви на усмиряване включва счупен нос и натъртени ребра, така ли?

— Хм... — Отново никакво безпокойство. Колин продължи да разглежда снимки. — Не се поддаваше на контрол. Аз просто направих това, което трябваше да направя.

Да, и Емили знаеше, че той щеше да го направи пак дори за едно трепване на окото. Сложи ръка на гърдите си и продължи да наблюдава през двустранното огледало.

— Но ако настоявате за обвинение... — Колин сви рамене. — Само ще си загубите времето.

Емили погледна към МакНийл.

— Могат ли да повдигнат тези обвинения?

— Не. Има твърде много свидетели сред полицаите.

Брукс премести стола си по-близо до младия мъж.

— Браян, трябва да ти задам няколко въпроса — изрече Тод със спокоен и непринуден тон.

— Д-добре.

— Познаваш ли Престън Майерс?

Браян трепна.

— Хм. Браян, чу ли въпроса ми?

Младежът се загледа в белезниците си.

— Не познавам такъв.

— Но си бил в къщата му, нали Браян? — попита Колин. Думите му прозвучаха като удар от камшик. — Видели да са те съседите. Разказаха как си се мотал там и си се криел в храстите като някакъв воайор.

Младежът трепна отново.

Емили знаеше, че Колин си е измислил цялата тази история със съседите, за да провери Трейс. Но съдейки по реакцията на Браян, явно той беше на прав път.

— Моят клиент не е...

Браян повдигна глава. Страните му бяха зачервени, а върху носа му беше залепен бял пластир.

— Бях там.

— Защо? — тихо се поинтересува Брукс.

— Той беше демон. А аз следя за демоните. Правя така, че те да не могат да причинят никому зло.

— Хм... Клиентът ми явно страда от халюцинации. Състоянието на разума му не позволява да отговаря на подобни въпроси.

— Затвори си устата! — разкрещя се Браян и скочи на крака. — Не съм откачен! Не съм луд!

Колин сложи ръка на рамото му и със сила го върна на стола му.

Джеймс скочи и отмести стола си.

— Мисля, че трябва да...

— Затваряй си устата, по дяволите! Ти не разбираш какво става! Това е война, човече. Война. — Пръскайки слюнка, Браян крещеше на адвоката. — Ти не си ми нужен! Ще говоря какво си искам! Тези полицаи нищо не могат да ми направят. Аз съм ловец. — И той удари с юмрук гърдите си. — Аз съм законът тук.

МакНийл пристъпи от крак на крак до Емили и леко подсвири.

— Той наистина е преследвал Майерс.

И Джилиан Нимънт. И Емили.

— Както разбирам, току-що даде прощална целувка на адвоката си. — Тихо каза Брукс и започна замислено да разглежда ноктите си.

— Да, по дяволите! — Внезапно Браян сякаш се изпълни с енергия, тялото му затрепери от възбуда, а очите му светнаха. Той гордо вдигна глава. — Не ми е нужно някой изрод в костюм да ми каква какво да правя.

— Това е твоето погребение, синко — прошепна Джеймс и се отпусна обратно на стола.

— И така... — Колин почука с пачката снимки по масата. — Ти признаваш, че си следил Престън Майерс.

— Аз бяха на лов за демони.

— И Джилиан Нимънт ли преследва?

Браян се усмихна.

— Видяхте ли, какво направих с апартамента ѝ?

Както разбирам, отговорът е положителен, помисли си Емили.

— А доктор Дрейк? И нея ли преследва? — Гласът на Колин бе подобен на острие.

Браян само се усмихна самодоволно.

— Почти я хванах.

Лявата ръка на Колин се сви в юмрук.

— Така ли стана?

— Кучката успя да ми избяга. — Трейс стисна устни. — Ритна ме в топките. Би се като демон. — Тук той се разсмя с висок, почти момичешки смях. — Ама разбира се, нали е точно такава?

— Хм... — Колин погледна снимките и стисна зъби. — А Дарла Митчъл? И нея ли преследва?

— Тази кучка си мислеше, че щом е попаднала в телевизията, то може да крие истинската си същност и да се надсмива над глупавите хора. — Браян поклати глава. — Но аз знаех каква е тя! Знаех!

— Значи признаваш, че си я преследвал. — Колин хвърли снимките през масата. — Ти ли я уби?

Браян се втренчи в снимките. Всичката кръв се оттегли от лицето му.

— Какво по дяволите...

— Погледни ги — изръмжа Колин. — Виждаш ли кръвта? Виждаш ли лицето ѝ? А разкъсаното ѝ и изтръгнато гърло? Умряла е в локва от собствената си кръв.

Очите на Браян станаха двойно по-големи. Адамовата му ябълка потрепваше, докато той гледаше снимките.

— Той е нямал и най-малка представа как са изглеждали телата — прошепна Емили, защото не ги е убил той.

— Тя не е била демон — каза Брукс, показвайки една от снимките. — Била е човек, такава като мен или теб. И е крещяла, кръвта ѝ е изтичала, докато е... умряла.

Младежът поклати глава.

— Не, не, това не съм го направил аз! Аз не...

— Но ти си я преследвал, нали? — продължи да го натиска Колин. — Така, както си преследвал и Престън. — И той сложи още една снимка пред Браян.

Младият мъж видимо позеленя.

— Ти си ги преследвал, планирал си да ги убиеш...

Браян отблъсна снимките.

— Аз... аз не... аз просто... аз трябваше да...

— Преследвал си ги — поправи го Брукс и цялата топлина от гласа му изчезна. — Ти си преследвал жертвите си, защото си ги смятал за демони и си искал да ги убиеш.

— Не! Не! — Браян отчаяно разтърси глава. — Аз... Аз трябваше... само да ги наблюдавам!

Само да ги наблюдавам. Емили задържа дъх. Ето това е.

— Трябваше, така ли? — Брукс се наклони напред. — А кой ти каза, че трябва да ги наблюдаваш?

В очите на младия мъж се появи ужас. Браян плътно стисна устните си.

Само не млъквай точно сега, помисли си Емили, докосвайки хладната повърхност на огледалото.

— Кой ти каза да следиш демоните? — изръмжа Колин.

— Не. — Браян стисна ръце и повдигна глава. — Повече няма да кажа и дума.

— Трябваше да млъкнеш още преди петнадесет минути — промърмори адвоката.

— Проклятие. — МакНийл докосна Емили по рамото. — Добре, Док. Представлението започва. Влез вътре и изясни всичко, което този кретен знае за Нощния Касапин.

ГЛАВА 14

Вратата тихо проскърца, когато Емили влезе в стаята за разпит. Браян Трейс гледаше как тя върви към тях и очите му яростно светеха.

— Какво, по дяволите, прави тя тук? — Той започна да става, но Колин отново натисна рамото му, удържайки го на стола.

Всичко в Емили се беше свило на възел, а коленете ѝ трепереха. Но тя вървеше през стаята, без да показва напрежението си. До масата имаше свободен стол. Точно срещу самопровъзгласилия се ловец на демони.

Емили седна и започна да го разглежда.

И да чака.

Чакането не беше дълго.

— Дръжте я по-далеч от мен — измърмори младежът, поклащайки се на стола напред-назад, без да я изпуска от поглед. По слепоочието му се стече капка пот. — Тя е шибан демон! Нима не виждате?

Емили намести очилата си и попита.

— Браян, какво виждаш, когато ме гледаш?

Той отвори устни, премигна и тръсна глава.

— Това е някакъв фокус, това...

— Рога ли имам? — Разбира се, имаха ги само много старите демони. — Заострена опашка? Червени очи?

— Подиграваш ли ми се? — проскърца хлапето със зъби.

— Не, опитвам се да те разбера. — Емили говореше истината. — Какво те кара да мислиш, че аз съм демон? Че Престън е бил демон? И Джилиан? И Дарла?

— Опитваш се да ме объркаш — повтори Браян, нервно оглеждайки се наоколо. — Това няма да проработи. Аз зная, коя си ти всъщност.

— Демон ли?

Младежът рязко кимна.

— Откъде знаеш? — Емили се опита да го успокои, понижавай тон. — Откъде знаеш кой е демон и кой не?

— П-просто зная.

Емили се наведе над масата и посочи фотографията на Дарла, направена на местопрестъплението.

— Уверен ли си, че тя е била демон? Защото според мен, тя е просто една мъртва жена.

Момчето погледна към снимката с треперещи устни.

— Не съм го направил.

— Но аз си мислех, че ти си ловец. — Емили продължи да говори със спокоен глас. — А ловците убиват, нали?

— Аз... аз само следях.

— Следил си? Мен не само ме следеше. — Тя докосна страната си, поглаждайки леко синината.

Очите на младия мъж бяха приковани в лицето ѝ.

— Аз... аз предупреждавах...

Настъпи времето малко да го понатисне.

— Предупреждавал си? Или се опита да убиеш... така, както останалите?

— Не съм ги убивал! Аз ги следях, събирах информация...

Събирал информация. Сърцето на Емили затуптя по-бързо.

— Събирал си информация за какво? — тихо попита тя. Брукс и Колин мълчаливо наблюдаваха. Ръката на Колин беше все още върху рамото му. — Изучавал си ни, нали? Ежедневието ни? Кога сме сами и кога сме с компания? — Само това имаше смисъл.

Браян не отговори.

— Кой ти каза да ни наблюдаваш, Браян?

Той се обърна към адвокатата си.

— Не искам повече да разговарям с тази демонична кучка.

Джеймс въздъхна.

— Чухте клиента ми.

Ама че проклетия! Емили си пое дъх. Младежът беше упорит. Изплашен до смърт. И не искаше да говори.

Облиза устни. Имаше още един начин, който можеше да опита.

Нейният дар не сработваше върху хора. Емили не можеше да чете мислите им така, както на Другите. В миналото понякога ѝ се

отдаваше да улови ехо от емоции, така че сега смяташе да опита отново — просто нямаше какво да губи.

Дълбоко вдиша и издиша. Очите ѝ бяха приковани в тези на Браян. Бавно започна да отпуска защитата си.

„Тя не трябва да е тук. Копелето остави следите си върху нея. Все още се вижда къде са били пръстите му върху гърлото ѝ. Тя не трябва...“

Мислите на Колин се врязаха в нея подобно на скоростен влак, удрайки съзнанието ѝ с яростта, която Колин изпитваше в този момент.

Емили отново си пое дълбоко дъх, опитвайки се да се изолира от неговите мисли.

„Хлапето лъже. Трябва да го пречупим. Не искам утрешните новини да са посветени на убито ченге“.

МакНийл.

Още едно поемане на дъх. Емили присви очи, без да престава да се вира в очите на Браян.

Мислите на Колин и МакНийл се превърнаха в тихо жужене някъде най-отзад в съзнанието ѝ.

Тя не чуваше нито една мисъл на момчето. Не усещаше емоциите му. Емили виждаше злобата и страха му, четеше ги по лицето му, но не ги чувстваше.

Кетч ѝ помагаше да усъвършенства дарбата си. По време на „терапевтичните сеанси“ с часове се опиваха да развият талантите ѝ. Но изглежда уроците така и не бяха научени.

Емили се вгледа в очите му, точно в черните му зеници и се опита да използва цялата сила на дара си, за да осъществи контакт с младия мъж. Въздухът около нея сякаш се сгъсти. Стегна се и...

Емили се отдръпна задъхана.

— Казал ти е, че сме демони.

Браян разтърси глава.

— Вие не знаете...

Емили стана. От младежа получи само смътен образ. Но и той беше достатъчен. Тя погледна към Джеймс.

— Клиентът ви се нуждае от сериозно лечение. Той не е в състояние да застане пред съда.

Не, изобщо не беше в състояние. И ще трябва години, за да се върне в нормалното си състояние.

Защото със съзнанието му си беше поиграл демон. Изкривил е мислите му. Използвал го е.

Емили не можа да проникне в съзнанието на Браян. Човешкото съзнание беше недостъпно за нея. Но тя се докосна до остатъците на демонската сила.

Която идваше от много силен демон.

Трябваше да поговори с Колин и с МакНийл. Защото или трябва да търсят две работещи заедно чудовища, или си имат работа с дяволски мощен Хибрид.

Хибрид между демон и шифтър.

Това беше най-смъртоносната комбинация, която Емили можеше да си представи, но само такава бе способна да устрои в града убийства и кървава разруха.

Нещо става с Емили. Колин изчака, докато в стаята за разпити го смени друг детектив, и излезе след нея.

Видя я до МакНийл, шепнеща му разпалено нещо.

Целият се напрегна, щом видя изражението на лицето ѝ. О, да, определено ставаше нещо.

Отправи се към двойката, опитвайки се да се справи с желанието си да привлече Емили към себе си. Не сега му беше времето.

Когато Трейс я нападна, звярът на Колин наддаде див рев и Гит, за един безкраен и ужасен миг си помисли, че започва да се преобразява — точно там, пред очите на дузината полицаи.

Но все пак успя да запази контрол. Твърдеше на Емили, че именно човекът контролира звяра. И досега това отговаряше на истината. Само че започваше да разбира, че ако някой изобщо успееше да го накара да загуби контрол, то това щеше да бъде точно Емили.

— Какво, по дяволите, имаш предвид, когато говориш за двама убийци?

— Аз не... — Емили замълча и зачака приближаването на Колин. — Добре. И без това исках да говоря с теб.

По дяволите, той искаше да направи нещо друго с нея, не просто да си говорят.

— Какво става?

— По време на разпита, аз... хм, аз... — Емили се изчерви и изглеждаше виновно, докато си признаваше. — Отпуснах менталните си щитове и се опитах да проникна в съзнанието на Браян.

— Но той е човек. — Пауза. — Човек е, нали? — Младежът не миришеше като шифтър. Миришеше на плячка. Както повечето хора.

С изключение на Емили. Тя миришеше... на рози. На възбуда. На жена.

— Да, човек е. И аз не успях да почувствам или да усетя нещо. — Облиза устни. — Но усетих отпечатък от сила.

— Чия сила? — рязко попита МакНийл.

— На демон. От високо ниво. — Тя се огледа, за да се убеди, че никой не ги подслушва. — Някои демони, ако са достатъчно силни, могат да контролират хората. Могат да ги превърнат в свои марионетки.

— Обсебени — кимна МакНийл, явно запознат с това понятие.

— Точно така. И аз мисля..., аз мисля, че точно това се е случило с Браян. Той наистина не знае защо аз съм демон. Не знае, защо трябва да ме следи. Просто трябва да го прави.

— Защото някой всемогъщ демон му е набил в главата тази идея? — Колин се намръщи. — Почакай. Това звучи толкова безумно, както и...

— Случвало се е и преди. Много, много пъти. Демоните често убиват по подобен начин — така ръцете им остават чисти, докато марионетките им изпълняват мръсната работа. — Емили погледна Гит в очите. — Дори и с мен се случи нещо подобно.

Когато почти е изпаднала в кома.

— Аз успях да отразя атаката му, но онези, които нямат моя дар, са напълно беззащитни.

Обладани.

— И така този задник те е преследвал, извинявам се, наблюдавал, защото някой демон е вложил в главата му идеята, че това е негово задължение? — Звучеше като бълнуване. Проклятие. Защо случаите престанаха да бъдат толкова прости, каквито бяха преди?

— Да, мисля, че точно това се е случило.

— Значи трябва да търсим двама убийци, така ли? — попита МакНийл. — Демон, заставащ шифтър да убива? Какво, по дяволите, става?

— Всъщност, мисля, че разбирам — бавно каза Колин. Мощен демон. Смъртоносно опасен шифтър. Колин срещна погледа на Емили и разбра, че тя мисли за същото.

Мамка му!

Говори се, че в града се е появил мощен Хибрид. Мощен демон, девето или десето ниво. Думите на Найл прозвучаха в главата му. Колин разбра, че онзи кучи син е знаел. Знаел е съвсем точно кой убива. Но дали Найл знаеше кой е убиецът?

— Док, защо не изнесеш на капитана една лекция за Хибридите?
— Колин се обърна и тръгна към изхода.

— Гит! Къде си тръгнал? — попита МакНийл.

Колин го погледна през рамо.

— В „Парадайз Фаунд“. Възнамерявам да открия един демон и да заставя негодника да ми разкаже всичко, което знае за Касапина. — И ако трябва да се възползва от ноктите и зъбите си, толкова по-добре.

— Почакай! Аз също ще дойда, може да ти потрябва моята помощ и...

Колин рязко се завъртя, хвана я за ръцете и рязко я притегли към себе си.

— Последното шибано място, на което искам да бъдеш, е „Парадайз Фаунд“. Убиецът може да е там. И да чака.

Зад стъклата на очилата очите ѝ изглеждаха толкова големи и толкова зелени...

— Мога да ти помогна, Колин, нека да...

Той я целуна. Грубо и бързо, а езикът му проникна в устата ѝ.

Да, много непрофесионално. И то под погледа на капитана.

Но на Колин не му пукаше.

Отдръпна се от Емили.

— Трябва да го направя сам, Док. — Не Доктор Чудовище. Не профайлъра. Гит кимна към МакНийл. — И ще действам неофициално. — Защото той смяташе да направи всичко възможно, за да залови убиеца.

И никой повече нямаше да преследва хора.

Колин не дочака отговор. Просто се обърна и се отдалечи, концентрирайки се върху предстоящия сблъсък.

Времето, да разберат веднъж завинаги кой е по-силен — звярът или демонът, бе настъпило.

Колин отсъстваше вече четири часа. Емили се разхождаше из участъка. По дяволите! Трябваше да настоява Гит да я вземе със себе си. Той не познаваше света на Другите така, както тя. И не можеше да различи кой е демон, кой вампир, кой...

Телефонът ѝ иззвъня. Колин. Емили го сграбчи и намръщено се вгледа в изписалия се номер. Беше непознат.

— Емили Дрейк.

— Доктор Дрейк! — Мъжки глас. Много развълнуван. На заден план се чуваха гласове и гръмка музика.

— Томас? Ти ли си? — Гласът приличаше на гласа на новия ѝ пациент. Емили му беше дала номера на личния си телефон, защото ситуацията бе много сериозна и...

— Н-не м-мога да го к-контролирам! А-аз се т-трансформирам...
Кръвта застина в тялото ѝ.

— Томас, къде си? Томас!

— П-парадайз Ф... — Думите му се превърнаха в ръмжене, пълно с болка.

И връзката прекъсна.

Проклятие!

Найл се беше покрил. Колин седеше в бара и изучаваше обстановката, държейки бутилка студена бира. Колин го търси навсякъде. В дома му. В дома на любовницата му. Но не го откри никъде.

Отпи глътка от бирата си и горчивият ѝ вкус се разнесе в гърлото му. Гит се обърна с лице към бармана. Досети се, че мъжът трябва да е демон. Нали работи в бара на Найл, така че най-вероятно трябва да е такъв. Сигурно някаква точка в трудовия договор...

— И колко дълго още ще ме кара да чакам?

Барманът, висок и чернокос мъж, се усмихна.

— Толкова, колкото поиска.

Колин акуратно постави кутийката с бира на плота.

— Знаеш ли, тази игра престана да ме кефи. Иди и кажи на твоя шеф — а Колин имаше чувството, че той е някъде наблизо, — че ако не си докара опашатия задник тук, ще си издействам заповед и ще вляза във всяка една стая на тая проклета дупка, която наричате клуб. — Гит

също се усмихна, всъщност по-скоро се озъби. — Сигурен съм, че ще се натъкна на някои доста любопитни неща по време на обиска. А и моите момчета с униформи също.

Барманът престана да се усмихна и погледна покрай Колин.

Найл.

Колин се обърна — с извадени нокти и оголени зъби, и хвана демона за гърлото. Гит блъсна Найл към бара, продължавайки да го стиска с ръка.

Черните очи на демона се втренчиха в неговите.

— Привет, шиф... тър... — На последната дума Найл се запъна, опитвайки се да си поеме дъх.

Емили точно така се опитваше да си поеме дъх, когато онова копеле я стискаше за гърлото.

Колин с усилие разхлаби схватката си.

— Не ми каза всичко, Найл. — Не разполагаше с време да ходи на пръсти наоколо. — Искам името на Хибрида.

Барманът застина на място и тъпо се втренчи в тях.

Найл вдигна ръка и с жест го отпрати, като дори за минута не отместваше очи от Колин.

— Пусни ме.

— Името — Гит не беше в настроение за глупости.

В гърба му се вряза юмрук. Силен и мощен, точно в гръбнака.

Гит заръмжа и се обърна. Зад него с вдигнати юмруци стоеше демон. Колин направи остър замах, удряйки го в гърдите и го хвърли го към съседната маса. Хората се разбягаха на разни страни, когато демонът заедно с масата се стовариха на пода. Но нито музиката, нито танците не спряха дори за секунда.

— Достатъчно! — заповяда Найл. Обърна се към демона на земята. — Менотавър, дай ни минута.

Менотавър се изправи на крака, изплю се по посока на Колин и изчезна.

Колин направи крачка след демонския задник...

— Нима смяташ, че можеш да ме нападнеш без последствия? — тихо попита Найл. — На моите хора не им харесва, когато ми досаждат.

Досаждат.

— Така ли? Само че ако до десет секунди не ми кажеш това, което те питам, хората ти ще видят как ти изтича кръвта. — И Колин заплашително показва ноктите си. — А ние не искаме това, нали? — Групата на сцената явно стигна до кулминационната част на парчето и струните на китарите запищяха.

Найл наклони глава.

— Стигнал си до извода, че убийствата са извършени от Хибрид?

— А ти не си ли убеден в това?

Найл не отговори.

— Името.

— Не го зная.

— Кучи син, ти знаеше, че...

— Знам само, че е в града, защото почувствах енергийната му вълна онази нощ, когато нападнаха теб и нашата мила докторка. И какво от това? Уверен съм, че тя също го е почувствала. Имайки усещанията си да открива Други, Емили вероятно го е засякла по-добре от мен. — Найл въздъхна и поклати глава. — Не зная кой е той. Зная само, че е някъде в града. И знам, шифтър, че той не е един от моите хора.

— За теб ще е по-добре, ако не ме лъжеш в момента. — Но нима демоните не се занимават точно с това? Нима не лъжат постоянно? Не изопачават истината?

Шибана работа! Трябваше да вземе със себе си Емили. Тя щеше да успее да различи истината от лъжата.

Но той не искаше да я подлага на риск.

Не искаше да я излага на още по-голяма опасност.

— Мислиш ли, че аз не искам това копеле да бъде спряно? — В гласа на Найл се долови любопитство. Демонът внимателно се вгледа в него.

— Мисля, че не ти пука за това, какво се случва с хората.

— Но ми пука за онова, което се случва на събратята ми.

Джилиан Нимънт.

— Къде е тя?

Найл дори не си направи, че не е разбрал въпроса.

— За нея вече се погрижиха, шифтър. Тя беше първата жертва.

Кучи...

— Погрижиха? Какво, по дяволите, означава това?

Изражението в черните очи на Найл се промени, въздухът наоколо тежко завибрира от яростта, която изпитваше демонът в момента.

— Това означава, че аз не исках тя да бъде разрязана от един от човешките доктори. Да я анализират и да се ровят в тялото ѝ. Тя заслужаваше нещо повече от това.

— И какво? Скрил си тялото ѝ? Събрал си дрехите ѝ, за да изглежда така, сякаш е избягала от града? Унищожил си улики...

— Погребах я така, както подобава на нашия вид. Изказах ѝ уважение в смъртта, което онзи негодник не ѝ оказа в живота.

Третата жертва.

— Не може да постъпваш така, Найл. Да живееш по собствените си закони, по собствения си...

— Тя беше моя сестра. — Кокалчетата на пръстите му побеляха, когато той със сила стисна юмруци. — Той... я беше пречупил. Беше я оставил в една алея сред мръсотията и плъховете. Със застинал ужас в очите и в локва от собствената си кръв. — Найл поклати глава. — Не ми кавай какво мога и какво не мога да правя. Трябваше да я защитя, но не успях. Затова направих единственото, което беше по силите ми.

Групата на сцената свърши с изпълнението си. Тишината бе запълнена с шум от гласове.

— Ако знаех кой е той, копелето отдавна щеше да е спряло — промърмори Найл. — Негодникът щеше вече да е мъртъв.

И Колин му повярва. Както вярваше и в това, че Найл ще накара убиеца да страда, много дълго да страда, преди да намери успокоение в смъртта си.

Устните на Найл се извиха в мрачна, заплашителна усмивка.

— Интересно, кой от нас ще го открие първи? — Демонът се наклони към Колин. — А още по интересно е в чии ръце копелето ще вика повече за милост?

Звярът му зави при това предизвикателство, но човекът произнесе през стиснатите си зъби.

— Този въпрос не касае само „Другите“. Загинаха хора. Законът трябва да го осъди. Законът...

— Тогава ще бъде по-добре, ако законът се добере до него преди мен. — Найл наклони глава. — Наслади се на бирата си, детектив. И успешен лов!

Колин изръмжа в отговор, докато Найл се разтвори в тълпата.

Успешен лов. Ако всичко беше толкова просто. Само ако успееше да хване дирята на убиеца...

Погледът му замислено обходи тълпата. Море от непознати лица...

Емили. Сърцето му ускори ритъма си. Тя не трябваше да е тук. Нали ѝ каза да се държи по-далеч от „Парадайз Фаунд“?

Ето я — върви с някакъв блондин, сложила ръката на рамото му, леко галеща го.

Какво, по дяволите, става?

Позната мускусна миризма нахлу в ноздрите му. Колин скочи на крака. Емили и непознатият ѝ спътник излязоха от бара през задната врата.

Без да се замисля дори за секунда, Колин хукна след тях, пускайки ноктите си за всеки случай.

— Томас! Не, не трябва!

Гит се втурна при вика на Емили и от видяното се ужаси.

Мъжът беше изчезнал, на негово място стоеше огромна черна пантера. Зъбите ѝ бяха оголени, а тялото ѝ — готово за скок.

Шифтър. Колин го разбра в момента, в който до него достигна миризмата му.

Емили стоеше пред звяра с вдигната дясната ръка, а върху лицето ѝ се четеше страх. Тя отстъпваше и шепнеше нещо, нещо, което Гит не можеше да чуе.

Пантерата заръмжа и пристъпи към нея, устата ѝ се отвори, готова да ухапе и да разкъсва...

Не! Не Емили! Не и неговата половинка!

Колин изръмжа и пантерата се обърна към него. Задните лапи на животното се присвиха, приготвяйки се за скок.

Проклятие!

Нямаше време нито за реакция, нито да извади оръжието си. Пантерата скочи върху него и го събори на земята. Върху гърлото си Колин усети вълната от топлия ѝ дъх. Слюнката закапа от зъбите ѝ, когато наклони глава, за да убие.

Не искаше да става така. Не искаше тя да узнае...

Емили с вик се втурна към тях.

Пантерата застина, ноздрите ѝ потрепнаха... Звярът бавно, много бавно обърна главата си към нея.

Човек. Слаб. Плячка. Така мислеха всички хищници. Те ловуваха, убивайки слабите.

Не. И. Емили.

Острите като бръснач нокти се забиха в гърдите на Колин, създавайки в тях усещане за огнена болка.

И Гит разбра, че няма избор.

Стисна зъби, отвори клетката, в която неговият хищник обикаляше нетърпеливо и пусна звяра на свобода.

Време за лов. Време за убиване.

Убий!

О, Боже, О, Боже, О, Боже...

— Томас! Не! Спри! — Пантерата беше върху Колин. Дори в слабата светлина успя да види кръвта, стичаща се по гърдите му.

Томас възнамеряваше да го убие. Трябва да направи нещо. Емили се втурна напред.

Тишината на нощта беше пронизана от дълъг, гневен вой. Космите на тила ѝ настръхнаха. Този вой...

До слуха ѝ достигна хрущящ звук от чупене на кости. Ръцете на Колин се удължиха, и козината започна да пробива под кожата му.

Преобразяваше се. Той се преобразяваше...

Мощна ръка хвана пантерата и я захвърли във въздуха.

Колин застана на колене и се наведе... Отпусна се на ръце... Очите му светеха и яркосиният им пламък гореше в нощта.

Лицето му започна да се променя. Скулите му се изостриха, челюстта му се удължи.

Зъбите му се превърнаха в остриета.

— Не... се... страхувай... от... мен... — гласът му не приличаше на гласа на Колин. Беше тътнещ, скрипучещ и настоятелен.

Пантерата изръмжа, скочи на крака и отново погледна към Емили.

Опасност. Бягай! Убий!

Мислите на Томас я изпълниха и Емили само успя да поклати глава. От кого трябваше да се страхува повече? От пантерата или от своя любовник... или...

Колин вдигна глава и зави.

С вълчи вой.

— Не... — прошепна тя.

Дрехите на Гит се разкъсаха, плата се разцепи със силен шум. Тялото му се промени пред очите ѝ и Колин се превърна от човек в животно.

След секунда той изчезна напълно. На неговото място застана огромен и мощен вълк с отворена пасть.

Страхотно!

Вълк!

Колин не беше просто шифтър. А върколак.

Горящият му поглед бе прикован в пантерата. Вълкът заръмжа.

Емили разбра, че и двамата — и тя, и Томас, бяха в сериозна опасност. Шифтърите-вълци са най-силните и най-смъртоносните... Най-опасните сред шифтърите. Опита се да проникне в мислите на Колин. Успя да усети само преплитането на животинската ярост и примитивните инстинкти, призоваващи към убийство.

О, Боже! Трябва да се опита да стигне до него. Емили вдигна ръка с отворена длан.

— Колин! Колин, не!

Главата на вълка се обърна към нея. В очите му гореше жажда за кръв. Приблужи се с глава, отпусната ниско до земята. Пантерата остана неподвижна в ъгъла — знаеше, че я грози смъртна опасност.

Емили разбра, че също не може да се помръдне — страхът я беше сковал. Ако побегнете, той щеше да започне я преследва. Затова шифтърите-вълци имаха лоша слава — обичаха да преследват жертвата си.

Вълкът спря на крачка от нея. Погледна я и зъбите му се оголиха. След това направи крачка напред и муцуната му я блъсна в бедрото.

Емили извика и препъвайки се, отстъпи назад.

Просто не мога да повярвам, че това се случва. Не и с Колин. Никога не съм мислела, че той може да ме нарани. Никога...

Гърбът ѝ се опря в стената на сградата. Черният вълк стоеше пред нея.

Томас с ръмжене тръгна напред.

— Не! Стой назад!

Вълкът се обърна, козината над врата му щръкна. Ноктите му се забиха в земята и той застана срещу пантерата.

Не я напада. Поне все още не. Само я изблъска в ъгъла, заставайки пред нея и...

Колин я защитаваше.

Емили поклати глава. Внезапно осъзна, че ако той искаше да я убие, отдавна щеше да е мъртва. Но той не смяташе да я нарани, той я защитаваше, застанал между нея и пантерата.

Аз контролирам звяра, не той мен.

Пантерата замахна с лапа, опитвайки се да го докопа с ноктите си за гърлото. Но вълкът я чакаше. Измести се встрани и атакува, забивайки зъбите си в лапата ѝ.

Пантерата изръмжа от болка. Рязко отскочи назад, накуцвайки леко. На пръв поглед тя изглеждаше по-голяма от вълка. И двата звяра бяха мощни и силни, имаха впечатляващи нокти и зъби като остриета.

Но вълкът... На земята не съществуваше по-силно създание от шифтър-вълк. Пантерата можеше да му се съпротивлява известно време, но в края на краищата щеше да изгуби.

И да загине.

— Не — прошепна Емили. Проклятие, тя не можеше да проникне в съзнанието на Колин. Жаждата му за кръв беше прекалено силна и надделяваше над всичко останало. Но, може би щеше да успее да спре Томас, като го отпрати. — Томас...

— Главата на пантерата рязко се обърна към нея. — Тръгвай си! Томас, тръгвай си! Аз ще се оправя.

Пантерата присви очи и наведе глава към земята, готвейки се за нова атака.

Вълкът заръмжа и започна да драци с нокти по асфалта, оставяйки дълбоки бразди.

— Томас, тръгвай! — Емили извика командата си и на глас, и мислено. Използва всяка частица от енергията на дара си, опитвайки се да накара пантерата да я чуе.

Звярът изскимтя, скочи към улицата и изчезна в нощта.

Слава Богу!

С единия звяр се разбра. Остана още един.

С Томас всичко щеше да бъде наред. Шифтърът-пантера имаше проблеми с трансформацията. Не можеше да го прави, откакто беше загинала неговата партньорка и се боеше, че не може да контролира изменението си, ако то започнеше на публично място сред хората.

Но Томас успя да се задържи в човешката си форма до идването ѝ, след което леко се преобрази отзад в тъмната уличка под нейния надзор. Да, с Томас сега всичко ще бъде наред. Но, хм, за собствената си безопасност Емили не беше много сигурна.

Насаме с шифтър-вълк. Дали не е луда? Емили преглътна, когато вълкът се обърна към нея. От муцуната му все още капеше кръв.

Проклятие! Вълците са най-опасните създания. Убиват без съжаление. Кетч ѝ разказа това още в началото, когато започваха с уроците за Другите. „Пази се от вълците. Те са предани само на своите наречени половинки... всички останали за тях са просто плячка. И, повярвай ми, на теб изобщо няма да ти хареса да станеш плячка на шифтър-вълк“.

Тогавя Емили му повярва, а и с течение на годините наученото за вълците само укрепи страха ѝ от този непредсказуем вид.

Сега обаче тя определено нямаше избор. Бягството не е вариант — вълците просто обожават да ловуват. А и Емили беше сигурна, ще той щеше я хване. Нямаше никакви шансове да избяга от вълк, който е в бойно разположение на духа.

Не, бягството определено не е вариант. Оставаше само едно.

Емили падна на колене и внимателно се вгледа в очите на чудовището.

Вдигна ръце.

Вълкът се напрегна.

Емили усещаше аромата на кръвта. Дивата, мускусна миризма на звяра я обгърна.

И старите полузабравени думички от детството нахлуха в главата ѝ.

Колко са големи зъбите ти?

За да мога да те изям с тях, скъпа моя.

Можеше да я убие само за миг. С едно ухапване можеше да разкъса гърлото ѝ.

Емили облиза устни. И прокара треперещите си пръсти по козината му.

Тя не беше малката Червена шапчица. И беше време да спре да се страхува от големия лош вълк.

ГЛАВА 15

Върху езика му имаше кръв. Топлата, сладка кръв на врага му. Колин вдигна глава и наддаде пореден вой. Искаше му се да се впусне по следите пантерата и да я довърши, но...

Пред него на колене стоеше Емили. Очилата ѝ бяха изчезнали. Очите ѝ изглеждаха прекалено големи върху бледото лице. Надушваше страха ѝ и както обикновено този замайващ аромат възбуди неговия звяр.

Допълзя по-близо, питайки се дали ще успее да опита вкуса на този страх — върху кожата ѝ, в кръвта ѝ.

Емили с треперещи пръсти го галеше по козината. Беше в див ужас, но не бягаше.

И точно това го дразнеше най-много. Искаше му се тя да побегне и тогава той щеше да я подгони, да я настигне и да заяви правата си над нея.

Човекът започна да се бори да затвори звяра отново. Събра всичките си сили, за да се преобрази.

Бележи я! Заклейми я! Думите горяха в съзнанието му. В кръвта му. Нямахме друг избор.

Инстинктите на хищника се смесиха с инстинктите на човека и се превърнаха в едно цяло.

Вземи! Овладей! Моя!

Сражава се за нея, проля кръвта си, заслужи си я като награда.

Моя!

Мускулите му изгаряха от огнената болка, когато трансформацията премина през тялото му. Костите му се чупеха, разтягаха и променяха формата си. Ръцете и краката му се появиха отново. Целият се тресеше, докато се преобразяваше. Изпълни го дива ярост. Емили го гледаше и виждаше в истинската му същност.

Чудовище.

Не мъж. Никога човек.

Отвори уста и наддаде вой в нощта... а когато превъплъщението приключи, този вой се превърна в яростен човешки вик.

Колин стоеше приклепнал на земята пред Емили. Ръцете ѝ се отдръпнаха и тя се вгледа в очите му. Дишането ѝ беше бързо и шумно, а бързото туптене на пулса ѝ можеше да се забележи в основата на врата ѝ.

— Колин, всичко...

Той я сграбчи, изправяйки се на крака. Беше гол, но изобщо не усещаше прохладата на нощния въздух. Усещаше само... Емили.

Вземи! Овладей! Заклейми!

Дали това беше желанието на звяра, или на мъжа? Колин не знаеше. А и не го интересуваше.

Дръпна блузата ѝ и копчетата се разхвърчаха във всички посоки. Отмести настрана сутиена ѝ, обхвана с устни зърното ѝ и започна жадно да го смуче, поемайки сладката ѝ плът в устата си.

— Колин! — Бедрата му се притиснаха в нейните. — Не тук! Не можем...

— Тук! — Отвърна той гърлено. — Сега! — Членът му бе напълно възбуден и тръпнещ от желание. Искаше да е вътре в нея. Искаше да усети, как плътта ѝ здраво се стяга около него.

Овладей!

Колин пое в устата си другото ѝ зърно. Смучеше. Ближеше. Захапваше.

Емили потръпна и простена. С отчаян и страстен стон.

Докторката го желаше. Еуфорията го обзе. Тя знаеше какъв е той в действителност и все пак продължаваше да го желае.

Не смяташе да го отхвърля. Напротив. Пръстите ѝ здраво стискаха раменете му, а бедрата ѝ се потъркваха в неговите.

Мамка му, да!

Емили носеше пола — свободна черна пола, стигаща почти до глезените ѝ. Колин сграбчи плата в юмрук и рязко го вдигна до кръста ѝ. С лявата си ръка покри сърцевината ѝ и през бикините ѝ усети горещината на плътта. Започна да гали нежните ѝ гънки през тънката материя. Богатият аромат на възбудата ѝ напълни ноздрите му.

Вземи!

Обърна я с гръб към себе си. Ръцете ѝ се повдигнаха и тя опря длани в стената пред нея.

Трябва да яzakлейми.

Вземи!

Колин се тресеше от чувствения глад, обхванал тялото му. Разбираше, че действията твърде грубо, но не можеше да се спре.

Бикините се разкъсаха под пръстите му. Приятните извивки на двете половинки на дупето ѝ го изкушаваха съблазнително.

Колин обхвана пениса си с ръка и го погали по цялата дължина. Върху нежното връхче на главичката му проблясваше малка капка.

Влез в нея!

Колин раздели с пръсти нежните ѝ гънки и притисна върха на члена си до желаниния вход.

— Няма... да... бъде... нежно... — Той просто не можеше. Не и тогава, когато страстта просто го поглъщаше. Капки пот избиха по тялото му, мускулите му трепереха в опит да се сдържи.

— Аз... ах... няма... значение! — Емили се извиваше, влажната ѝ плът се плъзгаше по тялото му. — П-просто ме вземи!

Контролът му се скъса. Човекът и звярът... изръмжаха от удоволствие. Колин рязко нахлу в нея толкова дълбоко, колкото можеше.

— Колин! — бедрата ѝ се задвижиха срещу неговите. Опряла ръце в стената, Емили се заизвива по-бързо.

Колин сграбчи косата ѝ и я дръпна назад, оголвайки гърлото ѝ. Членът му се връзваше в нея, отново и отново...

Емили стенеше, хлипаше, извиваше се и се търкаше в тялото му. Всеки нейн стон, всяко нейно движение сякаш увеличаваше дивата страст, бушуваща в тялото му.

Устните му се притиснаха към врата ѝ и облизаха кожата. Зъбите му бяха дълги и остри, когато ги прокара по гърлото ѝ.

Ухапи! Бележи! Заклейми!

— О... Боже... Колин... — Тя още по-силно изви врата си, продължавайки да движи бедрата си срещу неговите. — Аз... аз... свършвам...

Плътта ѝ се стегна, обхващайки го още по-плътно. По дяволите, да! Колин оголи зъби, проби нежната кожа и стигна до вената.

Когато горещата кръв на Емили нахлу в устата му, Колин буквално се взриви в тялото ѝ, тласна се за последен път, вкарвайки члена си дълбоко в нея.

Сърцето му биеше лудо, пот покриваше тялото му. А зъбите му все още бяха забити в гърлото ѝ.

Емили тихо простена. Но това беше звук от удоволствие, не от болка. След освобождението плътта ѝ все още се свиваше в леки спазми около него.

Колин разбра, че е прав. Да, той можеше да вкуси страха ѝ. И той бе опияняващ. Както и вкусът на нейната страст.

Вампирите пият кръв, защото трябва да живеят. И за да станат по-силни.

Шифтьрите-вълци пият кръв, за да убият или за да заявят правата си.

За да убият, е достатъчно просто да разкъсат гърлото на жертвата и да оставят кръвта да потече в гърлото им. Или да забият зъби във вратната вена, точно както беше направил Колин, и да изпият жертвата си до капка.

Тялото на Емили омекна в прегръдките му.

Но когато предявява права... Шифтьрът-вълк оставя своя белег един-единствен път и за цял живот. Заявявайки правата си над своята половинка, той я захапва и опитва кръвта ѝ, за да може да поеме нейната същност в себе си.

Вземи! Овладей!

До самата смърт!

А понякога и отвъд смъртта.

Сърцето на Емили започна да забавя ритъма си. Дишането ѝ едва се чуваше. Колин се насили да повдигне глава.

Емили не беше просто плячка.

Тя означаваше твърде много за него.

Колин я взе на ръце и главата ѝ безсилно се облегна на рамото му.

И как сега, по дяволите, щеше да ѝ обясни, че току-що бяха извършили нещо, което беше равносилно на брачна церемония при шифтьрите-вълци?

Шифтьр-вълк. Детективът е шифтьр. Перфектна слука!

Колко време беше изминало, откакто за последен път премери сили с някой от неговия вид?

Прекалено дълго.

Прекалено дълго време той убиваше онези, които бяха по слаби. Най-накрая сега се бе появил достоен съперник.

Гит я беше белязал. Беше я признал за своята спътница в живота. Интересно, милата докторка дали е наясно с това, което се бе случило току-що?

Тя е голям експерт по „Другите“... трябва да се досеща за нещата.

Кой би си помислил? Докторката стана идеална половинка на шифтъра-вълк.

Несъмнено в Емили Дрейк се криеше нещо недостъпно на пръв поглед.

Не всяка може да стане спътница на вълк.

Но Емили успя.

Много интересно.

Колин я поддържа на ръце още известно време, след което я постави на крака. Грабна скъсаните си дънки и се опита с тях да покрие тялото си. Наметна върху раменете си това, което беше останало от ризата му и отново протегна ръце към Емили.

Извеждайки я от алеята, стойката му издаваше инстинктите, управляващи го в момента — собственик и защитник.

Колко жалко, че детективът току-що му откри най-голямата си слабост.

Жена. Слаба, човешка жена.

А хората... те умираха толкова лесно. Но пък така хубаво крещяха.

Време беше за още едно убийство.

Докторката и без това бе в списъка му. От момента, в който узна, че Джелиан си е записала час при нея.

За да отреже всички нишки.

Но сега правилата на играта се промениха.

И той трябваше да внимава. Детективът охраняваше докторката си прекалено добре. Трябваше да ги раздели и така да ги превърне в по-уязвими.

Устните му се извиха в усмивка, оголвайки кучешките му зъби.

И той знаеше кого точно ще използва в капана си за примамка.

На другата сутрин Емили рязко се пробуди от сън. Пулсът се блъскаше в гърдите ѝ, засилен от странни заплетени кошмари — тя бягаше, ухапах я...

Разбра, че не е било сън, когато ръката ѝ се вдигна и докосна гърлото ѝ. Кожата на това място беше леко възпалена и подута.

Миналата нощ Колин я ухапа. И пи от кръвта ѝ.

Проклятие.

Тя преглътна и се огледа. Неговата спалня. Тя почти нищо не помнеше от пътуването им до дома му. Беше опиянена от полученото удоволствие и... навярно от загубата на кръв.

Беше чувала, че шифтърите пият кръвта на плячката си. Пантери, лъвове, мечки... Те правят това дори и когато са в човешка форма. Предполагаше се, че кръвта ги възбужда сексуално.

Емили беше чувала и за това, че шифтърите пият кръвта на половинките си. А и с Колин миналата нощ изобщо не се чувстваше като плячка.

Чувстваше се като негова половинка.

По дяволите!

Винаги беше смятала, че в края на краищата ще свърже живота си с някой мил, добродушен и нормален мъж. Банкер, счетоводител или с някой с подобна скучна професия, но съвсем нормален и напълно безобиден мъж.

Не и с шифтър-вълк.

Какво беше направила?

И защо в къщата е толкова тихо?

— Колин? — Нямахте отговор. Емили направи малко по-силен опит. — Колин? — Пак нищо. Погледна към часовника на нощното шкафче до леглото. Осем и половина. Колин по всяка вероятност вече е в управлението.

В долния край на леглото стоеше чантата. Емили забеляза логото върху едната ѝ страна — бяха новите ѝ дрехи.

Как са попаднали тук? Тя ги остави в чантата, паркирана до полицейския участък...

Тишината бе нарушена от тиха мелодия, в която Емили разпозна рингтона на своя телефон. Скочи от леглото и видя чантата си,

захвърлена на пода. Сграбчи телефона си и каза:

— Дрейк.

— Доктор Дрейк... Смит е.

Гласът на патоложката звучеше твърде особено. Емили забърза към прозореца, надявайки се там обхватът да е по-добър.

— Смит? Какво става?

— Трябва... да... те... видя...

Емили си помисли, че гласът на жената беше прекалено висок и страхът, които звучеше в него, нямаше нищо общо с лошата връзка. Може би Смит е разбрала нещо по новия случай? Или нещо за Другите!

— Ами, добре. В лабораторията ли си?

— Да. Побързай. — И връзката прекъсна с тихо щракване.

Емили намръщено погледна към телефона в ръката си.

Още с излизането си навън установи, че Колин явно е имал натоварена сутрин — намери автомобила си, паркиран на алеята пред къщата. Това обясняваше и наличието на чантата, която Емили беше оставила на задната седалка на колата си.

След двадесет минути тя влезе в полицейския участък. Умишлено пропусна етаж, на който работеше Колин. Все още не искаше да го вижда. Наложил се да остави косата си разпусната, за да скрие синината на врата си.

Не знаеше как ще реагира, ако го види. Дали ще го целуне или ще удари негодника с всички сили. Проклятие, тя беше напълно объркана. Но не можеше да отрече, че го желае. И нещо повече — беше започнала да му вярва. А от много години не се бе доверявала на никого.

Тя имаше проблем. Сериозен проблем. Емили изобщо не разбра кога увлечението ѝ по Колин бе прераснало в нещо толкова сериозно.

С тих звън асансьорът спря на подземния етаж и вратите се отвориха. Емили излезе в коридора и дочу тихия звук на любимия джаз на Смит. Високите ѝ точета силно тропаха по пода, докато приближаваше към лабораторията. Отвори вратата с думите:

— Смит, тук...

Не можа да довърши, виждайки локвата кръв на пода до бюрото ѝ.

„Може би следващия път пак ще нападна жена“.

О, Боже, не!

— Смит! — Емили се затича напред, викайки името ѝ и се подхлъзна на кръвта.

О, по дяволите! Лабораторията беше напълно опустошена — бюрата бяха преобърнати, навсякъде бяха разпилени документи и папки, а оборудването — разхвърляно наоколо в ужасен безпорядък.

Още една локва кръв.

Но нямаше тяло. Нямаше никаква следа от Смит.

Без колебание Емили отпусна менталната си бариера. Трябваше да се увери, че Нощният Касапин е бил тук.

Вълната от енергийна ярост се стовари върху ѝ и за малко не я събори. Коленете ѝ се подкосиха. Същата черна енергия, която Емили усети в сградата на Канала, сега я усещаше и тук.

Нощният Касапин. Изглеждаше така, сякаш копелето беше променило начина си на действие. Този път бе нападнал през деня, когато никой не го очакваше.

И беше хванал Смит.

Защо? Емили бавно се изправи. Коленете ѝ продължаваха да треперят. Погледът ѝ обходи лабораторията. Копелето винаги убиваше. И оставяше труповете като подигравка към полицаите. Нямаше причина да вземе Смит със себе си.

Освен ако...

Емили се обърна и побягна по коридора.

Освен ако копелето не я беше взело за заложник.

Изминаха дванадесет часа. Емили стоеше зад бюрото на Колин, стиснала в ръцете си чаша с кафе. Пред нея насам-натам се разхождаше МакНийл с аленочервено лице.

— И нито един шибан полицай не го е видял! Този изрод е влязъл в моя участък, заловил е Смит и нито едно шибано ченге не го е видяло!

Той повтаряше тази фраза вече в продължение на няколко часа. Ръцете му трепереха, а в очите му се четеше напрежение и безпокойство.

Телефонът на бюрото на Колин иззвъня. Всички за миг застинаха, след което Колин се хвърли напред и вдигна черната

слушалка.

— Гит!

Очите му се разшириха от удивление и той с жест повика Брукс. Партньорът му бързо включи микрофонната връзка на телефона.

Участъкът потъна в пълна тишина, докато всички се вслушваха в гласа на Колин, звучащ по говорителите.

— Нетърпеливо очакваш обаждането ми, така ли, детектив? — гласът беше метален, изкривен.

— Кой е? — настоятелно попита Колин и толкова силно стисна слушалката, че кокалчетата му побеляха.

— Ти знаеш кой съм аз.

— Не, не зная. Затова, защо просто не...

— Вестниците ме наричат Нощния Касапин. Но както виждаш, аз ловувам не само през нощта. — Обажданият се разсмя. От скърцащия и стържещ звук по гърба на Емили пробяга тръпка.

— Попитай копелето за Смит — заповяда му МакНийл.

— Искам да поговоря със Смит — изръмжа Колин.

— А, да, така си и мислех, че ще кажеш това. Какво щастие, че все още не съм й изтръгнал гърлото. Това щеше да направи разговора много труден.

През слушалката се чу женски вик.

Смит.

— МакНийл, п-помощ... — Думите й прекъснаха с болезнен стон.

Отново се разнесе смях. И мъртва тишина от страна на Смит.

Емили преглътна.

Събралите се наоколо полицаи бяха бледи и съсредоточени.

Но Колин... в неговите очи просто гореше ярост. Прекалено много ярост. Звярът беше готов да се измъкне на свобода.

— Какво, по дяволите, искаш, Касапино?

Тишина. Прекалено дълга. Почти осезаема.

Колин проскърца със зъби.

— По дяволите...

— Взел съм грешният доктор.

Кръвта на Емили се смрази.

Погледът на Колин се стрелна към нея.

— Трябва ми другият.

Колин не отместваше поглед от нея.

— Не разбирам за какво говориш, ти смахнат кучи син, но...

— Тя е точно пред теб, нали? Сладката и симпатична доктор Дрейк. Изключителна е. Тя толкова много знае за... нашия вид.

МакНийл изруга.

— Предлагам ти сделка, детектив. Смит за доктор Дрейк. Пълноценна размяна.

В този момент Емили видя как звяра на Колин скъса веригата.

— По дяволите, няма да стане, кучи...

Тя скочи на крака и изключи копчето за микрофонната връзка, за да може сама да говори с негодника.

— Кажы къде и кога. — Тя няма да стои безучастно настрана, докато изродът убива Смит. Не и ако имаше шанс да я спаси.

Тишина, след което...

— Доктор Дрейк. — Той почти измърка думите. Дотолкова, доколкото можеше да мърка робот. — Нещо ми подсказваше, че си там.

Значи задникът си пишеше червена точка за правилна догадка.

— Не пипай Смит — заповяда му Емили със студен и спокоен тон. — Кажы ми къде да дойда, за да може да стане размяната.

Колин поклати глава и твърдо я хвана за ръката.

— По дяволите, за нищо на света.

Емили повдигна брадичка и повтори.

— Кажы къде да дойда.

— Района на складовете. Сграда 13. И, Докторе, трябва да дойдеш сама. Съвсем сама. Само ако помириша ченгето, ще потънеш в кръвта на Смит.

Емили му повярва.

— В полунощ, д-р Дрейк. Ще се видим тогава. — И от телефона се разнесе сигнала за прекъснат разговор.

Емили въздъхна. Дори не беше усетила как е задържала дъха си. Колин внимателно я гледаше, докато върху лицето му сякаш бе застинала желязна маска.

— Ти няма да ходиш там! — Заповед. И той явно очакваше тя да се подчини.

— Ако не отида, Смит ще умре. — А Емили изобщо не искаше смъртта на Смит да тежи на съвестта ѝ.

— В моя кабинет, веднага. — МакНийл се втурна напред, без да се обърне, за да се увери, че заповедта му се изпълнява.

Колин дръпна Емили след себе си, без да отслабва захвата си върху ръката ѝ. Вкара я в кабинета и тръшна вратата след тях.

— Какво, по дяволите, си мислиш? — изръмжа той. — Ти никога, повтарям — никога повече няма да се намесваш в мое разследване по такъв начин, ти...

— Направих това, което трябваше да направя. — Животът на Смит зависеше от това. Друг вариант нямаше. — Кажете ми, Колин, какво би направил, ако той беше поискал да направи размяната на Смит с теб?

Около челюстите му заиграха мускули, което бе очевиден отговор.

— Трябва да ѝ помогна. Ако не го направя, той ще я убие. — Ще разкъса гърлото ѝ, както е постъпил и с другите жертви.

— В момента, в които влезеш в сградата, той ще те убие. — Едва успя да изговори думите Колин. Гит силно я дръпна и я притисна в обятията си. Топлината на тялото му я обгърна от глава до пети, а яростта му се извиваше във въздуха около тях. — Мислиш ли, че просто ще стоя и ще гледам как това ще се случи? — Устните на Колин се нахвърлиха върху нейните, горещи и настоятелни. — Дяволите да го вземат! Няма начин! Току-що те открих. И нямам намерение да те губя.

Дъхът на Емили само дето не спря.

— Колин...

— Ако вие двамата вече приключихте, то трябва да решим какъв ще бъде следващият ни ход — ядосано изръмжа МакНийл и удари с юмрук по бюрото.

Емили трепна. Изобщо беше забравила за капитана.

— Този мръсник е шифтър. И когато каза, че може да надуши ченгето, разбрах, че той точно това има предвид. — Капитанът заскърца със зъби. — И как ще успеем да вкараме някой вътре за прикритие, без да ни усети. Без да го вбесим и без сами да го накараме да убие Смит?

Емили погледна към Колин. Трябваше да има начин да...

— Аз ще се преобразя — тихо каза Колин. — Той ще подуши животното, а не човека.

МакНийл се намръщи.

— Ще се преобразиш... — и той подсвирна. — Значи ти си един от тях. — Пауза. — Знаех, че си от „Другите“, но не разбрах... — МакНийл спря и поклати глава. — Шифтър.

„Само ако знаеше цялата истина...“, помисли си Емили.

— Ще последвам Емили до склада. — Пръстите на Колин усилиха хватката около ръката ѝ. — И ще заловя копелето.

МакНийл погледна към Емили:

— Емили, ще ни оставиш ли за минута?

Тя кимна, усещайки повишаването на напрежението в стаята. Пристъпи към вратата, но Колин не пускаше ръката ѝ.

— Колин...

Той преглътна. Бавно отпусна пръсти и освободи ръката ѝ. Очите на Гит светеха от препълнените го емоции, а между устните му проблясваха кучешките му зъби.

Вдигна ръка и го поглади по лицето:

— Всичко ще бъде наред. — Произнесе думите, в които тя самата се съмняваше. Просто искаше проблясъците на страх за нея, които се четяха в очите му, да изчезнат.

Колин обърна глава и целуна дланта ѝ. Стори ѝ се, че белегът, оставен от него на гърлото ѝ, започна да пулсира.

— Аз... аз ще чакам отвън. — И ще се опита да се концентрира за срещата с убиеца. И ще се опита да се избави от треперенето в коленете. Ще се престори, че е смела, макар че в действителност ѝ се повдигаше от страх.

О, Боже! А ако не успее да го спре и копелето убие Смит?

Или убие нея?

Емили се отдръпна от Колин и бързо излезе от кабинета, опитвайки се да пребори страха си.

Искаше му се да я отведе от управлението. Искаше да я метне на рамо и да я отнесе далеч оттук. Някъде, където е безопасно.

Там, където няма убийци-психопати. Където е тихо и спокойно. Където има голямо удобно легло, върху което да я сложи и да се люби с нея в продължение на часове.

Колин искаше да я заведе на всяко едно друго място, което беше далеч от онзи проклет и затънтен склад.

— Няма да мога да изпратя никого след теб. — МакНийл го погледна с очи, преживели и видели твърде много. — Рисковано е.

Хората могат да разберат, срещу кого точно се борим. Не мога да го допусна.

Колин разбираше. Когато влязат в склада Нощният Касапин може да ги чака в животинския си образ. А ако полицаите станат свидетели на процеса на преобразяване...

— И още нещо, Гит. Не ми е нужно някой да залови убиеца.

— МакНийл го погледна право в очите. — Той не трябва да стига до затвора.

Колин просто кимна. Самият той си мислеше същото.

— Направи всичко, което можеш. И просто върни жените живи и здрави. — Пауза. — И се убеди, че копелето повече няма да може да причини вреда на никой.

— Не се притеснявай! — Гласът на Колин стана твърд и гърлен. Вълкът бе близо до повърхността.

Нощният Касапин беше избрал последната си жертва.

Колин издържа погледа на капитана, позволявайки му да прочете намерението в очите му.

— Копелето е мъртво още от момента, в които поиска размяната. — Никой не може да заплашва неговата жена и след това да остане жив.

Никой!

Времето да тръгне на лов, бе настъпило...

Трябваше да защити своята партньорка.

ГЛАВА 16

Нощният въздух беше студен. Дъхът на Емили образуваше малки облачета от пара, докато тя вървеше към мястото. Наоколо се носеха шумове и звуци, издавани вероятно от гонещи се гризачи и хлебарки. Чу воя на вятъра и звука на преминаващ влак в далечната.

Пред нея се извисяваше сграда 13. Поради това, че прозорците бяха изкуствено затъмнени, цялата сграда изглеждаше черна.

Кобурът на пистолета убиваше на гърба ѝ. МакНийл ѝ бе дал оръжието и патроните още в участъка, преди да тръгне за склада.

— Просто се прицели и стреляй — бяха указанията му.

Така и ще направи. Емили знаеше как да стреля и нямаше да се поколебае да го стори в момента, в който види Нощния Касапин.

Не чуваше стъпките на Колин, но знаеше, че е наблизо. Придвигваше се след нея във формата си на вълк.

Емили беше пропита с миризмата му, така че това можеше да им бъде само от полза. Така Касапинът няма да може да ги различи по миризмата. Трябваше да си мисли, че Емили е дошла сама.

Вратите бяха точно пред нея. Вдигна ръка и я сложи върху дървената повърхност. С шумно скърцане тя се поддаде под натиска на пръстите ѝ.

И сякаш влезе в тъмна пещера. Пристъпи напред в мрака, прекрасно осъзнавайки, че там я чака притаен убиец.

До ушите ѝ достигна слаб стон. Накъсан. И изпълнен с болка.

Емили облиза устни и се протегна за малкото фенерче, което беше сложила в джоба си и го включи. Тънката ивица светлина проряза мрака. Не я интересуваше, че ще издаде местоположението си. Ако убиецът беше Хибрид, както подозираха, за него нямаше да представляваше трудност да я открие в мрака.

Сградата бе пропита с миризмата на мухъл и изгнила дървесина. Над главата ѝ висеше паяжина, а нещо докосна левия ѝ крак.

— Смит? — Никакъв отговор. Емили повиши глас и опита отново. — Смит?

В тъмнината се разнесе хлипане.

Емили започна да се промъква напред, осветявайки с фенерчето ту наляво, ту надясно.

Там. Безформената купчинка до отсрещната стена. Главата обърната под странен ъгъл... като счупена кукла.

Смит.

Емили се втурна към нея. Светлината разкри драскотините и ухапванията, които покриваха цялото ѝ тяло. Косата ѝ бе пропита с кръв, която се стичаше по голите ѝ ръце и крака.

— Страхувам се, че малко ми стана скучно, докато те чаках, — дочу се глас, който я обкръжи от всички страни. Вече непроменен. Мъжки. Твърд. Силен.

Емили се напрегна. Позна гласа. Премести фенерчето в лявата си ръка и бавно се протегна към пистолета.

Не може да бъде. В това нямаше никакъв смисъл. Не може да е той. Аз почувствах силата му. Той не е достатъчно силен, за да...

През гърба ѝ премина леко течение и в същия момент две мъжки ръце, я хванаха и завъртяха с лице към убиеца.

— Кажи ми, докторке... — прошепна Джейк Донъли. В светлината на фенерчето остриите му зъби проблясваха, а очите му изглеждаха зловещо черни и бездънни. — Ще покрещиш ли за мен?

Емили! Викът ѝ го прониза. Втурна се вътре през отворената врата. Тялото му се изви във въздуха и със смъртоносна точност се прилепи към земята. Озъби се, докато търсеше Емили.

Ароматът на прясна кръв се разнесе във въздуха — кръвта на Емили.

Ноктите му преминаха през корема ѝ и Емили изкрещя, когато те раздраха плътта ѝ.

— Червена мъгла заплува пред очите му.

Убий! Унищожи!

Мъжът се разсмя. Със студен и зловещ смях:

— Така си и знаех, че ще се присъединиш към нас, Гит.

Пред погледа на Колин застана Емили и той видя как по блузата ѝ се разлива кърваво петно. Очите ѝ бяха огромни и изпълнени с ужас. Устните ѝ трепереха.

Зад нея, усмихвайки се, стоеше Донъли. С една ръка я държеше за гърлото и ноктите му се бяха впили в кожата. Тънка червена струйка

кръв се стичаше по врата ѝ.

Колин застърга с нокти по бетона, готвейки се да атакува.

— Не толкова бързо, вълче. — Джейк натисна по-силно и от устните на Емили се отрони глух стон. — Само да помръднеш и на милиметър и ще я разкъсам пред очите ти.

Колин заръмжа, но остана на мястото си. Поне засега.

— И така, изправени сме пред дилемата кого да убия първи. — Джейк наклони глава към гърлото на Емили и бавно облиза стичащата се по него кръв. — О, вкуса ти определено ми харесва...

Емили се сви, усетила езика му върху врата си. Искаше ѝ се да плаче, да вие от болка и ужас, но си бе дала дума, че повече няма да крещи. Защото, копелето, искаше точно това.

Точно пред нея Колин ръмжеше с оголени зъби, а очите му бяха приковани в тези на Джейк.

Джейк! О, Боже! Тя толкова сгреши за него. Мислеше, че е слаб, че е безобиден. Как, по дяволите, можа да направи такава грешка?

Нито веднъж не можа да усети, че той е Хибрид. Нито веднъж не видя светенето на неговия звяр. Мислеше си, че той е просто един слабичък демон.

Направи грешка. Такава грешка. И тази грешка може да струва живота на всички тях. Осъзна и още нещо. Твърде дълго се беше крила зад защитните си прегради. Прекалено се боеше, че ще открие същество, подобно на онова, която я нападна преди много години, и бе прекалено внимателна. Да, така тя беше в безопасност, но без да разбере, бе позволила на убиеца да прави всичко, което пожелае.

Струваше ѝ се, че стомахът и е обхванат от огнена болка. Не знаеше колко сериозно е ранена и се страхуваше да погледне надолу. Затова не отделяше очи от Колин, разбирайки, че трябва да измисли някакъв начин, за да се противопостави на Джейк.

Кратък миг на невнимание. Това е всичко, от което имаше нужда Колин. И ако тя му осигуреше такъв момент, Колин нямаше да пропусне да атакува.

— Ти знаеш за нашия вид по-малко, отколкото си мислиш, докторке. — Джейк прошепна думите в ухото ѝ, докато дъхът му раздвижваше косата около слепоочието ѝ. — Ти мислиш, че си толкова готина и толкова умна, че знаеш всичко за нас. И можеш да четеш мислите ни. Но си грешала...

— Да... г-грешала... с-съм... — Трябва да успее да заблуди това копеле. Трябваше да го застави да повярва, че е беззащитна, слаба.

— Ти видя това, което аз исках да видиш — промърмори Джейк, прокарвайки ноктите си по гърлото ѝ. — Ти мислеше, че силата на демона не може да ти повлияе... но аз те надхитрих... накарах те да видиш и усетиш онова, което ми бе необходимо на мен.

И тя видя слабичък демон. Емили преглътна, усещайки как ноктите му отново се забиват в кожата ѝ. Още тогава трябваше да се вгледа в Джейк, по-дълбоко и по-внимателно, и да се опита да прочете мислите му.

Твърде късно е да съжалявам. По дяволите, трябва да се концентрирам!

Трябва да осигуря шанс на Колин да атакува.

Или всички те са мъртви.

Погледът на Колин се срещна с нейния.

Интересно, колко е силен Джейк? Имаше само един начин да изясни това.

Последния път, когато Емили застана срещу демон от високо ниво, загуби съзнание на пода и се озова в болницата.

Но успя да изгори всичките му сили.

Може би щеше да успее да го повтори отново?

Емили стисна зъби и отпусна предпазните си щитове.

Отначало я блъсна вълна от ярост. Ослепяваща. Пулсираща. Ненавист. Ярост. Всичките тези емоции препълваха стоящия зад нея Хибрид.

След това усети силата му. Мрачна, извратена черна сила струеше от тялото му, изпълваше въздуха и се увиваше на спирали около нея и Колин.

Десето ниво. А може и повече. По дяволите!

— Докторке — горещото му дихание опари кожата ѝ, — нима усещам как се опитваш да проникнеш в съзнанието ми?

Мощен удар от психична енергия се стовари върху ѝ, изпълвайки всеки сантиметър от тялото ѝ с болка. Емили ухапа устна и се олюля от изненада.

Прекалено силен! Никога няма да мога да...

— Дори не можеш да си представиш на какво съм способен, — прошепна убиецът. — А може би трябва да ти демонстрирам.

— И той повдигна глава. — Време е да си поиграем с нашия вълчо.

Вълните на силата му се отдръпнаха от нея, след това потъмняха още повече и напълно обкръжиха Колин.

Шифтърите имат имунитет към силата на демоните. Колин дори не трепна, когато Найл го шибна с тъмния си дар.

Той щеше да успее да устои и под натиска на Джейк. Нали?

Но Джейк се оказа много по-силен.

Вълкът отстъпи крачка назад, подвил опашка.

— Мога да контролирам всичко — изръмжа Джейк. — И всеки, когото поискам.

Беше подчинил онзи младеж — Браян Трейс. Беше го принудил да преследва жертвите си.

Но не и Колин. Моля те, само не и Колин.

Емили с всички сили се опитваше да се освободи от съзнанието на Джейк и да достигне до Колин...

Но не можеше да го почувства, изобщо не можеше да достигне до съзнанието му.

— Защо? — Думите се отрониха от езика ѝ. — Защо, по дяволите, го правиш?

Смехът му предизвика неволен трепет по цялото ѝ тяло.

— Защото го мога. Започнах с оная курва, Джилиан. Кучката си мислеше, че ще може да ме замени с човек. Аз и показах. Показах и на двамата.

Емили замря, когато мислите на Джейк нахлуха в съзнанието ѝ. Тя не можеше да достигне до Колин, но дяволски добре чуваше убиеца.

Бях забравил, колко е хубав вкуса на кръвта!

Искам още!

През ума на Емили премина картината на разкъсаното тяло на Дарла.

Още! Уморих се да се крия. Да се преструвам. Шибаните хора трябва да се страхуват от мен. И аз ще им покажа. На всички тях.

Когато звярът опита вкуса на кръвта, нищо не може да го спре.

Внезапно Джейк блъсна Емили напред към Колин.

— Дойде време да се повеселим, Док. Аз няма да те убия.

Защо Колин не атакува? Ноктите му бяха прибрани. А времето за нападение беше идеално. Емили отчаяно поглеждаше ту към единия, тук към другия.

— Не, аз няма да ти разкъсам симпатичното вратле. Ще позволя това да направи твоят любовник. Мога да контролирам всичко! И всекиго. Дори шифтър. Ние сме една кръв.

Проклятие. Джейк можеше да контролира не само демоните, но и шифтърите. Силата винаги е била в кръвта.

Вълкът разтвори челюсти. Оголените му зъби проблеснаха в тъмнината, а в очите му заблестя жажда за кръв.

— Не... — *Само не и Колин... трябва да стигна до него и да му помогна.* — Ти контролираш звяра — прошепна Емили, протегнала ръка към любимия си. — Не той теб.

— Не, аз го контролирам.

Емили посегна към пистолета, но кобурът се оказа празен. Навярно Джейк го беше взел, когато я хвана. По дяволите! Колин заръмжа и направи крачка към нея.

Не! Не така! Няма да умре по този начин. Не и в някаква воняща сграда и не от ръцете на любимия си.

Тя напълно свали менталната си защита. И насочи всичката си сила — до последната капка — в опит да достигне до съзнанието на Колин. Да премине през убийствената ярост и да стигне до човека.

Не, не му позволявай да прави това с теб. С нас. Бори се с него, по дяволите! Ти си длъжен да бъдеш силен, нужен си ми...

— А-а-а. — Пронизваща и ослепяваща болка избухна в главата на Емили и тя падна на колене. През нея течеше тъмната сила на Джейк, разкъсвайки съзнанието ѝ, унищожавайки спомените ѝ и крадейки дара ѝ...

— Няма да стане така, кучко — извика негодникът. — Днес ще умреш.

Също като предния път. Болката беше същата. Джейк беше насочил силата си към съзнанието ѝ и използваше магията ѝ, за да я нарани.

— Престани! — Емили насочи всичката си сила срещу него, прониквайки в съзнанието му толкова дълбоко, колкото той беше проникнал в нейното. Тя ще изгори негодника, също както миналия път.

Или ще умре, докато се опитва.

Пред очите ѝ започнаха да преминават картини. Все по-бързо и по-бързо...

Джейк, всичко е свършено...

Тъмна уличка. Жена в червена рокля. Вик!

Жената пада на земята. С разкъсано гърло. Всичко наоколо е в кръв.

О, Господи! Болката поглъщаше Емили.

До изоставена сграда стояха мъже в черно. „Ти не ни каза, че той е шифтър“ — извика ядосано единия от тях. След което вдигна ръка и посочи с пръст пред себе си. Татуираната змия оголи зъбите си върху китката му. „Ние няма да се ебаваме с шибания шифтър...“

Чу се изстрел. Върху гърдите на мъжа се появи кърваво петно. Прозвучаха още три изстрела.

Паднаха. Демоните се свлякоха на земята.

Емили прехапа устната си и усети вкуса на кръвта върху езика си. Опита се още по-силно да насочи психическата си мощ към Джейк.

— Какво, по дяволите, искаш? — попита Дарла намръщено. — Ти знаеш, че работя върху историята с...

Кръвта на жената опръска стената зад гърба ѝ.

Толкова много кръв.

Емили извика и се хвана за главата. Болката беше прекалено силна. Почти не ѝ останаха сили за борба.

Поддай най-накрая, кучи син такъв.

Преди да поддаде тя.

Тийнейджър с вълчи нокти и очи на демон. Нахвърля се върху стареца, преминаващ през парка, буцащ детска количка, пълна с празни кутии.

Кръвта се разпръсква върху покритата със сняг земя.

Толкова вкусна... Още...

Още...

Още...

Емили падна на земята и тялото ѝ затрепери неконтролируемо.

Прекалено много сила. Тя не можеше повече да се бори.

Колин заръмжа. Емили с труд отвори очи и видя, че той стои над нея с отворена пасть.

Не, само не и Колин!

Тя... го... обичаше... Толкова силно, колкото можеше.

Може това да е начинът, по който ще умре... Надяваше се, Колин да я убие бързо. Взря се в горящите му очи, докато тялото и разумът ѝ агонизираха, и зачака.

Устните ѝ се отвориха.

— Обичам те... — Това беше всичко, което успя да произнесе. Но трябваше да го каже, дори той да не беше способен да го разбере. Трябваше да го признае поне веднъж в живота си, проклетие, още повече че е истина.

Колин пусна ноктите си, оголи зъби и се хвърли напред.

Прелетя над Емили и се блъсна в Джейк. Демонът извика яростно... Звукът заглъхна, завършвайки с някакво подобие на бълбукане.

Мъченията в главата ѝ се прекратиха мигновено. Емили с мъка успя да се повдигне на колене. Тялото на Джейк трепереше. Тя присви очи, опитвайки се да види по-добре в тъмнината.

Вълкът стоеше над демона, забил зъбите си в гърлото му.

Изглежда, Джейк така и не успя да подчини и контролира нейният вълк.

Превръщайки се обратно в човек Колин все още усещаше в устата си кръвта на Джейк Донъли. Трансформацията мина по-лесно от обикновено, защото звярът беше напълно удовлетворен.

Ноктите му бавно се прибраха. Колин разбра, че Донъли се опитва да го накара да нападне Емили.

Гит виждаше страха в очите ѝ, но не можеше да направи нищо.

След това Емили започна да се съпротивлява и Колин усети движението на силата ѝ във въздуха около тях. Разбра, че между Джейк и Емили се води психологическа борба на ментално ниво и когато Емили падна на колене, той се досети, че тя се бори заради него, опитвайки се да му осигури време, за да атакува.

Колин избърса устни с опакото на ръката си. Кръвта покри пръстите му, но все още капеше от брадата му.

Някаква част от Колин все още искаше копелето да страда по-дълго. *Умря твърде лесно. Мръсникът трябваше да се моли за смъртта си.*

Изцъклените очи на Донъли гледаха към него, а под тялото му се събираше локва кръв. Гърлото му беше разкъсано и главата му едва се

крепеше към тялото. Не съществуваше шифтър, които да може да се излекува след такава рана.

Колебливи стъпки прозвучаха зад гърба му. Гит не се обърна. Емили не трябваше да го вижда в това състояние. Не и в този вид. Не и с кръвта на мъжа, когото уби, върху себе си.

В един ужасен момент му се прииска да разкъса със зъби и нокти точно нейното гърло.

Само за това беше готов да убие мръсника отново.

— Колин... — гласът на Емили прозвуча тихо и дрезгаво. — Д-добре ли си?

За малко да я убие. Не, да го вземат мътните, изобщо не беше добре. Ръмженето клокочеше в гърлото му.

Отзад се чу хлипане:

— Т-той... м-мъртъв... ли... е?

Освен ако Донъли не може да диша с извадено гърло, то да, беше мъртъв.

Колин се загледа в него. Очите му бяха широко отворени, устните изкривени в гримаса. *Не мислеше, че ти ще умреш, нали, задник такъв?*

Колин стисна юмруци и се насили да погледне към Емили. Той все още усещаше мириса на кръвта ѝ. Кръвта, която така го бе изкушила.

— Трябва да отидеш в болницата.

Емили постоянно се вглеждаш в тъмнината към мъртвото тяло, опитвайки се да види нещо със слабото си човешко зрение.

— Не, добре съм, само... — Тя повдигна ръка и я притисна към корема си. От устните ѝ се откъсна стон. — Кърви доста, но не мисля, че раната е много дълбока. Всичко... ще се оправя.

Колин посегна към нея, придърпа я към себе си и нежно я прегърна. За малко не я загуби. Беше на косъм от това.

Внезапно тишината се разкъса от вик.

Смит!

Колин вдигна очи и я видя да стои пред тях, само по бельо и тяло, цялото обляно в кръв. В ръката ѝ беше пистолетът на Емили, Смит трепереше, насочвайки оръжието право към него.

— *Чудовище!* — Чу се силния звук от свалянето на предпазителя. — Видях как се измени! Ти си като него, същият като

него...

Смит явно беше в шок от преживения ужас. Колин разбра, че тя кани да стреля. Щеше да...

Емили го блъсна на земята и го покри с тялото си. Гит чу как куршумът профуча някъде над тях.

Мамка му! Защо хората започваха да стрелят по него, щом разберяха какъв е в действителност?

Колин внимателно отмести Емили настрани и внимателно огледа тялото ѝ, за да се убеди, че онзи куршум не е попаднал в нея. След което, успокоен, но напълно разярен, той скочи на крака.

— Дяволите да те вземат, Смит! Спасих ти живота! — Това нищо ли не означаваше? Или за нея той бе просто още едно чудовище?

Тя се втренчи в него с отворена уста. Пистолетът все още беше в треперещите ѝ ръце. След това затрепериха устните ѝ и пистолетът падна на земята. Цялото ѝ тяло се разтърси от ридания.

Хвърли се към Колин, притисна тялото си към неговото и зарови разплаканото си лице във врата му.

Хора!

Колин леко я галеше по гърба.

— Смит — разнесе се тихият глас на Емили. — Колко сериозни са нараняванията ти?

Патоложката вдигна глава. Премигна.

— Аз... аз...

— Какво ти направи? — попита Колин, понижил глас. Не му се искаше да я плаши още повече.

— Х-хапеше... м-ме... д-дереше... м-ме... с-с... н-нокти... — Смит потръпна с отвращение.

Емили извади телефона си. Набра номера и поиска да говори с МакНийл. Колин я чу как каза на капитана, че убиецът е обезвреден и че имат нужда от Бърза помощ. Колкото се може по-скоро.

Емили приключи разговора и погледна към Гит. Смит все още беше в прегръдките му и плачеше, но вече по-тихо, хлипайки от време на време.

— Смит, трябва да поговорим, преди да са пристигнали другите. — Гласът на Емили бе тих и успокояващ. Професионалният психолог в нея пристъпи към задълженията си.

Ако Колин не беше в сградата през цялото време, за нищо на света нямаше да повярва, че докторката едва не умря само преди минути. Такова е момичето му. Стълб от стомана.

Колин отмести Смит от себе си толкова нежно, колкото можа и я погледна в очите.

— Ти знаеш, кой съм аз. — И се опита да го убие. Нищо ново под слънцето.

Смит кимна:

— В-в-върколак.

Не точно, но и така ставаше.

— Има много създания... подобни на Колин — обясни Емили. — Те са „Други“, но живеят сред хората.

Смит поклати глава. На Колин му се стори, че то не беше в отрицание на думите на Емили.

— Смит, ти не трябва да разказваш на никой за тях. Не можеш да разкажеш и за това, което видя... за това, какъв е Колин... и какъв беше Джейк. — В далечината се дочуха полицейски сирени. Ченгетата чакаха наблизко. Не чак толкова, за да подплашат убиеца, но достатъчно, за да пристигнат като подкрепление. — После ще ти обясня всичко, но моля те, обещавай, че няма да кажеш на другите полицаи. Те няма да разберат. — Емили хвърли отчаян поглед към Колин, но се постара гласът ѝ да остане спокоен.

Синя, мигаща светлина освети склада.

— Смит, трябва да ми обещаеш — каза Колин. — Закълни се, че няма да разкажеш на никой за видяното тук.

Письк на спирачки. Трясък на автомобилни врати. Шум от гласове.

Смит изправи рамене и го погледна. В очите ѝ почти светна предишната увереност.

— Н-не се п-притеснявай, Гит... Н-никой н-няма да ми повярва...

В сградата нахлу МакНийл.

— Смит!

Тя не отместваше очи от Колин.

— Н-но сега знам, че... ч-чудовища...

— Смит, слава на Бога! — МакНийл я сграбчи и силно я притисна към гърдите си. — Жено, почти повярвах, че съм те загубил.

— На лицето му бе застинало мъченическо изражение.

Колин погледна към Емили, която гледаше към тялото на Донъли. Гит я приближи, тласкан от нуждата да я докосне.

Пръстите му се преплетоха с нейните.

Господи! Имаше чувството, че е загубил десет години от живота си. Емили беше толкова близо до смъртта... и то от неговата ръка.

— Ти изобщо не си като него, знаеш го, нали? — прошепна тя едва чуто. — Хората мислят, че всички шифтъри-вълци са еднакви.

Психопати. Убийци. Неуправляеми.

— Ти не си такъв.

Колин изобщо не бе уверен в това. Пред него лежеше тялото на Донъли с разкъсано гърло. Колин го уби също толкова лесно, колкото лесно Джейк убиваше жертвите си. И ако се окажеше в подобна ситуация, щеше да го направи отново.

— Ти не си като него — повтори тихо Емили, поглеждайки го в очите. — И никога няма да станеш такъв.

Ако нещо се бе случило с нея, щеше да стане точно такъв. И той го осъзнаваше. От това го болеше, но беше самата истина. Ако нещо се случеше с Емили, звярът му щеше да разбие клетката си и да изскочи.

Тя е моя! Всички инстинкти в тялото му крещяха за това. Не разбираше кога се бе случило, но Емили... тя е неговата половинка, неговата сродна душа.

Човешката жена, свързала съдбата си с шифтър.

Доктор Чудовище, обвързана с чудовище.

Да, съдбата понякога си правеше лоши шегги.

Емили погледна към Колин. По врата ѝ още се стичаше кръв.

Моя!

Полицаяте обградиха тялото на Донъли.

— Още една жертва? — възкликна млада жена-полицай. — Мислех, че Нощния Касапин е мъртъв...

— Точно така. — Колин хвана Емили за ръка. Искаше да я отведе далеч от тялото. Искаше да я заведе в дома си. И тя да бъде гола. Под него. И не задължително в този ред. — Това е Нощният Касапин. — МакНийл ще се поизпоти, обяснявайки защо гърлото на убиеца е разкъсано. Но Колин изчезваше оттук, вземайки със себе си своята жена.

Събуди се от това, че една мъжка ръка леко галеше бедрото ѝ. С нежни и едва доловими докосвания. *Колин.*

Емили бавно се протегна и отвори очи. В спалнята все още цареше тъмнина, но приглушена светлина от коридора леко се процеждаше вътре. Колин се бе навел между бедрата ѝ... гол.

И възбуден.

Лекарите от бърза помощ я хванаха, когато двамата напуснаха местопрестъплението. Обработиха раните ѝ и ги покриха с пластир. Понеже не бяха дълбоки, не се наложи да ги шият. И когато най-накрая медиците я пуснаха, Колин я откара в дома си.

Правиха любов още на секундата, в която входната врата се затвори зад гърба им. Бързо. Ненаситно. Колин я съблече за по-малко от минута, а само след тридесет секунди я настигна първия оргазъм.

Гит се стараяше с всички сили да не докосва раните ѝ. Притисна я към стената така, че да не може да мърда и нахлуваше дълбоко в нея... о, толкова дълбоко.

След това заспаха в леглото му. Колин я прегърна, сложил дясната си ръка върху сърцето ѝ.

А сега... Гит придвижи пръстите си по бедрата ѝ, точно до нежната плът между тях.

— Искам да опитам вкуса ти — гласът му звучеше дрезгаво в тъмнината.

О, да! От нейна гледна точка, планът му беше страхотен. Повдигна бедрата си към него. И усети топлите поглаждания на езика му точно в сърцевината на желанието си. Затвори очи и простена от удоволствие. О, това бе толкова приятно, толкова...

Колин обиколи клитора ѝ с език и леко го засмука.

Емили заби петите си в матрака.

Дъхът му ласкаеше плътта ѝ, докато един пръст влезе в изпълненото ѝ с желание тяло. Още един кръг на езика му...

— К-колин!

Той продължи да я ближе и да прокара езика си с бавни и дълги движения около всяка гънка на плътта ѝ. От което Емили се извиваше, стенеше, а след това...

Колин влезе с език в нея.

Пръстите на Емили се заровиха в косата му, но не за да го отблъснат, а за да го притиснат по-близо. И по-силно.

— Още! — Емили бе много, много близо до оргазма.

Колин сложи палеца си върху клитора ѝ и отново вкара езика си в нея, ласкаейки плътта ѝ.

Бедрата ѝ се задвижиха срещу него и оргазмът я погълна като гореща лава. Колин продължаваше да гали и смуче нежната ѝ плът, докато спазмите от удоволствието ѝ най-накрая стихнат.

Емили се отпусна омекнала в леглото. Уау!

Той се излегна до нея, обвивайки я с тяло си и тя усети как до дупето ѝ се притисна възбуденият му член. Но Гит не направи нито едно движение, за да я вземе.

— Колин, ти не...

— Този път е за теб. Само за теб. — Целуна я по гърлото, там, където на нежната ѝ кожа се виждаше синината. Белег, останал не от ноктите на Джейк, а от зъбите на Колин.

— Но... ти не искаш ли...

— Този път нямам желание да вземам. Искам само да ти подаря удоволствие.

И това му се отдаде дяволски добре. Той ѝ дари толкова удоволствие, че тялото на Емили все още потрепваше. Обърна се, за да го погледне. Видя, че изражението на лицето му е напрегнато, дори леко затворено.

— Не съм напълно сигурна, че те разбирам, шифтър. — Тъкмо когато си мислеше, че го е опознала напълно, той пак успя да я изненада.

— Не е нужно да ме разбираш. — Пауза. — Но... — той спря и стисна зъби.

Емили се измъкна изпод ръката му и седна, без да се притеснява от голотата си и белия пластир върху корема си.

— Какво? — Имаше нещо. Нещо важно. Усещаше напрежението му. Неговият... страх?

Но от какво се страхуваше Колин? Донъли е мъртъв. По улиците вече не се мотаеше някакъв безумен убиец. Градът беше в безопасност... поне за известно време.

— Какво има?

— Как мислиш... дали някога ще можеш да ме обикнеш?

Силни думи. Емили забеляза страха му — в очите му, в беззащитното му изражение.

Докосна го по лицето, оставяйки пръстите си да го погаят, слизайки надолу. Не точно човек. Не простикият и отстъпчив партньор, който би избрала за себе си.

Той носеше в себе си хищник. Същество с невероятна сила.

Човек и звяр. Сила и опасност.

Как мислиш... дали някога ще можеш да ме обикнеш?

Стойки на крачка от смъртта, Емили беше осъзнала един много важен факт. Вдигна ръка и отново го погали по лицето.

— Аз вече те обичам, Колин. Обичам те. — И тя го целуна, нежно галейки устните му със своите. Ръцете му се обвиха около нея и Гит я притисна по-здраво, точно срещу неистово биещото си сърце.

Точно там, където тя искаше да бъде.

В безопасност... до своето чудовище.

ЕПИЛОГ

— Джейк Донъли, престъпник, известен с прозвището Нощният Касапин, беше убит миналата нощ. Отвлечената от него Наталия Смит, главен съдебен патолог, го простреля точно в гърлото.

След тази новина избухна врява от гласове.

Но МакНийл спокойно продължи изявлението си.

— Събраните улики доказват, че Джейк Донъли се явява убиецът на Джилиан Нимънт, Престън Майерс и Дарла Митчъл. Също така подозираме, че точно той е причината за смъртта на четиримата неразпознати млади мъже, чиито тела бяха открити неотдавна.

Часовникът на китката на Емили завибрира. Погледна го и видя, че почти е настъпило времето за прием на последния ѝ пациент за този ден. Марвин си записа час за сеанс и тя бе нетърпелива да узнае как вампирът се справя с проблемите си.

Измъкна се от офиса си, за да присъства на пресконференцията. Беше ѝ интересно как МакНийл ще обясни смъртта на Донъли.

Изстрел в гърлото. Готина версия.

Колин стоеше точно зад МакНийл. До него Брукс. И двамата гледаха право напред, съсредоточили цялото си внимание към тълпата.

Трябваше да тръгва.

Направи крачка назад. Обърна се...

И за малко не се блъсна в Смит.

Патоложката изглеждаше уморена, очите ѝ бяха зачервени, върху лицето и ръцете ѝ се виждаха драскотини. Но брадичката ѝ беше гордо вирната, а върху лицето ѝ бе изписана решителност.

— Колко от тях... — прошепна тя, оглеждайки тълпата, — ... са хора?

Емили хвърли поглед към журналистите.

— Около две трети.

Узнавайки истината, човек никога няма да може да спре подозренията си.

Смит изненадано си пое дъх.

— Ти ги виждаш, нали?

Прекалено сложно беше да обясни как точно успява да разпознае Другите затова просто кимна.

— Нима те... не те плашат?

Пред очите ѝ проблесна образът на Найл.

— Само някои от тях. — Емили срещна погледа на Смит. — Но от друга страна някои хора ме плашат повече.

Смит се съгласи, кимайки с глава.

— Просто... Какво да правя сега? Когато аз...

Зная.

— Просто продължавай да правиш това, което си правила и преди. — И разбира се, сега на МакНийл ще му бъде по-лесно да обяснява аномалиите, с които се среща Смит при огледа на телата. — Всичко е както преди. Нищо не се е променило.

Погледът на Смит все още беше прикован в тълпата.

— Не, не се е променило.

— Чудовища е имало и преди. Ти просто не си ги виждала и не си знаела за съществуването им.

Но сега Смит щеше да ги вижда и да отбелязва всяка разлика. И винаги щеше да подозира. Капаците върху очите ѝ бяха паднали.

Но оставаха върху очите на останалия свят. Някой път те ще разберат. Ще се огледат и най-накрая ще разберат.

Чудовищата не са просто в приказките, с които се плашат малките деца. Не са просто истории, разказвани по тъмно.

Те са реални.

И бяха навсякъде.

Емили отвори чантата си, извади визитка и я подаде на Смит.

— Ако искаш да поговориш за това, което се случи, просто ми се обади. Не е толкова просто да свикнеш с мисълта, че за малко не те е убило създание, излязло от кошмарите ти. — И ако тя можеше да помогне на Смит, щеше да го направи. Без да се съобразява с това, че патоложката не спада към обичайните ѝ пациенти.

Пръстите на Смит се свиха около визитката.

— Благодаря. — Тя преглътна и се отдалечи.

Емили наблюдаваше как жената бавно се придвижва през стаята. Смит беше извървяла дълъг път, но беше истински борец. Щеше да се справи.

И щеше да се научи да живее с чудовищата около нея.

Вниманието на Емили се върна към журналистите. Хората се наведоха напред, а по лицата им се четеше неподправен интерес. Докато „Другите“... „Другите“ се облегнаха назад, сякаш съгласявайки се, че е по-добре някои детайли от разследването да си останат неизяснени.

Да, един ден хората ще се огледат и ще разберат, че са заобиколени от Другите.

Но днес... днес времето за това още не бе настъпило. Не днес...

Алармата на ръката ѝ отново завибрира.

Време беше да се върне на работа. Трябваше да говори с пациента си. И да разбере как вървеше кръвната му диета.

А след това... тя леко обърна глава и пресрещна яркия поглед на Колин. Видя страстта в очите му.

След срещата с вампира, имаше среща с вълка.

Още една тежка нощ за Доктор Чудовище.

ЗАСЛУГИ

Имате удоволствието да четете тази книга благодарение на *Моята библиотека* и нейните всеотдайни помощници.

МОЯТА БИБЛИОТЕКА

<http://chitanka.info>

Вие също можете да помогнете за обогатяването на *Моята библиотека*. Посетете **работното ателие**, за да научите повече.